

Gustave Felt.

Huntsville.

Weber Co

Utah

This Book was presented

to me by my

Father

Johann Fält
än ägare till
denna bok

Andeliga Sånger.

Given in
memory of
Josephine Felt
Hendricks
who died
Sept 29 1949.

Andeliga Sånger

till bruk för

Jesu Kristi Kyrka

af

Sista Dagars Helige,

öfversatta och bearbetade

af

Jonas Engberg.

Fjerde upplagan.

Köpenhamn.
Utgifna och förlagda af N. Wilhelmsen.
1881

Tryckt hos F. E. Bording i Köpenhamn.

Hymn.

En gudaröst nu tonar öfver jorden,
Och ljuder än hit upp till höga norden;
Ja, englastämmor ifrån himlen tala,
Som vilja väcka, kalla och hugsvala.
O, men'skoslägt! häll upp med brott och synd!
Tro Bibel, Mormons Bok — de dyra fynd,
Och gör hvad ordet lär, Du skall förnimma
Hvad till din frälsning hör i nådens timma.

J. E.

Förord.

Då nu den tredje upplagan af Sångboken är utsåld och ett ständigt behof af flere låter höra sig, hafva vi ansett nödvändigt att utgifva den fjerde upplagan af densamma, och hafva vi låtit trycka den med latinska stilar; annars är det ingen väsentlig förändring gjord i bokens innehåll. Vi hoppas att dessa upplifvande sånger måtte tjena till tröst och uppmuntran för de Helige i deras tro och till uppbyggelse i församlingarne.

I hopp om att denna upplaga af sångboken skall blifva lika väl emottagen som de föregående, och att

lof- och tacksägelsesånger skola uppstiga ifrån hvarje Heligs mun och hjerta till Herrens tron, tecknar jag mig eder broder i det nya och eviga förbundet,

N. Wilhelmsen.

Nr. 1.

Morgonrodnans strålar träda
Utur natten, som har flytt;
Zions fana många gläda
Allt upprättas nu på nytt.

Hedningskara! Högt beprisa
Och beröm blott Jesus Krist;
Ty helt snart han sjelf skall visa,
Att hans ord uppfylles visst

Jordens store! Liksom agnar
Skall vår fiende förgås!
Ondskans motstånd intet gagnar,
Guds afsigter skola nås.

Ifrån himlen — fram ur jorden,
Sanning kom så skön och ren;
Zions ljus från vest till norden
Sprider ut sitt klara sken.

Nr. 2.

Gläd dig, o jord! Se, Herren vill
På jorden bland oss bo!
Nu hvarje själ sig rede till,
Att gå till Zions ro.

Gläd dig, du jord och menskors tal,
För Segervinnaren!
Låt mark och klippa, höjd och dal
Genljuda om vår vän.

Ej synd, ej sorg, ej bittra qval
Må störa hjertats frid;
Han komma skall från himlens sal
Just i beläglig tid.

Gläd dig, ty Herren gör dig ren.
Förbannelsen förgår!
Lik stjernors glans sprid ut ditt sken
I tusenårig vår.

Nr. 3.

Stor Herren är och till hans pris
Vi sjunge högt och gladt;
Ty han af nåd, så huld och vis,
Oss i sitt rike satt.

Nu mer än förr hans kärlek stor
Sig uppenbarar städs;
När Abrams Gud ibland oss bor,
O Israel, ej räds!

Ett evigt evangelium
Är kommet till vårt land;
Och sanning tränger till hvart rum,
Den går från strand till strand.

I all vår tid vi prisa må
Vår Herre, hög och stark;
Ty innan kort vi få hemgå
Till Zions blomstermark.

Ja, evigt lof dig offras skall
Af Zions syskonkrets;
Att du uppreste oss från fall
Och himlen har tillreds.

För vattnets och för Andens dop,
Vi prisa må ditt namn,
Trots Babels här och Satans hop,
Vi hvila i din famn.

För hvarje ord du sänder än
Till oss i mörkrets verld,
Vi gifve tack och pris igen.
Ty du är äran värd.

Profeters röst bland oss är hörd
Om hvad, som snart skall ske,

De utså rikt till domens skörd,
Fast verlden synes le.

De Helige nu vandra bort
Till Zions härlighet;
Att Babels välde skall bli kort,
Hvar helig man visst vet.

Så klart det uppenbarat blef,
Som var de gamles hopp;
Hvad var profet i forntid skref
Skall punktligt fyllas opp.

Nr. 4.

Kom Zions frälsta skara,
Och prisa Herrens magt!
I hafven fått erfara,
Att han har sanning sagt,
Som uti forna dagar
Sin sanning lät utgå;
Det honom nu behagar
Att handla likaså.

I skingrade af Juda,
Stäm in med oss i sång!
Låt harmonien ljuda,
Sjung alla på en gång!
Att det må rätt behaga
Vår Konung och vår Gud —
Må ingen sig beklaga,
Som är en Jesu brud.

Nu Israel sig gläde,
Fast Zions väg är trång;
Ej sorg du mer tillstäde
Att förorsaka tvång.
Från träldomshuset gå nu hem
Att tjena Gud i frid,
I Zion och Jerusalem,
I denna sista tid.

Så lyda gudaorden,
Hvars mening är helt klar:
Drag ut från syd och norden!
O Israel, var snar!

Om alla mörkrets andar
Med vrede derpå se,
Guds verk ej derför strandar,
Ty hvad han sagt skall ske.

När vi till Zion lända,
Liksom en äkta brud,
Med lamporna antända,
Vi vänta der vår Gud.
På oss med huldhet smila!
Din salighet oss gif!
Först tusenårig hvila.
Och sedan evigt lif.

Nr. 5.

Vak upp, hör rösten ljuder
Från Zions murar än!
Se, nådens Gud oss bjuder
En bättringsdag igen;
Men snart skall budet fara
Från Lifvets Furste ner,

Och i hans namn förklara,
Att tid ej gifves mer.

Vak upp, förr'n domen skallar!
Fly mörker! kom till ljus
Den gode Herden kallar,
Kom till hans fårahus!
Se, dörrens öppning leder
Till Lammets bröllopssal —
En brud han sig bereder
Af frälsta slägters tal

Vår konung är Messias,
Vår Gud, Emanuel,
Till frälsning han Elias
Har sändt till Israel.
De forna villogångar
Ej längre vandren på!
Då fienden er fångar,
I kunnen ej bestå.

Till ändan snart det stundar,
Då domen skall utgå;

Sitt rike Herren grundar,
Som skall för evigt stå.
Bryt sönder mörkrets bojor!
På tecknen gifven akt!
I folk i slott och kojor,
Erkännen Herrens magt!

I menskor, hvilka hvimlen
Omkring i syndens natt!
Ett bud är sändt från himlen,
Som skänkt en härlig skatt;
Ty Mormons bok upptäcktes,
Förbundets bok kom se'n —
Från sömnen många väcktes,
Och vandra i dess sken.

Nr. 6.

Nu Ephraims budskap kalla
Som med basunaljud:
Vak upp, I folkslag alla!
Tillbedjen himlens Gud!

Nu Israels herdestenar
Med Josephs hus bli ett;
Nu blomstra trädets grenar
Mer skönt än förr man sett.

Ej Israel mer skall tvingas,
Men gå i frihetsdans;
Se, bruden nu omringas
Af härlig högtidskrans.
Ja, se på åldrig qvinna
Och silfverlockig man
Hur glädjetårar rinna —
Ty Zion seger vann.

Allt Josephs söner våga
För tusenårets fest;
Från syd och nord de tåga,
Från fjerran öst och vest.
Helt snart skall festens konung
Bland brudeskaran stå;
På must och vin och honung
Han vill oss bjuda då.

Nr. 7.

Låt Zion i sin prakt stå fram,
Iklädd sin skrud och krans!
Sjung harmoni för Zions Lam,
I helig högtidsdans!
Nu ilbud korsa land och haf,
Oaktadt Babels split;
Det frälsningsord, som Gud dem gaf,
Utsås med nit och flit.

Härolder, blåsen Guds basun!
Gån ut till jordens hörn!
Förkunnen hedning, svart och brun,
Att fly till vesterns örn;
Att i dess vingar söka skydd,
Emellan höjderna —
Den sanning finnes klart antydd —
Der njutes fröjderna.

Men förr än denna stora dag
Skall himlens ljus förgå,

Och solens glans bli matt och svag —
Bered dig Zion då!
Ja, månens skifva liknar blod,
Naturens lugn är väckt;
Då sjunker Guds fienders mod —
Då ve den onda slägt.

Då brista skall den himmels hvalf,
Som öfver oss är spänd;
Vid Babels fall hörs jordens skalf,
Dess inre eld är tänd.
Då ser man vattnen fly mot nord,
Der berg det fordom var —
Så vittnar tydligt skriftens ord —
Der blifver slätten qvar.

Nr. 8.

Vår store Gud städs under gör,
Som ses från slägt till slägt;
Så snart ett finger blott han rör,
Är tingens ordning bräckt.

Det folk, som Gud ej trott, ej känt,
Skall se hvad ej det sett,
Att öarne och kontinent
Förena sig till ett.

Ja tänk, den dag omsider nås,
Då Guds fienders tal
Skall ropa: Klippor, vi förgås!
Fördölj oss i vårt qval!
Ej så med oss, som tro Guds ord.
Vi få en annan syn:
Af fröjd vi lyftas upp från jord,
Att möta Gud i skyn.

O stilla ro, som snart ingår —
Hvarom profeter talt —
Som ock vi tro oss förestår,
Då Zion ej blir qvalt.
O segertid! o sabbatsfrid!
Då allt är harmoni.
Än tåligt lid! håll ut din strid!
Med Herren segre vi.

Så snart de tusen år förgått
Och Satan sluppit lös,
Har Zions folk sitt prof utstått —
Då Gud din hämd utös!
Då vår förklaring försiggår,
Vi få odödlighet;
Se'n dessa fridens tusenår
Vi nå en evighet.

Nr. 9.

Förlossar'n för Israel, vårt ljus och vår tröst,
Till jorden skall komma igen;
Hans folk, det betryckta, skall snart blifva löst
Af Kungen, vår broder och vän.

Vi vete, han kommer till helgonens tal,
Och sätter i Zion sitt bo;

Ej längre vi dväljas i dödsmörkans dal,
Men ingå till hvila och ro.

I otro och mörker ditt Israel låg,
Och ropte i öknen till dig;
Vår fiende gladdes när sorger han såg
Oss möta på främmande stig.

Den, fäderna trodde på, Israels Gud,
Med huldhet han tänkte på oss;
Han gaf oss af nåd sina rätter och bud,
Och sade: Du skall ej förgås.

Nu frimodig var, oss Guds rike skall ges,
Då Israel arfvet undfår;
På tidernas tecken det tydligt kan ses,
Att frälsningens timme snart slår.

Hvad dolt var i himlen och hemligt på jord,
Det är uppenbarat igen;
Är tolkat af englar, och sanningens ord
Kungöres af trofaste män.

Nr. 10.

Den himmelska elden ibland oss nu brinner,
Vi sista dagsverket ibland oss få se;
Nu fädernas ord sin fullbordan ju finner,
Då det, som blef talat, på jorden skall ske.

Chör.

Vi sjunga lofsånger då hjertat upplifvas:
Hosianna! Hosianna! för Gud och hans Son!

All ära till honom i höjden skall
gifvas,
Från nu och för evigt. Amen, ja,
amen.

Nu Herren sin hand har sträckt ut
öfver jorden,
Att samla hvart helgon trots djef-
vulens magt;
Guds fullmagt att handla är åter-
skänkt vorden,
Och hans prestadöme på menniskor
lagt.

Båd' bröder och systrar förbundet nu
gläder —
De vittna: O verld, dina synder
aftvå!
Det heliga folket sin vandring an-
träder.
Och trängtar att Ephraims dalar
uppnå.

I vatten vi döpas, ja, menskan bör
sänkas,
I likhet med Jesu begrafning och död;
De sjuka nu salfvas med olja och
skänkas
Sin helsa af Herren, som hjelper i nöd.

Från norden nu Israel går med
hvarandra.
Anförde af Mose, i eld och i sky;
På torkade djup majestätiskt de
vandra —
Af folk och af skaror skall höras
ett gny.

För Israel då skola gränserna röras,
Och lefvande vatten skall uppfriska
dem;
Af Jehovas armar då folket skall
föras,
Att säkert de komma till Ephraims
hem.

Gud vill dem med välde och ära
benåda
I Abrahams land, der de fordom ha
bott,
De mottaga arfvet och Frälsaren
skåda,
Och döpas med vatten så snart som
de trott.

Välsignad skall blifva den väntade
dagen,
Då jorden iklädes sin härliga skrud;
När Jude och hedning af Gud är
antagen,
Den dagen förkunnar basunernas ljud.

Nr. 11.

Haf tröst, du Zion, Jesu brud!
Af längtan har du brunnit,
Tills nu för tiden, himlens Gud
Har sändt hit ned sitt englabud.
Och du har nåde funnit.

Okunnighetens mörka natt
Betäcker jordens riken;
Man är af lögnen gripen fatt,
Man saknar sannings ädla skatt,
I fåfängt hopp besviken.

De flesta menskors blick är skum,
Ej sanningen de finne;
Men snart förkunnas i hvart rum
Ett evigt evangelium,
Som fröjdar själ och sinne.

Upplåt din syn! gif noga akt!
Se, hopetals de komma!
Att gå i dop, som Gud har sagt,
Och emottaga Andans magt,
Samt del med alla fromma.

O Zion! klädd i högtidsskrud,
Brist ut i fröjd tillsamman!
Ty du skall vara Kristi brud.
Han kommer snart vår store Gud,
Då sjung ett evigt amen.

Nr. 12.

Banéret synes svinga
Kring Zions gudatron,
Och fröjdesånger klinga
I himlens region.
Nu väntas högtidsstunden
Då det skall bröllop bli:
Vårt hjerta rörs i grunden,
Ty vi få del deri.

All sorg vill Gud afvända
Med Andans segerkraft,
Och i vår själ upptända
Det ljus vi förr ej haft;
Der allas hjertan brinna
Af kärleks ljufva brand,
Der hoppets mål vi hinna
I Zions fröjdeland.

Vårt hufvud, Israels förste,
Välsignelserna spar

Åt dem, som städse törste
Till nådens källa klar.
Oss skänkes lifvets krona,
Som sprider gyllne glans,
Med Lammet få vi trona,
Och bära brudekrans.

Hvad glädje utan like,
Att i förbundet stå!
Att verka för Guds rike,
Ett arf bland helgon få.
Vi offre pris och ära
Till Gud — Halleluja!
Vår brudgumme står nära —
Vi hem till Zion dra.

Nr. 13.

Herrens folk sig skall förena,
Som en hjord kring herden god;
Han oss helga vill och rena
Med sin Anda och sitt blod.

Frukta vi att svage digna,
Gå vi strax till Frälsaren;
Han är redo att välsigna,
Lik en huld och trofast vän.

Målet dit hvarthän vi sigte,
Framför hoppets blick nu står;
Satan, verlden om oss dikte
Allt det onda de förmår;
Dock framåt! det är vår lösen;
Ej försagd och modlös blif!
Utur helsobrunnen ösen!
Det kan skänka kraft och lif.

Ej vår tro vi må uppgifva,
Gud förbjude att så sker!
Med förnyat mod oss lifva!
Oss välsigna mer och mer!
Mot oss ler det goda landet,
Bjuder allsköns ymnighet;
Enighets- och kärleksbandet
Blifve fast i evighet.

Nr. 14.

Härligt det är ju att samlas tillsamman,
Blott för att dyrka vår Fader och Gud:
Ty vi ju delaktiggöras i stammen,
Om vi städs göre och lyde Guds bud.
Hör din församling, som jublar af fröjd!
Sänd oss din Anda från himmelens höjd!
Nåd och välsignelse låt oss nu få,
Då visst af hjertat vi sjunga alltså:
Pris ske vår Gud!

Herre! vi lofve inför dina blickar:
Trofaste vilje vi tjena dig städs;
Hjelp oss att segra då pröfning du skickar,
Ditt är ju riket, hvaröfver vi gläds.
Hela vår längtan och åtrå det är:
Verket befrämja af hjertats begär,
Så att en hvar i den eviga fred

Arfva kan kronan för hvilken han
stred —
Må det så ske!

Kärleken, hoppet och tron oss upp-
lifva,
Att sammanslutas i syskonaband:
Många till Zion, vårt hem, sig be-
gifva,
Der de välsignas af patriarks hand.
Trofaste stridsmän kring banèret
står:
Men framför alla vår ledare går.
Följen hans ledning! hvem dröjer?
ej jag —
Kom till vår himmelske brudgummes
dag!
Halleluja!

Nr. 15.

Härlig är dagen,
Som nu är upprunnen;

Timmen är slagen,
Då Jehova-munnen
Frälsning tillbjuder —
Ännu nådigt ljuder
Hans Sons evangelium.

Trots verldens villa
Herrens verk uträttas —
Sanning vi gilla —
Folk i dopet tvättas.
Ljus kan oss gläda,
Mörkret vi frånträda,
Löste ur Babel vi gå.

Nåd vi erfare,
Som nu stå i kyrkan.
Lofvad du vare
Af vår sång och dyrkan!
Nu är ditt rike —
Skönt förutan like —
Grundat med magt på vår jord.

Nr. 16.

Gud Jehova! Du oss samlat har,
Skänk din Helge Ande till en hvar!
  Gif oss alla styrka,
  Att strida som sig bör;
  Och lär oss rätt dig dyrka,
  Som vi ej kände för.

Ödmjukt bedje vi dig, nådens Gud!
Gif oss kraft att lyda dina bud;
  Låt din hjelp ej dröja,
  Ditt folk du ej förgät!
  Se dina barn sig böja
  Inför ditt majestät.

Sammanslut oss i förbundets band!
Sträck utöfver oss din allmagts hand!
  Vi tro, att du bekröner
  Och hörer med behag
  Vårt tal, vår sång och böner,
  På denna sabbatsdag.

Nr. 17.

Hvilken salig stund,
Då af syndens blund
Gud till lifvet oss väckte!
Ty på mörkrets stig
Vi ej kände dig,
Dock du handen oss räckte.
Först du oss lärde.
Se'n vi begärde
Döpas, vår Frälsare like;
Fröjd oss beredes
Då någon ledes
In i ditt himmelska rike.

Genom äldstes hand
Gud sin Helge And'
Ger den troende döpte.
Hvilken lydig var
Den, som synden bar
Och oss alla genköpte.

Anden upphöjer,
Saligt förnöjer,
Och från ondt vill bevara;
Kunskap och visdom,
Som ifrån Gud kom,
Han vill dig uppenbara.

Nr. 18.

För dig, Fader kär,
Vi framträda här!
Vårt tack och lofsång ljuder.
Af det nattvardsbord,
Helgat med ditt ord,
Förbundets folk du bjuder.
Din Förstefödde,
Som för oss blödde
Emellan bödlahänder,
Låtom oss bära
Hans namn med ära,
Till dess han återvänder!

Nr. 19.

I dessa kifs och tvedrägts mörka
tider,
Då furstarne ej akta folkets blod,
Den prisas stor, som käckt mot
ovän strider,
Och som för landets värn en
kämpe stod;
Dock mer högaktas bör den man,
som *hörer*
Vår Herres Jesu evangelii ord,
Och *lyder* det, då det hans
hjerta rörer —
Han är, i sanning, ädel, vis och stor.

Men mera värd än den, som tror
och lyder,
Är den, som *håller fast* vid san-
ningen,
Som i sitt lif, Guds frälsningslära
pryder,
Fast afgrundsskaran vill utrota den,

Som härdar genom, och hvars
hjerta lågar
Af helig eld och oförfärat mod;
Hvars kärlek allt för nästans väl-
gång vågar —
Och den, som liknar Mästar'n, mild
och god.

Vi, Herrens folk, som fram till
ljuset trängde,
Som slöt förbund med Gud i he-
ligt dop,
Och derigenom syndens bojor
sprängde,
Vi få ett arf bland Zions frälsta hop.
Med brodersband till enhet sam-
manknutna,
Mot Lammets stad vi rigta nu vår
gång;
Der dödens fjettrar evigt äro brutna,
Der jublar allt i salig högtidssång.

O syskon! bedjen Gud, han vill förläna
Den tro, som är på goda frukter rik;
Bjud frestaren, som alltid vill er tjena,
Hvar dag, hvar stund, ett kraftigt *fjerran vik!*
Fäst lit till Gud! Hans Anda sök med ifver!
Saktmodig var, och vaka, lid och bed!
Då ej fienden dig från Herren drifver,
Då når du *Lammets stad*, hvarför du stred.

Nr. 20.

När skall vårt öga
Skåda dig, Zion, Guds stad?
När från det höga
Kommer Förlossaren glad?

Herren tilldömer
Höghet och ära och magt
Till den, ej glömmer
Hvad han om Zion har sagt.

Arfvet på jorden
Gud vill till alla bestå,
Hvilka de orden,
Som han har talat, förstå.

Derför vi drage
Hemåt i brödraförbund,
Der vi mottage
Vishet ur visdomens brunn.

Nr. 21.

Fröjden eder, Zions söner,
Öfver lifvets sanna ord!
Sänd med tillit edra böner,
Från den återlösta jord.

Fäderna det blef ju lofvat,
Att Guds Son skall komma hit;
Han med Andan oss begåfvat,
Till hans ord vi sätta lit.

Många gåfvor han oss sänder,
Ty han hafver oss så kär;
Aldrig edra blickar vänder
Från det ljus vi skåda här.
Sanningsljus från himlens salar
Sändes hit till stoftet ned,
Tränger genom mörkrets dalar,
Bringar evigt lif och fred.

O, hur må vi städs oss fröjda,
Att vi i förbundet stå!
Der i Zion bo vi nöjda —
Straff skall verlden öfvergå.
Tusenåret snart upprinner
För Guds folk med frid och ro;
Salig fröjd man hos dem finner,
Herren sjelf vill när dem bo.

Nr. 22.

Evigt förbund
Lagt är till grund,
Morgonstjernan så klar uppgått;
Zions stad skall uppbyggas af Gud,
Derom till oss är det kommet bud.
Och vi dess sanning förstått. :,:

Frälsning och frid
Skänkas dervid;
Jubla och sjung du Jesu brud!
Vi uppå klippan har grundat vårt hus;
Väl oss! vi få uppenbarelsens ljus —
För oss är Israels Gud. :,:

Der i Guds stad,
Salig och glad
Krönes hvar Helig med krona och palm;
Jorden, som liknar Guds paradis,
Till vår Emanuels tack och pris,
Sjunger en evig lofpsalm. :,:

Evighets vår,
Tusende år,
Svinna så ljufligt vid festens glans;
Upp mot Guds tronhöjd, den himmelska jord
Närmas — förklarad och fullkomliggjord —
Smyckad med härlighets krans. :,:

Nr. 23.

Nu Zions sol belyst vår jord,
I Ephraims heliga land;
Dess strålar nå hit upp till nord,
Och lysa för hvar man.
Kom bröder, kom! o systrar, kom!
Vi må ej sofva mer —
Snart närmar sig all verldens dom,
Då Frälsaren man ser.

Nu många tusen få begär
Att gå till löftets land;

Guds Zion skall uppbyggas der,
Och nå från strand till strand;
Ty så uppfylles ju det ord
Af Herrens egen mun:
Befäst din stad på denna jord,
Och blif i mitt förbund!

O, låt oss derför friskt gå på,
Med oförfärat mod!
Vår Gud vill alltid med oss stå,
Han är vår Fader god.
O, må vi finnas ibland dem,
Hvars gerning och hvars tro,
Bereda dem ett saligt hem
I tusenårets ro.

Nr. 24.

All jorden sig af himlens Gud berömme!
Med englahand han sändt oss lifvets bud,

Och evighetens Konungs prestadöme
Nu står i helighetens tempelskrud.
Så kom nu, dyra själ, och låt dig lära
Den väg, som leder till upphöjelse!
Du slipper längre mörkrets bojor bära,
Märk, Babels riken vänta straff och ve.

Det komma skall en dag, så het den brinner,
Från ljusets nejder stiger Herren ned;
För sanningen då lögnen helt försvinner,
Hvaröfver fienden är ganska vred.
I säker sömn än Babels prester sofva,
Dem vredens skålar skola bringa qval:
Ty Guds profeter ingen frid utlofva
Till Babels sköka och dess döttrars tal.

Ej verldens lärdom för oss himlen nära,
Men binder själen fast i mörkrets tvång;

Men Zions lag förkunnar Jesu lära,
Till nådens skatter öppnar fri tillgång.
Nu budet säger: Du skall dig omvända,
Och tro och döpas uti Jesu namn!
Och se'n med Herrens folk till Zion lända,
Ja der, allena der, är fridens hamn.

Så samlens förbunds-folk och låt oss sjunga
Ett halleluja för vår store Gud!
Ja gläd dig i hans skydd, du barnaklunga!
Du Zions borgarflock, du Jesu brud!
Nu brudedrägten låtom oss påkläda!
Ty snart han kommer med mångtusende,
Och brinner våra lampor, vi inträda,
Att brudesalens härlighet få se.

Allt tack och pris vi offre till dig åter,
Som är från evighet till evighet!

Till Lammets bröllop du nu bjuda
låter,
Och skänker alla trogna salighet.
Halleluja! o Gud, du store Förste,
Med Enoks flock jag dig lofsjunga
vill,
Ja ditt är riket, magten, du den
Störste!
O Fader! led oss vid din hand
dertill.

Nr. 25.

Till Lammets bröllop Herren nu
inbjuder,
För sista gången af "Mormonerne";
Igenom dem nu vittnesbördet ljuder,
Profeters röst är hörd om hvad
skall ske.
Den slägt, som är förvänd och ej
vill känna
Guds bud — ej vandra lifvets
rätta stig,

Men efter falska läror ifrigt ränna —
Aflägsnas ifrån Gud, förderfvar sig.

Dock ordet ropas ut, och slägtens öde
Nu hänger, så att säga, på ett strå;
Väl Herrens forna vittnen blefvo döde,
Men andra lefvande framför oss stå;
Gud sina barn med starkhet vill be-
manna.
Mot "mormonismens" rena, starka
and'
Skall verldens visdom helt van-
mägtig stanna,
Ty Herren styrer allt med mägtig
hand.

Emellan dolda skär, på vredgad bölja
Nu Zions skepp så stolt på hafvet går,
Förutan bäfvan Josephs söner följa
Framåt till festens sköna tusenår;
Ty kompassnålen lifvets kurs ut-
pekar,
Och visar städse upp mot ärans höjd.

Och hvarje ädel Helig aldrig tvekar,
Att följa uti allting glad och nöjd.

Nr. 26.

O, sköna tid för Zions unga rike;
Nu sprides evangeli bud;
Nu jorden sig med himlen snart förlike,
Ty fridsförbundet sändes ifrån Gud.

Hans röst så kallar: Kom, du fallna skara,
Kom till min famn, kom till mitt bröst!
Ack, kommen, söken skydd hos mig för fara!
Hos mig en källa fins af salig tröst.

Nu åter Jesus kärleksfullt vill samla
Förmedelst evangelium;
Så kommen, jordens slägter, unga, gamla!
Vid himlens nattvardsbord än finnes rum.

Se der, i öknen lifvets brunnar rinna!
I mörkrets rum nu ljuset står;
Väl dem, som söka, visserligen finna,
Och den, som beder uti tro, visst får.

Må ingen derför lifvets väg försaka,
Men gå till löfteslandets hem!
Ja trofast blif! och du skall frukten smaka
Af lifvets träd uti Jerusalem.

Här ingen undfår Andens högsta gåfva.
Här ingen kan anamma allt;
Men ljusets barn, de böra Herren lofva,
Och akta på de bud, som han befallt.

Och Herrens bud är lifvets dolda manna,
Och salig hvila, mödans lön.
Märk, ljusets barn blott tro det ädla sanna;
De hafva hopp att ärfva kronan skön.

Ja, sköna krona! dig vi eftersträfva,
För dig vi strida all vår tid.
För ovänsskaran må vi aldrig bäfva,
Men offra lif och gods, och blifva vid.

Att kämpa för Guds rike skall belönas
Med segerkrans på domens dag;
Dermed de ädle stridsmän skola
krönas,
Som hafva vunnit Herrens välbehag.

Halleluja! nu öfver jorden klinge,
Naturen blifve tempelsal!
All skapelsen sitt lof till Herren
bringe,
Tag pris af myriader englars tal.

Ack, led oss fram till rang bland
Enoks visa,
Till Abrams, Isaks, Jakobs bord!
Att vi dig der evinnerlig må prisa,
Ja dig, som fridsförbund har skänkt
vår jord.

Nr. 27.

Se, Guds rike blomstrar nu på jorden!
Hvem kan hindra det? Vi spörje hvem?
Zions söner draga ifrån norden,
Söka sig i vesterland ett hem.

Fullmagt fins att binda och att lösa.
Samt profet, apostlar och gudsmän,
Kommen hit, att lifvets vatten ösa!
Gud har prestadömet skänkt igen.

Budskap genom dem i verlden sändes,
Rösten ljuder länge, hög och stark;
Mången här och der till Gud omvändes,
Rätt nu mognar Zions skördemark.

Kristus snart i Fadrens magt skall komma,
För att hålla dom i denna verld;
Men han frälsar de trofaste fromma,
Och en hvar, som är hans rike värd.

Den, som af det onda öfvervinnes,
Stannar qvar i Babels mörka natt;
Hvarje själ, som der vid domen
finnes,
Blifver utaf Gud åsidosatt.

Nu du kallas syndens väg frånträda,
Tro och döpas uti Jesu namn,
Andan få, som skall ditt hjerta
gläda,
Då du hvilar i hans frälsarfamn.

Nr. 28.

Kom, o du kungars Kung!
Vi vänta re'n på dig!
Du frälsta Zion, sjung
Och gå på lifvets stig!
Din ankomst är vår själs begär —
Ditt Israel snart samlat är.

Kom, tag bort synd och ve,
Och rensa allt med eld!
Ditt folk snart önskar se
Sin längtan tillfredsställd
Till Zions frid och harpospel,
Och få rättfärdiggjordas del.

Hosiannas himlaljud
Då juble Jesu brud,
Då få vi af vår Gud
Den hvita silkesskrud.
Med palm i hand och krona på
Hans härlighet vi skåda få.

Hell dig, du Zions Gud!
Mångdubbelt lefverop
Uppgår med högtidsljud,
Ifrån de frälstes hop;
Om Zion gör, hvad rätt det bör,
Oss ingen magt tillintetgör.

Nr. 29.

Farväl all jordisk ära,
Vi bjuda dig, farväl!
Ej syndens ok att bära,
Gaf Gud oss kropp och själ.
Vi sluta må förening
Med den, som sig utgaf;
Se'n vi i dop fått rening,
Har Satan intet kraf.

O, må mitt namn bli funnet
Ibland de Helige:
Må målet bli upphunnet,
Att jag en gång får se
Mer härlighet än själen
Härnere kan undfå;
Om Satan stinger hälen
Mer raskt jag fram vill gå.

Jag älskar Fadrens aga,
Och bär på dagligt kors;

Jag fasta steg vill taga
Mot syndens, verldens fors.
Jag gerna må fördraga
Bli verldens spottefläck;
Dock aldrig vill jag klaga,
För Herren är jag täck.

Om Gud mig ville pröfva
Med sorg en ringa tid,
Jag tålamod vill öfva,
Mig väntar Zions frid.
Vi Helige få heta,
Och hålla lifvets bud.
Att hvarje själ må veta
Det verket är af Gud.

Oss Kristus har begåfvat
Med Andans dyra pant:
Han håller hvad han lofvat
Och hvad han sagt, är sant:
Vi krans och krona bära
I bröllopshus en gång.

Då ära, ära, ära!
Skall bli Guds helgons sång.

Nr. 30.

O, hören, I slägten på jorden, ett ord,
Tillsändt oss från himmelens Gud;
Han öppnar sin famn och vill samla sin hjord
Af dem, som hörsamma hans bud.

Det budskap är sändt från de saliges chor,
Med sanning till jorden igen.
Och vittnen nu ropa: Blif döpt du, som tror!
Blif helgonens broder och vän.

Gif ära till den, som har allting frambragt,
Ty tiden sig närmar till skörd.
Friskt kämpen för sanning med fullmyndig magt,
Låt ordets predikan bli hörd.

Nu rösten utropar: Gån ut, I mitt folk!
Undflyn ödeläggelsens garn!
Ty snart blottar skökan sin giftiga dolk,
Att skada Guds heliga barn.

Helt snart skall det ljuda: Hon faller nu ned
Från tronen af purpur och guld!
Af hennes misshandling församlingen led,
Af blodet hon druckit sig full.

Hon derför skall skänkas det tvådubbla mål,
Och drabbas af plågor och nöd;
Uppbrännas med eld på straffdomarnes bål,
Ej undgå den eviga död.

Nog länge vi lidit dess grymhet och svek —
Ett Zion oss väntar till lön,
När sången och ljudet af harpornas lek
Förkunnar sabbaten så skön.

O, söner och döttrar af Zion, haf tro!
Ty vägen, fast kort, är dock trång;
Snart skolen I frälste Guds rike bebo,
Var trofast, ty glädjen är lång.

Nr. 31.

Zions härolder, pa sanningens bana,
Skynden att utsäga himmelens bud!
Blåsen basunen! och slägterna mana,
Att sig bereda som Frälsarens brud.

Babylons riken nu darra och bäfva —
Sanning och ljus tränga fram på vår jord;
Fursten af mörkret med ifver ses sträfva
Hämnas en hvar, som vill tro på Guds ord.

Likväl Guds kyrka skall blomstra som rosen,
Aldrig borttagas nu mer ifrån oss;

Israel ju hade i öknen ett Gosen —
Lyde vi Herren, vi aldrig förgås.

Stenen, den rullar nu fram öfver
jorden,
Farten och kraften förökas hvart år:
Zion, de Heliges centrum är vorden,
Trofast förblif! full belöning du får.

Låtom oss derför arbeta för riket.
Som skall fortvara från tid och
till tid!
Ljude än hånet och smädelseskriket.
Snart vi besällas af tusenårsfrid.

Varen beredde med lamporna klara!
Städse besinnen brudgummen är när.
Då huru sällt i hans sällskap få
vara,
Eja! vi längte, ack vore vi der!

Nr. 32.

Yttersta tiden redan är inne,
Allt sin fullbordan skall nå;

Stenen, som Daniel nämner, vi finne,
Den på belätet skall slå.
Babylon synes blifva förskräckt,
Evigt dess välde och magt är stäckt.

Våra fiender i tankarna hafva
Verket att stöta omkull;
Dock hvar och en uti snaran ses
snafva,
Som utaf falskhet är full.
Glänsande bubblor är deras lust —
Oss leder hoppet från Babylons kust.

Ljuset från Zion strålar i norden.
Sanning från himlen utgått;
Kraftigt nu saltas folket på jorden
Af dem, som fullmagten fått.
Härlig nu morgonstjernan vi se,
Jorden och himlar af sällhet le.

Herren i Zion samlar så många,
Som uti dopet vill gå;
Har du i Babylon varit en fånge,

Kan du dock friheten få.
Jesus skall aktas mest härlig och stor,
Då han som konung på jorden bor.

Nr. 33.

Se hur Guds sanning,
Sina strålar sprider!
Ymnigt den skänkes
Som himlens friska regn;
Utan inblandning
Från hedniskt mörka tider
Mer den ej kränkes
I prestadömets hägn.
Helvetets härar
Oss ej förfärar —
Herren, den Mägtige, strider för oss.

Intet dock mägtar
Oväns svärd och lansar,
Emot Guds söner,
Emot dess starka här.

Fåfängt man fäktar,
Ty kronor och kransar
Helgonen kröner
Se'n man hos Herren är.
Ve! verldens stora.
Vägen förlora —
Stenen i Zion de stöta sig på.

Af dem, som dårar
Af verlden blifva nämnde.
Eger dock mången
Lycksalighet och frid.
Gud oss utkorar,
Om än vi blifva klämde —
Israel var fången
I Babel sin tid.
Många oss skända,
Dock skall det hända,
Att vi för dem i Guds Zion ingå.

Hvad är all trängsel,
Mot sådan skatt få vinna?

Intet att akta
Mot Zions härlighet.
Lide vi fängsel —
Der frid och fröjd vi finna.
Dithän vi trakta
Att finna salighet.
Sen ej tillbaka!
Gods eller maka
Må oss ej hindra till himlen att gå.

Ack! att det hände,
Att fridens store Förste
Snart återvände
Med englar högt i sky;
Tiden har ände,
Men först du Gud, den Störste,
Budskap utsände
Igenom stad och by.
Jordskalf skall höras —
Babel förstöras,
Zion, grundfästat på klippan, bestå.

Nr. 34.

Salems konungs prestadöme
Gifvet är till jorden ned,
Derföre vi nu berömme
Honom, som för verlden led.
Halleluja! Halleluja! Halleluja! Amen.

Arons prester nu frambära
Offer i rättfärdighet!
Mose söner Gud till ära,
Prydas uti härlighet.
Halleluja! o. s. v.

Gudomskraft sig uppenbarar
Ibland menniskor af kött;
Gud igenom dem förklarar
Att sitt fallna folk han mött.
Halleluja! o. s. v.

Herrens ord i verlden ljuder:
Samler mine Helige!

Kommen hit! jag eder bjuder!
Verlden skall sin jemmer se.
Halleluja! o. s. v.

Jord och himmel skall kungöra,
Herre! huru sträng du är;
Hvar och en skall se och höra.
Att din ankomst snart är när.
Halleluja! o. s. v.

Städs ditt Zion vill dig prisa,
Här i tid och evighet.
Uti tro och gerning visa
Offer och lydaktighet.
Halleluja! o. s. v.

Vill du Fader nu antaga
Sång och bön, som till dig gå?
Oss kring dig så sammandraga
Att vi aldrig skiljas må.
Halleluja! o. s. v.

Nr. 35.

Åter kraftigt saltas jorden
Af det sanna lifvets ord,
Ifrån öst och vest och norden
Samlas folk till gästabord
Hän i vest på säker grund,
Som är sagdt af Herrens mun.

Evangeli engel redan
Himlens budskap har utfört,
Domen skall bli hållen sedan
Varningsordet blifvit hört;
Fåren känna herdens röst,
Zions Gud ger Zion tröst.

Lamporna i stånd vi sätta,
Visa jungfrur, vaka städs!
Kläderna vi hvita tvätta,
Zions brudgum deråt gläds;
Ankomstdagen blir fördröjd,
Bruden väntar likväl nöjd.

Vid hans ankomst jordens röres,
Bergen smälta för hans blick!
Då hans tordönstämma höres,
Ångestdag all verlden fick.
Se'n skall orättfärdighet
Aldrig göra oss förtret.

Derför, jordens folk, omvänder!
Lyder Zions himlabud!
Bud på bud än Herren sänder,
För att värfva sig en brud.
Hvar och en, som har begär,
Kom till frälsning med Guds här.

Nr. 36.

Led oss fram, o Gud, vår Fader,
För oss till ditt Zions land!
Dina helgons täta rader
Du beskydde med din hand!
Helge Ande! Helge Ande!
Helga oss till kropp och själ.

Herre, öppna himlens fönster,
Godhet, nåd gif mer och mer!
Låt ditt folk bli slägtens mönster,
Underfull oss verlden ser.
Himlens Herre! Himlens Herre!
Låt oss se din ankomstdag!

Snart ses verldens riken störta,
All dess storhet går till grus;
Men du vill dig sjelf uppskörta,
Fägna oss i bröllopshus.
Lammets lofsång! Lammets lofsång!
Ljuda må i evighet.

Nr. 37.

Att Zion skall segra, Guds löfte vi fått,
Fast Satan och verlden motstrider;
Ej Babylons vise Guds visdom förstått,
Mot domen nu tiden hänskrider.

Ja, draken och Babel utrusta nu sig,
Och säkert det blifver till slagtning
och krig.

Af motstånd och strid från fiendernas här,
Guds utvalda barn ej bortskrämmas,
Det kostar de förre ett gagnlöst besvär,
De skola till ansvar instämmas;
Men hvem kan afvända Guds utsträckta hand?
Nu hvetet skall samlas förr'n agnarnes brand.

Gå fram, kära bröder, på kallelsens stig,
Och hjertat för Herren bereden!
Mot synd och orätt fören segrande krig,
Och undfly den brännande vreden!

Ja, vaken och bedjen som strids-
män på vakt,
Och gören det goda af all eder magt.

Nr. 38.

Nu Ephraims väktare städs stå på
vakt,
Och ropa med allvar och styrka,
Så att deras stämma ur sömnen
har bragt
Rätt många, som nu vilja dyrka
Vår himmelske Gud och hans Son,
på det sätt,
Som Anden och ordet förklara för
rätt.

Nu snart hafver tiden ju hunnit
det mål,
Då draken och påfven skall dömas:
På tronen och djuret. förbannel-
sens skål
Och himmelens vrede skall tömmas;

Då jorden af Anda och eld blifver ren.
Och strålar förklarad i härlighets
sken.

Väl den, som i tiden åtlyder Guds
ord,
Och sig för vår Frälsar' bereder,
Med tro och med dop och med
nattvardens bord;
Säll den, som Guds Anda städs leder.
Af salfvelse, tvagning — beseglin-
gens magt.
Fås vishet om arfvet, som för oss
är lagt.

Tänk, bröder och systrar. hvad
hoppet är skönt!
Hvem vill arfverätten förkasta?
Och undfly att blifva med ära be-
krönt,
Och gent emot afgrunden hasta.

Nej, älskade, nej! fram att målet
uppnå,
Tänk, Jesus vill sjelf sätta kro-
norna på.

Nr. 39.

Herren vill sitt frälsningsverk
fullborda,
Som vidkommer denna fallna jord;
Tiden nalkas, då Guds Son, den
Smorda
Majestätiskt vill sig sjelf omgjorda,
Bjuda gäster in till nattvardsbord.

Jesu får, den gode herden följa,
Ulfvar tjute fritt i vredgad mängd,
Herrens folk ej ljuset undandölja;
Jublande de plöja hafvets bölja,
För att hinna nya Kanaans ängd.

Mörkrets andar se derpå med harmen.
Hvilken från afgrunden är upptänd:
Fåfängt I mot oss så skriken, larmen.
Vi bevaras utaf gudaarmen;
Ty vi bedja: Herre, hjelpen sänd.

Ingen Herrens gerning kan förhindra,
Hvad han säger. skall för visso ske.
Sanningstjernan skall för evigt tindra;
Drabbar nöden, så vill Gud den lindra,
Zions segrar få de trogna se.

Medan krig och pest och hungersnöden,
Jordskalf, eldebrand och hafvens brus
Rundt om jorden söka rof för döden —

Babels riken undanryckas stöden,
Och dess lärobyggnader bli grus.

Snart skall rösten: Babylon är fallen!
Höras vidt omkring med tordönsljud;
Bättringens basuner, högljudt skallen!
Herrens menighet till festdag kallen,
För att möta Frälsaren och Gud.

Nr. 40.

En "Mormon" städs föraktas här på jord,
För det han uppenbarelse bekänner,
För det han söker lifvets sanna ord,
För det Guds Anda i hans hjerta bränner.

För det han myndighet har fått
af Gud
Att lösa, binda — sändebud ut-
sända;
För det han lärer folket Herrens bud,
Och barnens hjertan vill till fäd-
ren vända.

Förty han säger: Herren talat har
Af himlen, också nu i våra dagar:
Att Gud på helgons böner gifver
svar,
Och sänder hjelp till den, som li-
der, klagar.

Han bjöd en olärd yngling, Joseph
Smith,
Att lägga en grundval till Jesu
rike;
Han gjort det möjligt blifva mör-
kret qvitt.
Han var en man, som finner knappt
sin like

Nu ändteligen kyrkan uppbyggd
står,
Med embetsmän, som Herren har
beskrifvit;
Och den, som sig omvändt till
dopet går,
Och undfår nåd för hvad han har
bedrifvit.

Gå ut från Babel! så är Herrens
bud,
Och samlas med Guds folk till
Zions dalar,
Att bygga städer, tempelhus för
Gud —
Så Herren sjelf igenom Anden talar.

Blott den för Herens majestät kan stå,
Som sig med oskuldsdrägt får öf-
verhölja;
Men häraf tycks vår ovän orsak få,
Att Herrens folk förakta och förfölja.

Nr. 41.

Beskåden folkets mörka hvimmel,
Som svärmar rundt om denna jord!
De häda Herren i hans himmel,
Bespotta lifvets väg och ord.
Dock de sig goda kristna kalla.
Fast de förakta Kristi blod,
Och Babels lärdomar bifalla.
Och taga lögn för sanning god

Och mörkrets täcke skyler jorden.
Och mörker djupt i menskan bor:
Dock dukar Herren gästaborden
För den, som hans inbjudning tror.
Men märk, Guds folk! likt skum
på vågor
Skall Babels visdom snart förgå:
Uti Guds vredes heta lågor
Kan deras eget verk ej stå

Ty Jehova, all jordens konung,
Han talar sina skaparord,
Som äro söta såsom honung;
Den på dem tror blir heliggjord.
Märk! de, som Herrens verk motstrida
Och stöta sig mot Zions sten,
De skola straff och pina lida,
Och deras läkedom blir sen.

Men Herrens små, som undertvingas
För sannings skull af mörkrets här,
Af Lammets salighet dem bringas,
Snart höres: Babel fallen är!
Och se'n de ärfva hela jorden,
Ty de saktmodige den få,
Då hela Zion frälst är vorden,
Men bort de onda måste gå.

Nr. 42.

Guds engel nedsteg — hör hvad underverk stora!
Gaf kunskap om Ephraims träd i Cumorah.
Med fullheten af evangelie bud:
Att samla de goda, så bjuder vår Gud.

Chör.

O Israel! O Israel!
Bered dig för Gud!
Så snart du får höra
Förlossningens bud.

En himmelens skatt — ja, en bok full med sanning,
Helt fri från tillsats af sofistisk inblandning;

Fullmagt ifrån himlen — celestial lag,
Är tecknen på Zions befrielsedag.

Chör.

O Israel! etc,

I verldshafvets öar! I folkslag, gif öra!
Ty ting underbara, vill Gud nu utföra.
Nu Zion skall blomstra för Kungen, Guds Son,
Dit samlas Guds helgon långt fjerran ifrån.

Chör.

O Israel! etc.

I andliga män, som nu viljen nedrifva
Det rike, som evigt grundfästadt skall blifva,

I sjelfve er skaden, som värst och
som mest,
Er tagen till vara, det vore dock
bäst.

Chör.

O Israel! etc.

Nu Esai spådom oss faller i hågen,
Som språkkunnig filosof och teo-
logen
Ej kunde uttyda, men fattigmans
son
Det gjorde med Urim och Tum-
mim till lån.

Chör.

O Israel! etc

Nr. 43.

Lofven Gud med jubelsång!
Sjungen alle på en gång
För Emanuel, vår drott,
Som oss skänkt så mycket godt.
Nu i denna sista tid,
Trots allt mörker, hat och strid,
Herren Gud lät ljus upprinna,
Att hans folk kan honom finna;
Och till undflykt gaf han dem
Zion och Jerusalem.

Utbasunen, tjenare,
Hvad, som skall på jorden ske!
Sjung med fröjd och lofsångs röst:
Herren har sitt folk förlöst.
Snart omstörtar Babels magt,
Eld förstörer all dess prakt,
Medan Zions folk skall trifvas,
Och af Anden sjelf upplifvas,
Så Guds barn bland englars chor
Jubla så: Vår Gud är stor!

Nr. 44.

Att Zion beredes, det budskap
utgår
Till jordens folkskaror just nu:
Nu kommer helt snart ett befrielseår,
Då bojan skall brista itu.

Så mången med glädje i hjertat
går hem,
Att tjena i Zion vår Gud.
Han tilldelar frälsning allena åt dem,
Som troget åtlyda hans bud.

Låt mörkets härskaror oss möta med
våld,
Guds verk skall dess fortare gå.
Vi samlas till Zion från främmande
håll,
Det folk, som skall trofast bestå.

Hvad saliga dag, när vår jord blir
omvänd,
Det varder för himlen en syn!
När Skaparen är af sin skapelse
känd
Skall Frälsaren komma i skyn.

Så prisen Jehova, vår zionske drott,
Som grund till sitt rike har lagt!
Förkunnen för folket i hydda och
slott
Det budskap, Guds engel har bragt.

Nr. 45.

Vi glädjas och fröjdas i sång med
hvarandra,
Ej längre på jorden som främlin-
gar bo;
Nu ilbud från Zion i verlden om-
vandra,
Förkunna de tusen års hvila och ro.

Chör.

Då allt, som var lofvat Guds barn,
skall dem gifvas,
Då ondska och ofrid ej närmar
sig dem;
Då jorden som paradislustgård
skall trifvas,
Och Jesus skall säga till Israel:
Kom hem!

Vi älska hvarandra, förbundet vi ära,
I enighet bo och från synder afstå;
Men Herrens straffdomar de onda
förfära,
Vi vänta den dagen, då frälsning vi få.

Chör.

Vi tryggt oss till Frälsarens ledning
hängifva,
Han förer oss ut ifrån allt tyranni,
Som ännu oss trycker, men ändadt
skall blifva,
Då rösten hörs ljuda: Nu Zion är fri!

Nr. 46.

Jesus är Frälsarens härliga namn,
Det för oss öppnar den Allgodes
famn.
Skulden han för oss betalar;
Blodet utgjöt han för synden, så stor,
Den sig omvänder och på honom tror,
Bygger på fasta grundvalar.

Nu här på jorden är sanningen ny,
Strålar som sol genom dunklaste sky,
Som Babels riken omhvälfver.
Fallet för Babel är hastigt och snart,
Derför, Guds folk, gån nu ut med
en fart!
Vandren från Babylons elfver.

Gästabudsglädje af Jesus man får,
Då han regerar i tusende år —
Guds folk är ense till sinnes.
Helgonens ljufliga lofsång blir hörd

Då man uppskär sin välsignade skörd,
Lönen, den fulla, då vinnes.

Nr. 47.

Kom alle I Guds män! Gån ut,
hans verk uträtta!
Gån ut i verlden än, och folk i
dopet tvätta!
Nu Jesu evangelium förkunnas uti
många rum;
Och mången går till Zion till fröjd
och frid.

Kom, I kringspridda får! och eder
herde vörda!
Han fick så många sår, han bar
den tyngsta börda;
Och hvad profeterna ha sagt, vi
snarligen få se fullbragt:
Vi komma hem till Zion till fröjd
och frid.

Den röst nu blifver hörd: Du bör
ditt fall begråta,
Få Andans vittnesbörd, din synd
vill Gud förlåta.
På Fadren kasta all din sorg, ty
han för barnen bär omsorg,
Och förer dem till Zion till fröjd
och frid.

När sorgen är förbi, och suckar
aldrig höras,
Vi ifrån träldom fri, till Zion åter-
föras;
Uppståndne få vi Jesus se, och
alltid vara samlade
Ettusen är i Zion i fröjd och frid.

Nr. 48.

Till polens kalla gränser,
Till Indiens ängd så huld,
Till flodens strand, som gläuser
I Afrika af guld;
Der pisangträden blomma,

Till palmbevuxen jord,
De ropa oss att komma
Med Kristi dyra ord!

Guds allmagt har der säte,
Der syns hans fingers spår,
Dock menskan hans beläte
I syndens mörker går!
Väl han ock der förnöjer
Med gåfvor utan mått;
Men hedningen sig böjer
För döda gudar blott!

Hvad gör att friska fläktar
Omsmeka drufvan röd?
Hvad båtar vinets nektar,
När menskan, andligt död,
Guds bud städs öfverträder
Och syndar om igen,
Åt skapta ting sig gläder,
Men glömmer Skaparen?

Vi, som hans nåd fått smaka,
Hans ljus betrakta få,

O, skall vår ljusastaka
Inunder skäppan stå?
Må frälsning, frälsning skalla,
Må Herrens ord bli sändt!
Till dess bland folkslag alla
Messias namn blir kändt!

Hans pris må vinden bära,
Och vågorna ge svar,
Tills, likt ett haf af ära,
Från pol till pol det far!
Till dess vi frälsta skåda
Guds Lam, som dödadt var,
Bland oss för evigt råda,
Vår Konung, Gud och Far!

Nr. 49.

Kom, Israels äldste! förenad med mig
Uppsök de uppriktige hvar de än stå;
Vi föra dem in på upphöjelsens stig,
Från Babel de gå för att Zion uppnå.

Till Babylon, till Babylon, vi säge
farväl!
I Ephraims land få vi fröjda vår själ.

Väl säden är mycken och arbetet
stort,
Men äro vi e t t, då vi mycket förmå.
Så underligt fort skall Guds verk
blifva gjordt,
Till Israels städer i fjerran vi gå.
Till Babylon, etc.

Så kallen på stora, och kallen på små!
Att de sig omvända från synd och
från last;
Ja, kallen på hedning, på Jude också.
Ty sista dagsverket nu fortgår med
hast.
Till Babylon, etc.

Så gå till de vise, och säg dem
Guds ord!
Hvad fordom han talat, skall nu
bli uppfylt;

Inbjud ock de ringa till gästabuds-
bord,
Ty Herren välsignar af nåd, oför-
skyldt.
Till Babylon, etc.

Ja trösta, hugsvala den ringe alltså:
Var glad och var flitig, och full-
kommen blif!
Ty snart i de tusende år vi ingå,
Och sedan vi ärfva det eviga lif.
Till Babylon, etc.

Nr. 50.

Säg hvar fins Zions land,
Der hemkomst firas?
Der till sist fridens band
Kring oss skall viras;
Ty aldrig kan vår ro
I främlingslandet gro.
Kan här vår lycka bo?
Aldrig! nej, aldrig!

Fins väl den lifvets flod,
Hvars svall ej tryter?
Fins väl den kärlek god,
Som sig ej byter?
Ja, i den ängden skär,
Der Gud och Lammet är!
Hans vänner skiljas der
Aldrig! nej, aldrig!

Jesu god! dit oss för,
Du nådens källa!
I ditt land snart oss gör
För evigt sälla!
Der frälst din skara bor,
Der skall vår fröjd bli stor,
Der tystnar segrens chor
Aldrig! nej, aldrig!

Ja, helt snart i ditt land
Vår hemkomst firas,
Der ett fast fridens band
Kring oss skall viras.

Der kan ej smärtan gro,
Der få vi trygge bo,
Och vexling når vår ro
Aldrig! nej, aldrig!

Nr. 51.

Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en afton, :,: bor jag här.
Gör mig ej hinder, ty jag vill följa
Guds folk till strids genom ök'n och
bölja.
Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en afton, :,: bor jag här.

Resemåltid i hast jag tager,
Som en jagad, som ett ilbud, stannar ej.
Jag står omgjordad kring mina länder,
Har vandringsstafven i mina händer;

Resemåltid i hast jag tager,
Som ett ilbud, :,: stannar ej.

Lammets måltid mig saligt hugnar,
Som en försmak, blott en försmak af
hans ro.
Med fötter skodda, ur träldoms-
bandet,
Jag går att finna det goda landet;
Lammets måltid mig der skall hugna
I en evig, :,: evig ro.

Till det landet mitt öga blickar,
Evigt strålar, :,: solen der;
I främlingslandet är mörkt och
farligt,
Der går jag vilse och stapplar
snarligt.
Till Guds Kanaan mitt öga blickar,
Evigt strålar, :,: solen der!

Babel har ej den ro jag söker;
Nej, jag längtar, :,: till Guds stad.

Der gråter ingen, der slutar nöden,
Der bor ej synden, dit når ej döden.
Babel har ej den ro jag söker;
Nej, jag längtar, :,: till Guds stad.

Nr. 52.

Det är ett land, som fröjdar ljuft mitt hjerta,
Ett tusenårigt land, som ögat ser;
Der inga qval, der ingen sorg och smärta
Har hemma, men allt godt emot mig ler.

Dit hän som vänner låtom oss nu sträfva;
Der är vårt hem, der finner själen ro.
Må ingen här sitt skänkta pund nedgräfva,
Men verka för att nå de sällas bo.

Den port är trång, som till Guds
boning förer;
Men mörkrets väg är bred och
porten störst;
Dock blir allt väl för den, som
hör och görer,
Som söker Gud och himmelriket först.

Derför på den och ej på någon annan,
I Herrens kraft vi skola målet nå;
Vi hand i hand må trofast med
hvarannan
Igenom lidanden till Zion gå.

Nr. 53.

Hvad är det för en härlig ort,
Hvarom profeten kunskap bringar,
Hvarom kung Davids harpa klingar;
Der allt likt Libanon blef härliggjort,
Och skulle Edens stämpel bära,
Och alltid blifva Gud till ära,

Der skulle mark och höjd och dal
Bli smyckade som bröllopssal;
Och de förlöste inför Gud
Uppstämma sång med harpoljud.

Jo, det skall ske i denna slägt,
Då Herren denna jord beträder,
Och sig uti sin gerning gläder,
Då Zion är iklädd sin brudedrägt.
Då Herrens Ande rikt utgjutes,
I Zion högtidsglädjen njutes,
Då lejon, lam samt ulf och kid,
De bo i frid till evig tid;
Då ingen lär att föra krig,
Ej menniskan förderfvar sig.

Du glada dag! o sälla stund!
Vi hälsa dig, ty snart du kommer,
Och bringar tusenårets sommar
Till dem, som trofast höllo Guds
förbund.
Vi prisa dig båd' gamla, unga,

Vår lofsång vi för dig nu sjunga,
Vi ropa högt halleluja!
För dig, o store Jehova!
Ack, hjelp oss intil ändan stå,
Att härlig segerlön vi få.

Nr. 54.

Se öknen och de torra platser
grönskas,
Och ödemarken liknar paradis;
Man vinner allt, hvad värdigt är
att önskas,
Om först Guds rike sökes på allt vis.
Guds stad af Sarons rosor skall
förljufvas;
Och Karmels prydelse skall bringas
opp —
För fienders förfång man der ej
grufvas,
Vår styrka blifver kärlek, tro och
hopp.

Till den svagtrogne den uppmun-
tring säger:
Frimodig var, och icke mera svag!
Vår Gud all verldens värde noga
väger,
Det blifva skall en vedergällningsdag;
Ty Zions folk ej alltid skall för-
tryckas,
De ondes magt inskränkas må en
gång,
Ty orättfärdighet ej städs skall
lyckas,
Men alla orättvisas straff blir lång.

Till höghet, ära, Gud sitt folk
skall föra,
De blindas ögon skåda dagen klar;
De döfvas öron kunna äfven höra;
Den halte språng som skogens
hjortar tar; —
De stummas tungor tala tydligt
orden,

Och källor uti öknen springa fram
Ifrån de rum, der drakar byggt i
jorden —
Nu bo tillsammans lejon, ulfvar,
lam.

En banad väg för Herrens folk
skall gifvas,
Och den skall kallas helgedomens
stig;
Ej de ohelige bland helgon trifvas,
Men efterhanden uppenbara sig —
Den vägen är blott lagd för Jesu
dårar,
Som emot verldens hot frimo-
digt gå,
Ty den, som Jesu kors sig bär
utkorar,
På smala vägen skall visst målet nå.

Se Guds förlöste barn med seger-
kransen,

Med glädjesång och frid och evig
fröjd!
Der rörer sig i stora högtidsdansen
En helgonskara himlasäll, förnöjd.
På glada Ephraim, Guds patri-
arken
Välsignelserna profeterar visst;
Här ingen fattig blir, ty höjd och
marken
Skall gifva fullt till dem, som förr
haft brist.

Nr. 55.

Zion! när på dig jag tänker,
Känner hjertat himmelsk lust;
Hårdt mig trycka Babels länker,
Långt från älskad hemlandskust;
Men som dufvan med sitt blad.
Söker jag den sköna stad.

Jag är lik en skymfad fånge,
På en långt aflägsen strand:
Fast fiender äro många,
Kämpar jag för Zions land,
Att med frälsta slägter der
Bo, och se min Frälsar' kär.

Här mig nöd och fara hotar,
Än jag är i främlingsland,
Men jag likväl icke knotar;
Lik en tungt bebördad man,
Korsets bana vandrar jag,
Väntande en salig dag.

Ja, den dag må snart inträda,
Då jag ibland helgons tal
Skall i Fadrens hus mig gläda.
Uti öknens fria dal;
Då skall Babels töcken fly
Bort för Zions eld och sky.

Tankarne sig trånfullt svinga
Till den tid, jag höra skall

Klockorna i Zion ringa,
Och förkunna Babels fall.
Då är jag så säll och glad,
Hjelp mig Gud till Zions stad.

Kära bröder och medäldste,
Öfverallt på denna jord!
Låt oss samla hem de frälste,
Föra dem till Herrens hjord,
Och när vi ha samlat dem,
Gå vi in i glädjens hem.

Nr. 56.

Zion är vår resas mål,
Tänk härpå, du köpta skara!
Nu låt ingen martyrbål,
Åstadkomma skräck och fara.
Fröjda dig, du ega kan
Tusenårets arfveland.

Är du det bortlupna får,
Och din väg sig fjerran kröker;
Efter dig din Jesus går,
Han i ödemarken söker.
Ingen herde är som han:
Syndare han tager an.

Ack, du ljufva himlaro!
Der de högste Gudar vistas;
De trofaste der få bo,
Frid och enighet der stiftas.
Fader, dina helgon gif
Härlighet och evigt lif.

Eden, som förlorad gick,
Genom Jesus dubbelt vinnes!
Höjen, bröder, modig blick!
Lammets stad på jorden finnes.
Måtte till Guds högtidsfest
En och hvar bli värdig gäst!

Nr. 57.

Nu Zions fana höjes,
Att alla det kan se;
Den stolte nederböjes,
Och Babel väntar ve.
De svage gå som hjeltar,
Dem ingen kan motstå;
Och stenen fram man vältar,
Som allt skall sönderslå.

Det samma Adam kände,
Samt Enoks helgontal;
Profeterna, Gud sände
För det led spott och qval.
Den tid dem var betecknat,
De stredo ut sin strid;
I döden se'n de bleknat
Och hvila ut i frid.

I kamp mot mörkrets ränker,
Nu ljusets härar gå;

Ty Zions Konung tänker
Fiendens magt nedslå.
Snart himlens Gud anländer
I härlighet och magt;
Då folk från fjerran länder
Tillförer det sin prakt.

Då sorg och nöd ej råda,
Hvar trofast lönen får,
All verlden får då skåda,
Att Zion frigjort står;
Ty Jesus då skall trona
Ibland martyrers här,
Och skänka lifvets krona
Till dem, som kämpat här.

Nr. 58.

Öfver hafvet hän och gröna slätter,
Der tempelberget majestätiskt står:
Dit min fot till vandring nu jag sätter,
I det förlofvade land,
Der ett hemman med boning jag får.

Patriarken Jakob anförtrodde
Det land till Josephs säd som
egendom;
Der qvistar öfver muren ymnigt
grodde,
Detta land hafver jag kär,
Dit vända nu slägterna om.

Här man njuter solens röda drufvor,
Höjd och dal af daggen blir bestänkt;
Guld och perlor fins i dolda grufvor.
Landet med Ephraims höjder
Är kransat, befästat, tillstängt.

Herrens folk sin högtidsfest der firar,
Der lär man sannings ord och
dygdens bud;
Lifvets frukt så frodig der framspirar —
Der blir Guds stora församling
Mångfaldig och mägtig i Gud.

Nu Guds kyrka blomstrar skön i
dalen,
Lik en funnen oskattbar klenod;
Der för Lammet redes bröllops-
salen.
Han vill mottaga sin brud,
Han, Konungen, Fursten, så god.

Der ett tempel Herrens folk nu
bygga,
Att besegling få, som Gud sjelf sagt,
Samt nycklarne, som salighet be-
trygga,
Så att vi frälsa oss sjelfva
Med fäder, med barn och med slägt.

Der skall Herrens stad och tron
upphöjas,
Der han vara vill ettusen år;
Babels väldiga i stoftet böjas;
Men den förtryckte på jorden
Sin frihet och ära då får.

Derför till det land står min förhoppning,
Tidt på längtans vingar flyr jag dit;
Der står sällhet, ära re'n i knoppning,
Att dithän lyckligen hinna,
Gud gifve mig ifver och nit.

Nr. 59.

Snart kreaturens suckar skola ändas,
Ty sabbatshvilan förestår;
Då öfverengeln med sin här skall sändas,
Att binda draken i de tusen år.
Guds Zion då af fröjd sin sorg förgäter,
Bland sina händers verk då Skapar'n bor,
Hvad glädje vid hans åsyn stor!
Ej smärtans tår vårt öga väter.

Då Herrens barn i fridens skuggor
hvila,
I salighetens paradis;
Och Gog och Magog årligen ses ila,
Att dyrka Gud på sanna helgons vis.
Dig Jehova, dig Zebaot ske ära!
Du vill då trona i Jerusalem;
Och Zions stad blir Gudars hem
Dem englar all sin hyllning bära.

O höga mål! dit hoppet trånfullt
syftar,
Strid trones kamp! den blir ej lång!
Snart själen sig från hyddans fäng-
sel lyftar,
Hon längtar genomgå den porten
trång,
Som leder upp till ärans kronor
sköna.
Blott den, som trofast öfvervinner här
Får första rang bland helgon der.
Dem Herren Gud skall härligt kröna.

Nr. 60.

Zions kämpar! rusten eder,
Omkring höjderna håll vakt!
Fåfängt Babel sig bereder,
Samlar all sin vapenmagt;
Aktar på
Att nedslå
Templen, som i Zion stå.

Lef rättfärdigt, håll Guds lagar!
Bed om kärlek, tro, frimod!
Fienden oss städs anklagar,
Ja, han kräfva vill vårt blod;
Svärdet tag
Hjelteslag
Vinn mot mörkrets här hvar dag.

Tidens fullhets segerfana
Fören fram i högtidståg!
Oss en daglig kämpevana
Gifver mod i själ och håg.

Käckt man går
Trots de sår,
Som man under striden får.

Herrens sak är så befunnen,
Af de Helige hvar tid;
Och erfarenhet blir vunnen,
Genom bön och helig strid.
Skulle vi
Då gå fri,
Och ej något näpste bli?

Mangen vill dem Gud skall kröna,
Se'n de fäktat några dar;
Men så snart de börja röna,
Att det gäller fullt allvar;
Då se vi
Att de bli
Fängslade till slafveri.

Men den rätt Guds vägar känner,
Frihets härlighet förstår,

I hvars bröst Guds kärlek bränner,
Den Guds Ande söker, får;
Icke han
Svika kan,
Utan kämpar som en man.

Seger efter kamp vi vinne,
Fienden blir nedergjord;
Och till harnesk vi ombinde
Englars vittnesbörd och ord.
Strid och sår
Snart förgår —
Zion segerkransen får.

Nr. 61.

Ett folk sammankallas långt fjerran ifrån,
Ty Herren vill bygga en stad,
Bereda en tron för sin salfvade Son;
Hvad Zion skall då blifva glad!

Då Allfaders vilja fullbordas på jord,
Naturen får hvila i fred;
Då lydnadens anda i Zion blir spord,
Då engarne sändas dit ned.

Då helgonen dricka af lifsbrunnen
ren,
Som lifvar själ, anda och merg;
Beskyddad man är ifrån Babylons
men
Bland Ephraims skyhöga berg.

De lägga så glade en tiondepart
I Herrens förrådsmagasin;
Från himmel till jord strömmar
regnet så klart,
Och marken ger gröda och vin.

I Malaki spådom det blifver oss
sagt:
Det folk, som med Gud gör förbund,

Det vill han välsigna med ära och
magt,
Dem välgång skall följa hvar stund.

Men åter han säger — en märkelig
sak —
En hämdedag stundar helt visst,
De onde ej då finna ro i försmak,
Men brännas från rot och till qvist.

Ty Jesus med helgon i konunga-
prakt
Skall komma till Zion en gång;
De starka då gå med celestial magt,
Att jaga bort mörker och tvång.

Da arf skall undfås af rättfärdigas
säd,
Men verlden skall dom öfvergå;
Allt ondt skall förtäras — o Zion,
dig gläd!
Da skall du med ära bestå.

Nr. 62.

Förlösas skall jorden, den vida,
Så hafva vi skriften förstått;
På elddopets prof ses hon bida,
Sitt dop uti vatten hon fått;
Hon då skall Guds helgon tillhöra,
Som vågat och vunnit sin strid;
Och Jesus, dess Konung, skall föra
Sin spira på jorden i frid.

Då krigståg af jordens nationer
Om länder och riken ej förs;
Trumpetens ljud, svärdslag, kanoner
På slagfält, i rymden ej hörs;
Men sånger till Fridsfursten höras
Af Gudars och helgonens chor;
Ja, guldharpors strängar då röras.
Hosianna! vår Gud bland oss bor.

Den späde skall drifva på bete
Sjelf björnen bland kor och bland får,

Ja, pardern och ulfven vi vete
Bland kalfven och fålen då går;
Och lejon vid lam skall då vandra,
Och barnet vid ormen har fred;
Då djuren ej hata hvarandra,
Se'n draken till afgrund far ned.

Och Adam, "den gamle af dagar",
Då ses med sin drottning så skön;
Då skapelsen frigjord ej klagar,
De goda få ärfva sin lön.
Då forntidens öfverstepréster,
Ja, Abel och Enok, vi tro
Ej aktas som främmande gäster,
I staden med grundval de bo.

Bereden, bereden nu eder,
Som bären den snöhvita skrud!
Nu seger till festen oss leder,
Om kröningens dag få vi bud.
Ack, kämpen till blodet trofasta!
Ej räds någon annan än mig;

Men efter fullkomlighet hasta,
På sanningens heliga stig.

Då jorden utaf oss skall egas
Som kungar och prester i fred:
Ja, evigt lifs kronor tillvägas
För oss och till barnena med.
Ej något var kunskap försvagar,
Vi känna då Gudarnes Gud,
Och utgrunda himlarnes lagar,
Guds visdom och kärlekens bud.

Nr. 63.

Se, jorden skall som Eden le!
Hvart helgon henne eger,
Då Jesu åsyns glans vi se,
Då han från himlen sig vill te,
Till Adams slägters seger.

Ja, snart han kommer, han vår Gud,
Att öfver verlden döma;
Hans fiender med klagoljud
För sent sig ångra — Herrens bud
Så helt de kunna glömma.

Då måste alla böja knän —
Då bräns de torra grenar;
De onda banna Gud — dö hän.
O käre Fader, tro förlän!
I dig du oss förenar.

Ej höras krigarskarors gny,
Ej blodbad marken skölja —
Då jorden är som skapad ny,
Då Zions eld och ljusa sky
Städs Lammets stad skall följa.

Sjung — höga himlar! Gläd dig jord!
Guds folk, fly hän till bergen!
Nu Abrams, Isaks, Jakobs bord

Tillreds för folk från öst, syd,
nord;
Dithän i tid er bergen.

Snart kommer tusenårets dag,
Som Guds profeter spådde,
Då skipas rättsligt Herrens lag —
I helgon! fram till Zion drag,
Att skörda hvad ni sådde!

Du folk, som frihetsfanan bär,
Drag hem, i Zion stanna!
Då afgrundsdraken fängslad är,
Skall Israel, Gogs och Magogs här
Högt jubla hosianna!

Nr. 64.

Gläd dig Zion! gläd dig jord!
Se, din konung till dig kommer;
Gläd dig folk i höga nord!
Se, han bringar evig sommar.

Skapelsen blir fri från qval,
Jemnt blir både berg och dal,
Frid och sanning bo på jorden,
Då Guds Zion bygdt är vorden.

Böj dig för din konung, själ!
Hyllning till den Högste höjen!
Kejsare så väl som träl,
För hans tron er ödmjukt böjen!
Snart på jord i Zion, han
Kungaspiran förer an;
Mörkrets magter undanvike,
Hans är salighetens rike.

Ibland hela Israel
Skall han vara öfverdomar',
Helgonskarorna jemväl
Följa med — nedbryta bommar;
Sjung då I till Zion gån:
"Hosianna, David Son!"
Sjung af fulla hjertefröjden:
"Ära vare Gud i höjden!"

Nr. 65.

"Nu Babel är fallen," så rösten
snart ljuder,
Mörkret flyr undan, men ljuset blir
klart!
Jesus som Konung regerar och
bjuder
Bland de utvalde på jorden rätt
snart.

Tusenårshvilan till jorden snart
kommer,
Synd, död och Satan bli lysta i
bann;
Skapelsens längtan, Guds härlig-
hets sommar,
Efter de sex dagars frost, sig infann.

Lejon och lammen de gå med
hvarandra
Örnen och dufvan man ser på ett blad;

År efter år många hedningar vandra
Upp att tillbedja i Konungens stad

Jehovas namn vinner ära på jorden,
Honom då känna båd' stora och
små;
Helig och vis är då menniskan
vorden,
O, hvilken glädje, att hoppas
derpå!

Nr. 66.

Glade vi se till den höghvälfde
himmel,
Snart kommer Jesus, vår Frälsar'
och vän;
Länge vi suckat med skapelsens
hvimmel,
Nu våra hjertan sig vidga igen;
Ty det kom budskap till oss från
det höga:

Herren af himlen hos eder vill bo.
Vänden mot Zion ert spejande öga!
Snart gå vi in till hans hvila i ro.

Bröder och systrar! ack låtom oss
vaka!
Hafva på tidernas tecken all akt,
Låtom oss Babylons lustar försaka!
Men sträfva fram till vårt mål oför-
sagt.
Zionske Kungen skall rättvist belöna,
När vi ej sofva, men tjena vår Gud;
Alla, som segra skall Herren bekröna,
Skönt dem ikläda den skärhvita
skrud.

Verld! fast du skryter, ditt prål
kan ej båta,
Tanken om Zion förblifver mitt stöd;
Midt i all prakt dina barn måste
gråta,
Midt i din rikedom lider du nöd.
Söner af Zion, och döttrar tillika!

Samman med Konungen skola vi bo;
Nu låt oss tolka för arma och rika
Vigten, att frälsarebudskapet tro.

Nr. 67.

Den tid går aldrig, aldrig ur
vårt minne,
Då Jesus en gång uppsteg på ett berg;
Bland lärjungflocken der vi honom
finne.
Hans tal inträngde genom ben och
merg.
Bland mycket folk, bland sina kära
vänner,
Han sade: Himmelriket tillhör hvar,
Som fattig är i andan och som känner
Sin svaghet för sin Gud och kor-
set bar.

Säll den, som söker städs sin
herres ära,
Och törstar efter sannings klara våg,

Och grundar på Guds lag och rena
lära.
Den finner lifvets spis för själ och
håg;
Ty himlens dolda manna ymnigt
gifves,
Ja vinets saft och mjölk jag honom bjöd;
Liksom ett barn vid bröstet han
då trifves,
Ty jag är verldens ljus och lif och
bröd.

Säll den, som är saktmodig i sitt
hjerta,
Den ärfver jorden i all evighet:
Och den, som lindrar bröders nöd
och smärta,
Får hvila ljuft i frid och salighet;
Och den, som är försonlig mot ovänner,
Och dömer mildt, är Herren nådelig;

Ty den barmhertige min Fader
känner,
Han skall bestå i dom för Gud
och mig.

Säll den, som känner idel törst och
hunger,
Blott efter sanning och rättfärdig-
het;
Ja, säll är den, som midt i sorgen
sjunger,
För hvilken denna sak mest vigtig är:
Att noggrant efterlefva Fadrens
lära
Och vandra städse i min efterföljd;
Säll den ej blygs, att smädekorset
bära,
Och bli af hädelserna öfverhöljd.

De rena, kyska hjertan skola skåda
Guds härlighet och af min fullhet få,

Och de fridsamme frälsas från all
våda,
Den högste Gudens barn de trofast
stå.
Och när du hörer dig af verlden
nämnas
En dåre — trösta dig helt lugnt
dervid,
Att Gud all orättfärdighet skall
hämnas,
Och gifva dig din lön och arf i
frid.

För den skull, Fader, låt mitt hjerta
vara,
En boning för din Ande god och
sann,
Att jag må tjena dig och fritt
förklara,
Att jag i ditt förbund all sällhet
fann.

O, låt ditt Zion mägtigt, härligt
blifva,
Låt mig som borgare deri få bo,
Med hustru, barn och hvad du
mig vill gifva,
I tusen års och evigheters ro.

Nr. 68.

Min själ ej mera ängslas,
Men lifvas af Guds ord,
Ej mer mitt hjerta fängslas
Till något här på jord,
Som kan min vandring hindra;
Om jag än led besvär,
All sorg vill Herren lindra,
Ty han min Fader är.

En sten i Jesu rike
Jag nu mig blifven ser,
Och ljus förutan like,
Af Anden strålar ner.

Nu rätt jag fatta torde
Mitt ärende på jord,
Se'n Gud sitt verk kungjorde
Till oss i fjerran nord.

I Babels mark jag sådde
Förhoppningarnes frö,
Men gro de ej förmådde
Innunder is och snö,
Ty köld och mörker råda
Der ordets ljus ej står,
Men nu Guds englar båda
En tusenårig vår.

Af fröjd jag nu uppstämmer
Halleluja till Gud,
Ej sorg mitt hjerta klämmer,
Ty jag är himlens brud.
Till alla vill jag säga:
Ack kommen, slut förbund!
Ty intet kan uppväga
Er sällhet från den stund.

Nr. 69.

Upp jordens slägter! upp och sen!
Upp, sofven ej så trygga!
Ty Babels hopp och falska sken
Skall evigt gå tillrygga.
Er vänden om,
Ty straff och dom
På ondskans barn skall falla —
Sin sköna brud
Med fridens bud
Vill Gud till ära kalla.

Vak upp! se, tecknen på den dag
Nu städs sig uppenbara
I sol och måne — krig och slag
Nu öfver jorden fara.
All verlden står
Som tända blår,
Allt tycks till aska brinna.
Dock några få

Att tänka på
Guds rike, söka — finna.

Hvad båtar då all verldens prakt.
Dess rikdom, gods och ära?
Hvad hjelper då all kungamagt —
Att kejsarkronan bära.
Hvar är den vrå
Dit du kan gå
Att undan Gud dig gömma?
Han kommer då
Att sönderslå
De onda, och att döma.

I Herrens barn, förenens dock!
Upphöjen eder stämma!
Om än af verldens hot och pock
I sitten hårdt i klämma;
Snart himlens Gud
Vid domens bud
En hel förlossning sänder.
Från kamp och strid

Till evig frid
Och fröjd sig allting vänder.

Nr. 70.

Bön och kärlek ställ som himlavakter
Emot köttslig lust, som snart är väckt,
Strid och öfvervinn de onda magter,
Som har åtskiljt Gud och Adams slägt.

Ej den stridsman föll i kampens hetta,
Som en hjertlig tro till Gud har haft;
Bed med tro, i pröfningar mins detta!
Då du finner nådens segerkraft.

Tag ej äran sjelf om seger vinnes!
I dig sjelf du är till intet god;
Spörj ditt hjerta om det städse
minnes
Kristus hängd på korset full af
blod.

Må du aldrig mera spjutet hvässa,
Som har genomstungit djupt
hans bröst!
Sätt ej törnekronan på hans hjessa,
Med hans bödlars blanda ej din
röst.

Bed och älska! bed att han full-
bordar
Verket, som han har hos dig be-
gynt;
Bed att han med sanning dig om-
gjordar,
Köp här vin och mjölk förutan
mynt.

Bed och älska, bed han dig benådar,
Ger dig kraft att strida som du bör;
Bed han tager bort hvart fel, som lådar
An vid dig, och dig fullkomliggör.

Se, af palmer binds den segerkrona,
Som dig väntar efter stridens larm;
Jord och himmel en gång sig försona,
Bruden hvilar vid sin brudgums barm.

Nr. 71.

Din Ande med mig vittne bär,
Att jag ditt barn, o Fader, är,
Att jag får ärfva i ditt rike
En härlighet förutan like,
Der Jesus är.

O sälla glädje, rena fröjd!
Jag finner mig på lyckans höjd.
Dit ingen ovän mer får komma,
Ty riket tillhör blott de fromma —
Då blir jag nöjd.

Der må ej törnen, tistlar gro,
Der ingen giftig orm kan bo,
Ej lejon mer ett lam har slagit,
Ty allt Guds frälsningsbud antagit
Och får der ro.

Der skall för oss ej vara död,
Ej sjukdom, sorger eller nöd,
Men vi med Kristus få regera;
När dit jag nått, hvad vill jag mera?
Hjelp Gud, mitt stöd!

Och då han med sin gudamagt
Sig alla ting har underlagt,
Till Fadren vill han så det gifva;

Med honom ett i Gud vi blifva
I himmelsk prakt.

Derför vi sjunge jubelsång!
Kom folk! fly ut från Babels tvång!
Kom du, som hjerta har och öra!
Nu Herren skall sitt verk utföra
För sista gång.

Nr. 72.

Är Gud för oss, hvem dristar svär-
det bära
Till kamp mot dem, hvars sköld
är himlens Gud?
Upp, bröder, systrar! strid för
Herrens ära!
Allt folk till Jesu högtidsfest inbjud!
Till stridsmän villigt må vi oss
inviga,
Hvad denna verlden bjuder på,
förgät!

Det fåfängt är att folken oss be-
kriga,
De få ej riket — Jesus vann oss
det.

Vi taga ej ett köttsligt svärd till
striden,
Men bruka allt Guds harnesk,
Andans spjut;
Från verldens synd vi afstå här i
tiden,
Att få vårt arf så snart vi kämpat ut.
Vi lefva för vår frihet och Guds
ära,
Och för att nå till våra fäders land;
Vi slippa då på träldomsoket bära,
Om ej med verlden vi byggt hus
på sand.

Nej, templet byggas skall på klippe-
grunden,

Der det mot flod och stormar kan
bestå;
I dag samt än i sista nådestunden,
Nu ljude högt: Du folk till dopet gå!
Och sedan hem till Zions fristad ila,
Der Herren sjelf vår konung vara
vill;
Då salig fröjd från himlen skall
nedsmila,
Och evigt få vi höra Kristus till.

Nr. 73.

Så innerligt jag glädes
Som jag bland englar satt,
När motgång är tillstädes
Och kring mig blifver natt,
Mig Fadren dock ej glömmer,
Det tröstar jag mig vid;
Om jag hans ord städs gömmer,
Så skänker han sin frid.

Om trofast jag förblifver
Uti hans nådaval,
Han då mitt namn inskrifver
Bland de utvaldas tal.
Jag honom pris vill gifva
I tidig morgonväkt,
Han vill mig införlifva
I Zions gudaslägt.

I andan jag betraktar
Den stora fröjdefest,
Då Zions Brudgum aktar
Mig värdig bröllopsgäst;
Med honom jag får trona
På jorden tusen år,
Och sedan lifvets krona
Jag i hans rike får.

Nr. 74.

Så kommen nu vänner och räcken
er hand!

Och låtom oss sluta ett kärle-
kens band,
Som aldrig må brista,
Om äfven vi mista
Den vacklande hydda vi föra om-
kring,
Då anden sig svingar till englar-
nes ring.

I alle, som handen till plogen ha
satt!
Ack, låten er sträfvan få blifva
fortsatt!
Skall kronan förvärfvas
Och riket få ärfvas,
Så böra vi vaka hvarendaste dag,
Och lyssna till Jehovas rätter
och lag.

Då törnen än såra vår blodiga fot,
Så tänken på Jesus, som utan
allt knot

Led gisslarne svåra
För synderna våra;
En krona af törne så tålig han bär,
Och blodet som flyter vår läke-
dom är.

Kom! låtom oss famna vår sar-
gade vän!
Han älskat oss först, låt oss älska
igen!
Han köpt dig med smärta,
Gif honom ditt hjerta!
Från syndens förgift vill han göra
det rent,
Ack, bättra dig nu! det kan blifva
för sent.

Hör du, som i Zion har blifvit
en lem,
På heliga vägen fortvandra dit hem!
I hemlandet sköna
Dig Gud skall bekröna;

Bland helgade skaran, som jub-
lande står,
Din krona, din palm och din harpa
du får.

Nr. 75.

Herrens verk vi uträtta,
Och vår vandring fortsätta,
Genom hela vår lifstid :,:
Vi ej stilla qvarstå,
Fram till målet vi gå.

Hvad Gud önskar vi göra,
Och hans gerning utföra —
Våra pund ej nedgräfva :,:
Om än vägen är trång,
Han dock för oss ur tvång.

Såsom molnet försvinner,
Detta lif snart bortrinner;
Tänk! vi snart skola skåda :,:

Den ett tusenårs tid,
Då vi hvila i frid.

Måtte Herren då säga:
Härlig lön skall du ega;
Du, som trofast mig tjente :,:
Kom, och njut af min fröjd!
Se, din salighets höjd!

Nr. 76.

En grundval är lagd innan jorden blef till,
Bygg derpå med tröst, kära själ du som vill!
Hvad Herren förkunnar har mening och grund,
Omvänd dig och tro, gör i dopet förbund.

Eho du än är, så väl frisk som ock sjuk!

Vid tarfflighets kost eller kunge-
lig duk;
Om när eller fjerran, på land
eller sjö,
Så önskar ej Herren att någon
skall dö.

Om än genom pröfning jag låter
dig gå,
Min nåd och mitt bistånd du
ständigt skall få.
Du skall icke skadas i luttringens
ugn;
Jag renar mitt folk — var blott
tacksam och lugn.

Den själ, som till Jesus sin lit
hafver satt,
Skall icke förgätas i mörker och
natt;
Men han skall befrias trots hel-
vetets magt,

Förmedelst min nåd — jag det
lofvat och sagt.

Nr. 77.

Lofsjungen vår Frälsar' med jubel
och sång!
Han viste oss vägen och styrer
vår gång,
Att vi kunna frälsas i hans paradis,
Och der honom lofva på englar-
nes vis.

Men vänner, besinnen! han blott
med sitt blod
Borttager vår synd om vår bättring
är god,
Så att vi städs kämpa mot ondt
af all magt.
Det sig mellan Herren och menni-
skan lagt.

O vänner! hör orden, ty Gud
talar dem!
Så framt I åtlyden så för han
er hem
Från Babylons virrvarr, som nu står
för fall;
Ack, bruken nu tiden! hör Fräl-
sarens kall!

O saliga glädje! du himmelska ro!
Då en gång vi skåda hvad här
blott vi tro;
När Kristus skall komma, vår först-
födde Bror,
Och gifver oss plats ibland helgo-
nens chor.

Derför käre bröder, vår himmelska
slägt!
Ack! må vi stå klädde i bröllopets
drägt!

Vi då ibland helgonens samling
så stor.
Uppstämme: "Hosianna! vår Gud
bland oss bor!"

Nr. 78.

Himlens Gud, vår Fader!
Vill du stå oss bi!
Ibland helgons rader
Dig lofsjunge vi:
När sig ovän närmar,
Ger oss hån och spott,
Vildt i ondskan svärmar,
Låt oss göra godt.

Helgadt skall ju vara,
Gode Gud! ditt namn:
Du vill oss bevara,
Gömde i din famn.
Lustarne vi tämja,
Följa lifvets bud;

Att ditt verk befrämja
Hjelp oss milde Gud!

Kom till oss ditt rike,
Grundlagt här på jord!
Lögnen undanvike
För ditt sannings ord!
Gif oss kraft och styrka
Att få öfverhand!
Må din sanna kyrka
Blomstra på vår strand!

Intet må oss skilja
Ifrån Gud på jord;
Med din kraft och vilja
Blir hon härliggjord.
Må du Gud tillstädja,
Att det ljus du tändt,
Måtte många glädja,
Och ditt namn bli kändt.

Nr. 79.

Helige Ande! Du himmelska rena!
Evig som Fadren och Sonen vår
Gud:
Kom våra hjertan till ett att
förena,
Kom att bereda den zionska brud.
Kalla, församla och Jesus förklara,
Bygga Guds kyrka, upplysa hans
folk!
O, låt vårt hjerta din allmagt
erfara,
Sanningens vittne och kärlekens
tolk!

Nr. 80.

Evige Fader! Vi ödmjukt bönfalla
Om din välsignelse och att din
And',
Som ock med Sonen förenar oss alla,

Bind du oss samman med enighets
band!
Att vi i dig och i Jesus må
vandra,
Ständigt tillväxa i kunskap och tro,
Ödmjukt bekänna ditt namn inför
andra,
Till dess hos dig vi förklarade bo.

Spira och krona och riken och
troner
Endast tillhöra dig, himlarnes Gud!
Ära och hyllning och lofsångens
toner
Gifver dig Zion den Enföddes brud.
Nu må vi kläderna snöhvita tvätta,
Och oss bereda till anskriets ljud:
"Brudgummen kommer!" då fröjd
gör oss lätta,
Så vi uppfara att möta vår Gud.

Nr. 81.

Fader vår, på ärans troner!
Se till oss så nådelig!
Vi uppsände glädjens toner,
Och vår bön och tack till dig.
Hosianna! Hosianna!
Ära vare dig, o Gud!

Här i stoft en broderkedja
Beder, hör för Jesu skull!
Nu vi söka, klappa, bedja,
Ty du är vår Fader huld.
Var tillstädes, var tillstädes,
Fader! med din Helge And'!

Lifvets manna i vårt hjerta
Måtte det nu finna rum!
Låt bekymmer, oro, smärta,
Fly för evangelium.
Mörkrets andar, mörkrets andar,
Vike bort för Jesu namn!

Andans svärd du värdes gifva
Dina tjenare i dag!
Att det dina ord må blifva,
Dig till ära och behag.
Ja, o Herre! Himlens Herre!
Du är ärans suverän.

Evig var från evigheten,
Fader, Son och Helge And',
Pris ske dig, Treenigheten,
Utaf oss i fridens band.
Halleluja! Halleluja!
Halleluja! Amen.

Nr. 82.

Vår Gud! Vi dig åkalla
Mottag vår sång och bön!
Välsigna du oss alla!
Sänd Andans pant till lön!
Nu är det andaktstimma
För oss, som samlas här,

Låt mången själ förnimma
Att ordet sanning är.

Upplåt för dem som söka,
O Gud, din nådesport!
Att de din hjord må öka
Så snart de bättring gjort;
Ditt bud om frid och frälsning
Till oss du skickat har,
Det är från dig en helsning,
En morgonstjerna klar.

Högtlofvad skall du vara,
O store kärleks Gud!
Du vill din nåd förklara
Med englars sändebud;
Ack, lös du syndafången,
En träl i denna stund!
Och led med Anden mången
Till döpelsens förbund.

Nr. 83.

Nu vi oss församle här,
I ditt namn, o Frälsar' kär,
Slut kring oss förbundets kedja!
När vi sjunga, tala, bedja,
Sänd du öfver oss din frid!

Låt din Anda bland oss bo,
Styrka oss i hopp och tro!
Må han hålla oss i tuktan,
Skänka glädje, hopp, gudsfruktan,
Att vi gå i dina spår.

Frälsar', Herre, Broder, Gud!
Måtte evangelii bud
Utaf många själar höras,
Som till Fadren återföras —
I vårt samfund drag dem in!

Kärleks första stora bud
Lärde du oss, milde Gud:

När i kärleken vi vandra
Ha vi sällskap med hvarandra,
Samt med Fadren och hans Son.

Store Gud! Din kärleks haf
Vet ej några gränser af;
Om vi oss i dop nedsänka
Vill du salighet oss skänka,
Arfverätt bland Zions folk.

Nr. 84.

Du upplyftande minne!
Ur min själ ej försvinne,
Då jag ljuset fick skåda :,:
Då i dopet jag gick
Och förlåtelse fick.

Låt oss framgå och verka,
Att allt folk det må märka,
Offra Herren all ära :,:
Gå i Frälsarens fjät!
Det förflutna förgät!

Du välsignade, kära!
Må vi sprida din ära,
Såsom stjernor på himlen :,:
Du oss älskat så god,
Oss förlöst med ditt blod.

Fritt må verlden förfölja,
Ingen sanning vi dölja,
Friskt vi strida och segra :,:
För det ljus som är tändt,
För det bud Gud har sändt.

Nr. 85.

Nu höras åter Jesu bud,
Som då han vandrade
På jorden, utsänd ifrån Gud,
Med tolf apostlarne.
Der "Sanningsrösten" ljuder:
"Omvändelse och dop",
Der hvarje själ den bjuder:
Dig skilj från Satans hop!

Men den, som obotfärdig är
Och ej omvänder sig,
Då salighetens dag är när,
Han går på mörkrets stig.
Märk! dörrens lås är dopet,
Guds prester nycklarne;
Men här'mot höres ropet
Af alla hycklarne.

Vår Frälsar' sjelf har gått den väg,
Till härligheten för;
Kom käre vän och afsked säg
Från den, som synden gör!
Se'n lifvets frukt du skördar:
Lycksalighetens lön —
Du syndens skuld afbördar,
Då blir du ren och skön.

Nr. 86.

Hör oss, Emanuel! kom till oss nära!
Se dina söner och döttrarnes tal!

Gif oss den gåfvan, hvarom vi
begära,
Vi, som oss samlat i denna här sal;
Se dina barn med förtröstan fram-
träda!
Du med oss stiftat föreningens
band,
Evigt med dig skall förbundet oss
gläda,
Födde af vatten, vi vänta din And'.

Se till oss Fader! med kärlek ned-
blicka!
Se dina tjenare lägga sin hand
På dina söner och döttrar, som
dricka
Rikt af din goda lifgifvande And';
Fader! nedsänd nu din himmelska
dufva,
Sjelf dig en boning i själarne tag!
Vi ej för Satan och verlden oss grufva,
Trofast vi bida förlossningens dag.

Fader! må intet oss vara emellan,
Som kan utsläcka förklaringens ljus!
Nej, må vi dagligen dricka ur
källan!
Låt oss som lammen i ditt fårahus
Växa i tron och i kärlekens gåfva,
Att vi till sist må bli samlade der,
Hvarest de Helige evigt dig lofva,
Du, som den högste bland Gu-
darne är.

Nr. 87.

Glade, ja glade vi jubla och sjunga,
Fader till dig och den Enföddes
pris;
Här sig nu samla de gamla och
unga,
För att dig offra på barnenas vis.

Mera hängifvet dig lofva vi borde,
Det är ett under osägeligt stort:

Du oss med vattnet och Andan
frigjorde —
Du oss har fört genom fårhusets
port.

Sjelf du med bröd och med vin till-
fredsställer
Dina lärjungar i broderlig ring;
Minnet om dig, hvars försoning än
gäller
Blifver för oss en högst kostelig
ting.

Mägtig var Anden, hos dig inne-
bodde:
Stenen från grafven med seger du
bräckt;
Lärjungaflocken tillfyllest ej trodde,
Att deras Herre ur grafven var väckt.

Så steg du upp till din härlighets
säte,
Jemte din Fader i högsalig glans;

Zion du aldrig, nej aldrig förgäte!
Pryd din församling med helighets
krans!

Nu våra renade hjertan sig höja —
Lofven I alle, vår salighets Gud!
Rycke du undan förblindelsens slöja!
Läre du folken rättfärdighets bud!

Fulle af fröjd våra själar hembära
Lofsång och tack — frälsta Zion
dig gläd!
Tacka för ljuset och sanningens
lära;
Tacka för dopet och nattvarden med.

Amen! Halleluja! Riket och äran!
Offre dig Zion, din helgade brud;
Mottag vår hyllning, vår tack,
vår begäran!
Klinge den sången med eviga
ljud.

Nr. 88.

Nu församlas vi,
Herre, stå oss bi!
Låt din Ande ibland oss bo!
Måtte han lifva!
Sällhet oss gifva,
Att vi må fröjdas i salig ro.

Här vid Jesu bröst
Skänkes mod och tröst,
Kraft vi få af nattvardens fest.
Anden tilltalar,
Hjertat hugsvalar,
Manna här hemtas af hvarje gäst.

O hur saligt då!
När vi skåda få
Jesus komma att ända all strid.
Brödet ej felar,
Vinet han delar
Med de förlöste i sabbatsfrid.

Hell! du sälla dag!
Låt hvart hjerteslag
Hän till målet oss mana fram!
Du är vår Konung!
Salighets honung
Skola vi njuta med Zions Lam.

Nr. 89.

O Gud! Du sjelf förenat har
Den första man och qvinna;
Ty kan hvart trofast äkta par
Visst nåde hos dig finna!
Ja, du välsignar faderlig
Dem, som med tro och hopp till dig,
I äkta stånd inträda.

Välsigna dem som här i dag
Hvarannan händer gifva!
Att det må dig till välbehag
Och dem till lycka blifva.

Ditt öga vake öfver dem!
Din frid låt bo i deras hem,
Din fruktan i dess hjertan.

Ack hjelp dem du endrägtelig,
Att helgonkronan vinna!
Att prisa och lofsjunga dig,
Låt kärlek hos dem brinna!
Af dig vi låne kropp och själ,
Du skickat allting ganska väl;
Ditt namn åkalladt vare!

Nr. 90.

O Gud! Jag sof så tryggelig
Inunder ditt beskydd;
Din englavakt höll vård om mig
I natten, som är flydd.

Derför haf tack, o Fader kär!
Att du är misskundsam;
Nu i den dag som inne är
Mot målet för mig fram.

Din Son min morgonstjerna blif.
Och lykta på min stig;
Mig kraft i hårda striden gif.
O Gud, jag beder dig!

Hjelp mig att visligt dag för dag
Undvika ormens list;
Mig närmare intill dig drag —
Till lifvets stad till sist.

O, ma jag alltid tänka på
Det mål jag når en gång:
Att jag erfarenhet må få
På himlavägen trång.

Gif nåd och kraft att jag blir van,
Att följa dig, o Gud!
Hjelp mig att tro din frälsningsplan:
Förbundets englabud.

Att då min afton närmar sig
Ock jag kan säga gladt;

Tag, käre Fader, mig till dig!
Från verldens kalla natt.

Gif att då Kristus komma må
Med gudahärens mängd,
Att bo på jorden, jag kan få
En lott — en härlig ängd.

Nr. 91.

Vid dagens slut, min själ utgjut
Till Herren bön och sång!
Att hvilan se'n så ljuf och ren,
Må njutas än en gång.

Jag tackar dig, så innerlig —
Mitt offer ej förgät!
Tack för ditt Lam! Mitt hjerteglam
O Gud! anamma det.

Blott du har gjort, det undret stort,
Som uppenbarat är;

För sannings röst och Andens tröst,
Min hyllning jag dig bär.

Jag hvarje rad, anammar glad,
Till själens tröst och frid;
Du menskovän, har sändt igen
Ett frälsningsbudskap ned.

Med själ och sinn stäm alla in
Af hjertats fröjd med magt!
Snart låt dig se, med englarne,
I härlighet och prakt.

Vi bedja så: Ack, låt oss få
Insomna lugnt i frid!
Och vakna opp till fröjd och hopp,
Till evigheters tid.

Nr. 92.

Då Kristi kyrka med Guds magt
Och himlens ljus framstod,

De fallna andar planer lagt
Att kräfva heligt blod.
För våld och hatets pilar
Då föllo stora män —
I döden mången hvilar
Intill uppståndelsen.

Ja, i Missouri land man vet
Händog så mången man,
För god att lida mer förtret
I detta ondskans land.
Men få vi knorriskt tala
För Gud tog anden hän?
Blott stoftet blir i dvala
Intill uppståndelsen?

Och i Nauvoo, profetens stad,
Der templet dägligt var,
Af helgon, hundraden i rad,
Man bort till grafven bar.
Men tabernaklet brutet
Skall resas upp igen,

Vid englabasunsljudet
Snart i uppståndelsen.

Var siar' profet, patriark
Har dött som offerlam,
Hans blod har fuktat kyrkans mark;
Han bar fullmagten fram.
O säg om städs vi sakna
Den store man — vår vän?
Nej! Snart han skall uppvakna
Uti uppståndelsen.

Och nu i Ephraims stilla dal
Vi hvilans budskap få,
Re'n mången ifrån spott och qval
Till Abra'ms sköt fått gå
Fast varma tårar falla
Och sorgen kännes än;
Skall mötet fröjda alla
Uti uppståndelsen.

O kära själ! haf mod och tröst.
Om du från verlden far!

Din ande hörer Fadrens röst:
I famn jag dig upptar.
Vi böra aldrig sörja
Som blinda hedningen,
Nytt samlif få vi börja
Uti uppståndelsen.

Nr. 93.

Saliga hopp! Uppståndelsens hopp!
Jesus med himmelens nycklar och magt
Helvetet, döden till undergång bragt,
Draken och ormen sig underlagt —
Fångarna löste Guds Lam.

Dock, den ej vill beredas dertill,
Ej i uppståndelsen sällhet kan få,
Fast man om tusende år skall uppstå,

Måste man dömas från Herren
att gå
Evigt förlorad — o sorg!

Säker den bor, hvilken fast tror
Sanningens vittnen, förklaringens
ord,
Lägger till hvila sin hydda i jord,
Har till Abrahams sköte och bord —
Väntar uppståndelsens bud.

Helgonens hop, i bättringens dop,
Klädas så sköne och rene för Gud.
Dö vi, så höra vi Mikaels bud:'
Vakna upp Israel! Emanuels brud!
Kom af din sofkammar ut.

Skaparens hand, från sjö och från
land
Samlar de dödes förmultnade ben
Blåser sin anda och lif i dem se'n.
Evige, härlige, frie från men,
Gudomens ära de få.

Tararnes svall stanna då skall,
Modren får famna sin älskade son,
Som för en tid var förgängelsens
lån —
Evigt hon skiljes ej mera ifrån
Den, som är englarne lik.

Mangen en själ, som förr varit träl
Under de synder, som menskan
nedvrok,
Vandrade blindt under lustarnes
dok —
Finner sitt namn i de lefvandes bok,
Bjudes till tusenårs fest.

Verlden ej kan fatta ett grand
Af denna kostliga, himmelska sak —
Babel snart blifver ett brinnande
vrak.
Dagen kungörs af basunernas brak!
Städse vi stå på vår vakt.

Nr. 94.

När få vi väl ses igen,
Hvarje broder, hvarje vän?
Der man afskedshand ej ger,
Der man aldrig skiljes mer!
Då på Zions berg vi stå,
Då Guds folk vi möta få.

Ledde af den store Gud,
Fare vi med frälsningsbud,
Sanning, som från jorden kom.
Skall förkunnas verlden om,
Sanning är det bästa fond,
Sanning evigt har bestånd.

Himlen sände ljuset ned,
Jorden helsades med fred,
Fridens rike är begynt;
Mormons Bok, mer värd än mynt,
Kommit fram i dagens ljus,
Finnes re'n i många hus.

När all Israel kommer hem,
Och uppbyggt Jerusalem,
När Guds hus i prakt vi se,
När han vill i magt sig te,
När han kommer god och blid,
Samlas vi i ro och frid.

När vår jord är döpt med eld,
När vår själ är tillfredsstäld,
Zions Konung lycka ske!
— Skam till undertryckarne —
Då, om icke förr en gång,
Mötas vi med jubelsång.

Nr. 95.

Nu farväl vi eder bjuda,
Kära bröder, faren väl!
Under det en sång hörs ljuda
Till Guds pris från hvarje själ,
Som med skaran, bort från faran,
Drager upp till fridens hem.

Afskedssången vi uppstämma,
Bedjande: Ej glömmen oss!
Ty vi glade samlas hemma,
Der vi mörkret bjuda trots.
All vår längtan och vår trängtan
Står till Guds församlings fest.

Herren hörer våra böner
När i tro de hinna fram,
Nu som äkta Zions söner
Gladt vi lida spott och skam,
Magt och heder Gud bereder
Dem, som stått i stridens larm.

Hjertligen vi helsa eder
Vårt farväl för sista gång;
Lefven väl! ty Herren leder
Eder hem ur Babels tvång;
Snart vårt hjerta, fritt från smärta,
Fröjdas bland de frälstas tal.

Nr. 96.

Kom Helige! framåt och följen mig,
Med ljusets kämpehär!
Fast törneströdd er synes denna stig,
Oss Herrens händer bär.
Det bästa är att jaga bort
Bekymmer, qval af hvarje sort —
Det sökta hemmet nå vi innan kort:
Allt är väl! Allt är väl!

Haf tröst, frimodighet, vi segra
snart!
Natten flyr, dagen gryr!
Hvem väntar sig i lön den största
part,
Och kampens hetta skyr?
Ombind din länd, af glädje le;
Vår Gud oss ej skall öfverge,
En gång skall Herrens trogna
helgon se:
Allt är väl! Allt är väl!

Vi finna platsen, som oss Herren ger.
I fjerran vesterland;
Der ingen ovän kan oss plåga mer.
Ja, der välsignas man.
Der rymden af musikens ljud
Skall klinga för vårt Lam och Gud.
Och der sig Zion pryder som en
brud:
Allt är väl! Allt är väl!

Om hyddan på vår vandring brytes
ned,
Gläd dig själ! Allt är väl!
Vi få da paradisets stilla fred —
Hos Abraham vår själ.
Tänk dock hvad glädjen blifver
stor,
Då dit vi nå der Israel bor —
Da jublar hvarje själ i englars chor:
Allt är väl! Allt är väl!

Nr. 97.

Ack, låt mig slippa ut!
Här jag är som en fånge,
Jag tror på Abra'ms Gud,
Ty vredgas så månge;
Men Babylon är dömd
Till Jehovas grymma vrede.
Så låt mig gå med dig!
Dit du vill bo hos mig;
Till en dal i fjerran vest.
O sköna vest! En härlig stad.

Ack, låt oss resa bort!
Att se våra vänner;
Ty Babels tid är kort,
Guds vrede snart bränner.
Ack, låtom oss bli fri
Från allt hyckleri och falskhet!
Så låt mig o. s. v.

Af Zions klara ljus
Skall allting upplysas,

Der bygges Herrens hus,
Der ondt kan ej hysas!
Der en pant på evigt lif
Oss af Herren då skall gifvas.
Så låt mig o. s. v.

Der har man ingen rätt
Oss skada tillmäta;
Och derför må vi lätt
Vår sorgtid förgäta.
Fri från allt tyranni,
Och hvad här vi måste lida
Så låt mig o. s. v.

Och se'n jag hvilat har
Der hugnad man blifver,
Då åter ut jag far
Som profeten skrifver,
Att lagen må gå ut
Genom Ephraims snabba söner.
Så låt mig o. s. v.

Nr. 98.

Välsigna, Gud, ditt folk!
Och sänd oss Andens tolk!
Hör oss, o Gud!
Då sorger oss nedböjt,
Då ovän sig upphöjt,
Då hjelpen länge dröjt,
Hör oss, o Gud!

När fiendernas här
Ditt Zion kommer när,
Med allmagt bjud!
Sträck ut din starkhets arm!
Utgjut din grymma harm!
Men slut intill din barm
Ditt folk, o Gud!

Oss skydda med din hand,
När öfver haf och land
Ditt straff utgår!

När upprörd våg och vind
Oroar själ och sinn',
Som för de böljor bind!
Du, Fader vår!

När riken rusta sig,
Och ämna föra krig
Med dunderljud;
På dina barn gif akt!
Utsänd din englavakt!
Och fräls oss som du sagt!
O store Gud!

Nr. 99.

Till nordens pol betäckt med snö,
Nu Zions ilbud gå;
På mången Söderhafvets ö
Ock Jesu vittnen stå.

Nu himlens budskap sändes ut
Trots Satans spott och hån —
Om Zions frälsning, verldens slut,
Om Gud och om hans Son.

Den lilla hop på lifvets väg,
Får fröjd af detta bud —
Åt verldens barn, hvart helgon säg:
Vänd om till Herren Gud!

Den lilla hop till Zion går,
Så säll och oförsagd;
Den stora mängd i Babel står,
Och varder ödelagd.

Af ondskans hån har jag min del
I min utlänningsfärd;
De önska gerna finna fel,
Att jag må blifva snärd.

Men snart skall bladet vändas om,
Och Zion bli erkändt;
All verlden blir dess egendom
Se'n Babel varder brändt.

Nr. 100.

Helser nu Zions högst fridsälla
morgon,

Hell dig, du folk, som i mörker har
laggt!
Stammen er klagan, och bortjagen
sorgen!
Nu få vi se hvad profeterna sagt.

Chör.

Vill du, vill du?
Ja, jag vill!
Säg ej du vill,
Om ej du vill.
Jag vill resa med till Zion!
Ja, jag vill gå med dig till Zion

Gläd dig, ty Zion sin frihet far
skåda,
Snart skall hon stå som en älske-
lig brud:
Se, hennes söner oss sanning be-
båda,
Glade de bringa det frälsande bud.

Chör.

Vill du, o. s. v.

Se der hur öknen som Eden förskönas!
Källor med lifsvatten finnas i mängd;
Synden der straffas, men dygden belönas —
Der finna oskuld och renhet sin ängd.

Chör.

Vill du, o. s. v.

Folken nu samlas från öar och länder,
Draga till Zion, till Israels ro;
Gud sig med vrede mot Babel snart vänder,
Saligt det folk, som i Zion får bo!

Chör.

Vill du, o. s. v.

Nr. 101.

Jag är en frigjord och lycklig
"Mormon",
Ympad med tro uti Jesus, Guds
Son,
Bärande frukter till Herrens behag,
Vattnad med nåd ifrån himlen hvar
dag.

Hören min sång, I betryckte na-
tioner!
Hören, I Judar i främmande land!
Brist ut i fröjdefullt klingande
toner!
Herren er leder med faderlig hand.

Sanning har Herren "Mormonerna"
sändt,
Ljuset i mörkaste natten upptändt;
Joseph uppsände till Herren en
bön,

Och fick sig tillsänd en engel så
skön.

Sanning skall segra men lögnen
försvinna,
Presternas ränker i dagen stå fram:
Ej någon undflykt från hämden
de finna,
De skola bäfva och höljas med
skam.

Jag med "Mormoner" vill draga
med fart,
Dit hvarest Jesus nedstiger helt
snart;
Komma han skall då man minst
derpå tänkt,
Konungens välde skall bli oin-
skränkt.

Då, I förlöste, må sorgerna vika!
Välkommen, välkommen, du vän-
tade tid!

Då ingen ovän oss mer skall be-
svika,
Då, om ej förr, få "Mormonerna"
frid.

Nr. 102.

Stäm upp med jubelfröjd!
Du syskonhop, förnöjd!
Låt glädjesångens ljud
Stiga upp till himlens Gud!
Låt Anden höja sig
Från verldens storm och krig!
Låt hjertats harpotoner nu
Uppgå, o Gud, till dig!
Vi sjunga till din ära
Som högt derofvan bor.
Der englarne dig bära
Sin hyllning uti chor.
Ditt rike kom på jord,
Och snart vid Abra'ms bord
Det blir en fest så stor.

Ej verlden älskar oss,
Men Gud, du älskar oss!
Du är vårt lifs beröm!
Ja, du är vårt lifs beröm!
Du är vår fasta borg,
Och du antog vår sorg;
Och efter smärtetiderne
Tillsänder frihets vår.
Hur kunde Zion trifvas,
Om du ej var dess vän?
Emot oss afgrund kifvas
Allt från begynnelsen.
Som först — ett senapskorn —
Snart störst — se tempeltorn
Uppstå till Guds behag!

Nu himlens sångartal
Besöker jordens dal;
Det stiger bland oss ned
Och oss helsar salig fred.
Väl Babylon nog vet
Att göra oss förtret,

Och draken, dess anförare,
Han är af vrede het,
Från fallets tid han känner
Vi äro ej hans barn,
Men blefvo hans ovänner,
Och rymde ur hans garn.
Han ej kan bli tillfreds —
Vi rope: Var tillreds
O folk! för domens dag.

Var verket ej af Gud,
Men endast menskobud,
Då skulle verlden ej
Så oss hata — nej! o nej!
Ty då den oss antog,
Oss gyllne ordnar slog,
Den ej mig nämnde dåre.
Men sade: Han är vis!
Dock Jesu kors, vår orden,
Hon på oss lägga vill;
Det bör ock här på jorden
Guds helgon höra till.

Vi kallas Lammets brud,
Som lyda sannings bud,
Och älska himlens Gud.

Fast dygden är vårt mål,
Ett nedrigt lögneskrål
Dock höres om Guds folk;
Ja, se skökans mördardolk
Oss efter lifvet gått,
Med vrede, harm och spott,
För det vi säga: Babylon
I eld snart lönen fått.
Men vi må allt försaka
Och härda ut vår strid,
Guds folk än står tillbaka
Ett arf i evig frid;
Vi derför trogna gå,
Att vi må målet nå.
Till kamp, framåt! framåt!

Så snart i Zions land
Vi mötas man vid man,

Ja, der vi se igen
Vår Guds kyrkas riddersmän.
En Gud, en tro ett dop,
En Ande — samma hopp
Skall broderskransen birda.
Och Zion höja opp.
Då tusenårets Konung
Hvart helgon möter glad —
Han väljer då sin boning
I Salems sköna stad;
Han då med segermagt
Vår fiende nedlagt.
Amen! Halleluja!

Nr. 103.

Profeten Joseph Smith han var
En kämpe — tänk!
Han trones kraft i hjertat bar,
Han fick från himlen englasvar;
Till honom prestadömet var
En Herrens skänk.

Derför var djefvulen ej blid,
Men väckte upp mot honom strid,
Den hela tid.

Han denna slägts Elias blef,
Af Gud uppväckt.
De ord, som Herren fordom skref:
Han Zion fram af mörkret dref,
Och vantrosbojan sönderref
För denna slägt.

Se presters list och påfvars ord
Af denne man till skam blir gjord,
Går öfver bord.

En fattig bondedräng han var —
Se hvilket rön —
På bröst ej guldmedalj så klar,
Men skofvel, spade, skuldran bar;
Han tjente troget med sin far
För tarflig lön.

Dock blef han verldens filolog,
Och Zions kämpe-teolog,
Och rik på språk.

Hans studium var himlens bud:
Guds frälsningsverk.
Hans rektor var den vise Gud,
Som talte genom englars ljud,
Och lärde honom bud på bud —
På detta märk!

Med visdom han bedömde allt
Hvad Babels prester ha omtalt,
Förvändt totalt.

Han Kristi kyrka har grundlagt
På klippans grund.
Han byggde tempel med Guds magt,
Han tolf apostlar har frambragt,
Och budskap om förbund tillsagt
Ifrån den stund.

Och Mormons Bok, den ädla skatt,
Samt svunna skrifter han fick fatt,
I ordning satt.

Men som han verlden var för god,
Af högre ätt —
Hon eftertraktade hans blod;
Som lejon man kring honom stod,
Han föll för mördarkulans lod
I fängelset.

Se Guds hushållnings nådeval!
Ve dem, som dräpt profeters tal,
De lida qval.

Till Scheols ängd han gick så blid,
Med nycklarne.
Med evangelii ord i frid
Han for, men efter utsatt tid
Han kommer, ändad blef hans strid,
Vi honom se.

Ja, snart ses Joseph, och hans bror
Den ädle patriark här bor,
Med Herren stor.

Nr. 104.

Härliga land!
Landet, som Mose beskrifvit,
Jakob till Joseph det gifvit.
Härliga land! Härliga land!
Härliga land!

Zionska land!
Budskapet vidt omkring ljuder,
Herren sitt folk nu hembjuder.
Zionska land! :,:

Ljufliga land!
Hör hvad profeterna säga:
"Landet skall ymnighet ega."
Ljufliga land! :,:

Fridsälla land!
Hemland se'n Babel jag lemnar,
Dit en hvar Helig sig ämnar.
Fridsälla land! :,:

Kärlekens land!
Land framför länder på jorden!
Dit flytta många från norden.
Kärlekens land! :,:

Egendomsfolk!
Bröder och systrar af Abel!
Sägen ert afsked till Babel!
Egendomsfolk! :,:

Fädernesland!
Der väntar gästabudsbordet,
Ljude med väldighet ordet!
Fädernesland! :,:

Nr. 105.

Fader vår, i himlen ofvan.
Alla verldars styresman!
Salighet den högsta gåfvan
Du af nåd oss skänka kan.
Tag nu an det lof vi egna
Dig med hjerta och med mun!
Gode Fader, vill du hägna
Dina barn i ditt förbund?

Högsta salighets förhoppning
Skänker tron uppå Guds Son,
Lifvets träd står skönt i knoppning.
Lönen väntar framifrån.
Gud, din nåd och kärlek brinna!
Du har tecknat oss bland dem,
Som ett arf i Zion finna,
Derför längta vi dit hem.

Här vi stå en brödraskara
Samlad — välförnöjd och glad;

Nu vi ämna hädanfara,
Söka oss en bättre stad.
Öfver oss, o Gud, vi bedje:
Håll din hand med trogen vård:
Ingen pröfning du tillstädje,
Som blir dina barn för hård.

Smärtans tårar säkert runne
Med en obehindrad fart,
Om vi ej den trösten funne,
Att vi återses väl snart
På den andra sidan hafven,
I ett skönt välsignadt land;
Gån nu tryggt vid herdestafven
Ledde af Beskyddar'ns hand.

Nr. 106.

I hedniskt mörker fånget
Än månget folkslag är,
Från Gudi fjerran gånget
I lustar och begär.

Afgudar bo och bygga
Ännu i många bröst,
Och menskors hjertan skygga
För evangelii röst.

Det skall bli annorlunda,
Så är de trognas hopp,
Och bättre tider stunda,
Guds rike blomstrar opp.
Din vårdags morgontimma
Går in, du menskoslägt!
All verlden skall förnimma
Guds Andas varma fläkt.

Allt mörker viker fjerran
Då jorden blir Guds hus,
Och alla känna Herran
Och fröjdas i hans ljus.
Till Zions berg församlas
Guds folk i stilla frid,
De ungas röst och gamlas
Är segersång dervid.

Gån ut i hela verlden,
I Kristi sändebud!
Han är med er på färden,
Den starke Zions Gud.
At Jesus själar vinnen
Ur hednanattens strid!
Ja, lysen der och brinnen,
Och kommen hem i frid.

Nr. 107.

O du Zion så ny,
Hvar den klaraste sky
Genom rymden så härligt framgår.
Der den renaste fläkt,
Hvarje morgon blir väckt;
All min längtan till bergen nu står.
O Zion! Guds Zion!
Fjerran i vest!
Du är helgonens hem,
Der tillsammans med dem,
Jag min fulla välsignelse får.

Du har verldens förakt,
Såsom skriften oss sagt;
Men för helgonen är du dock dyr.
Fast de vise vi se
Dig bespotta och le,
Dit sin vandring dock pilgrimen
styr.
O Zion! Guds Zion!
Fjerran i vest!
Full med glädje då fly
Till din hemstad så ny,
Der den strålande morgonen gryr.

Drag dig undan för hot!
Gud skall stärka din fot —
Han vill höra din klagan och bön.
Utaf silfver och guld,
Skall Guds stad blifva full!
Du skall prydas osägeligt skön.
O Zion! Guds Zion!
Fjerran i vest!

Snart din härlighets krans,
Med gudomelig glans,
Skall för evigt dig skänkas som
lön.

Nr. 108.

Brutna äro mörkrets länker,
Sanningsrösten hörs vidt kring;
Veten folk att Herren skänker
Underbara, höga ting.

Chör.

Ty vi äro Zions äkta söner,
Ingen med oss likhet har;
Vi äro Israels kungaslägte,
Morgonstjernan ljus och klar;
Ty vi äro Zions äkta söner.

Långt mot vest, vid Ephraims
höjder,
Zions fana vajar fritt;

Der åtnjutes sabbatsfröjder
Utaf dem, mot lögnen stridt.

Chör.

Ty vi äro o. s. v.

Jubelsånger rymden fylla,
Jemte evangelii bud;
Jordens vise, ädle, hylla
Detta stora verk af Gud!

Chör.

Ty vi äro o. s. v.

Alle I, som fåfängt löpa,
Påfve, protestant och prest!
Vänden om, och låt er döpa,
Skynden till vår samfundsfest!

Chör.

Ty vi äro o. s. v.

Kommen, tviflets, otrons söner:
Judar, Greker, Ismalit!
Sänd till Herren edra böner,
Kommen se'n till vestern hit!

Chör.

Ty vi äro o. s. v.

Kristne, haten ej hvarandra,
Underskrifven fridens bud!
Kom som Helige att vandra!
Det skall glädja Abra'ms Gud.

Chör.

Ty vi äro o. s. v.

Som ett blixtsken synes ljunga,
Så skall Frälsaren vi se;
Englaskaran åter sjunga:
Frid på jord! Guds vilje ske!

Chör.

Ty vi äro o. s. v.

Nr. 109.

Gud, som bor i himlen härligt,
Jorden har till fotapall,
Han har talat ömt och kärligt,
Att i Zion bo han skall.
Staden, byggd på Enoks klippa,
Skall bestå i evighet;
Intrång der vi skola slippa,
Om vi bli i enighet.

Se, der lifvets vatten strömma
Ned från himlarnes förråd;
Gud för sina barn vill ömma,
Och tilldela evig nåd.
Intet kan dem mera tryta,
Se'n de gjort förbund med Gud;
Han ej hjertelag kan byta,
Blott man vandrar i hans bud.

Rundtom hvarje boning skådar
Man en eld och sky så stor,

Nu snart englarösten bådar,
Att Gud sjelf i Zion bor.
Hans närvaro glans skall gifva,
Ljus hvar natt — en sky hvar dag —
Hvem kan denna syn beskrifva?
Menskotunga är för svag.

Säll är den i Zion trifves
Se'n det alla prof bestått,
Utaf Jesus der man gifves
Hvar sin del och arfvelott.
De som sofvit sött i döden,
Då till lifvet få uppstå;
Friade från sorg och nöden,
Evig segerfröjd de få.

Jag är nu en undersåte
Inom Zions fasta port;
Gode Fader! du förlåte,
Om jag fel inför dig gjort!
Alla jordens skatter svinna,

Verldens prakt är stoft och mull;
Zions folk blott sällhet finna,
Zions folk få evigt guld.

Nr. 110.

Stora dag! re'n förebådad,
Om hvars ankomst mången bad,
Skönt i hoppet är du skådad,
Då blir Zion hufvudstad!
Der ifrån de fjerran höjder
Hör basunens starka ljud:

Chör.

Babylon är fallen, är fallen, är fallen!
Babylon är fallen i stoftet ned!

Se, den stora staden brinner!
Elden honom helt förtär,
Handel, skeppsfart, allt försvinner —
Herrens hämdedag är när.

Köpmän, som derinne handlat,
Ropa från den öde kust:

C h ö r.
Babylon är fallen, o. s. v.

Alla hennes köpmän skrika:
Hvad är det, som nu månd' ske!
Rasande som dårar lika
Höja de sitt klagove.
Ropar högt, I kungar, förstar,
Prester, folk, ja, store, små:

C h ö r.
Babylon är fallen, o. s. v.

Denna syn Johannes hade:
Helgonen till Zion fly
Himlens englahärar glade
Sjunga välkomst ned af sky.
Då de höge och de vise
Helt förfäras af det larm:

Chör.

Babylon är fallen, o. s. v.

Tillflykt, säkerhet der finner
Endast Jesu Kristi får;
Se, den gamla staden brinner!
Undergång till mötes går.
Nu är hämdens timme kommen!
Hopp om nåd är nu förbi.

Chör.

Babylon är fallen, o. s. v.

Nr. 111.

Den Gud, som andra dyrka
Ej fröjda kan mitt sinn';
Han ej sitt folk kan styrka,
Ty han är döf och blind;
Men jag har en här ofvantill,
En Gud, som både kan och vill
Sin vilja uppenbara,
Han är en Gud för mig. :,:

Hvad kyrka man vill nämna,
Som ej har en profet,

I split den snart skall remna,
Man det med visshet vet;
Men jag har en som skall bestå,
Profeters grundval byggd uppå,
Sjelf Jesus hörnestenen.
Guds kyrka den är min. :,:

En, der apostlar brista
Jag ej erkänna kan;
Det är som skeppen mista
Den lärde styresman.
Tolf stjernor, som Johannes sett
Har Herren derföre beredt,
Att sin församling leda.
Guds kyrka den är min. :,:

Det hopp, som andra närer,
Är intet hopp för mig,
Det tro och ljus förtärer,
Till sist förlorar sig;
Men jag har ett, som ej förgår,
Ty in i himlen sjelf det når,

Och håller som ett ankar.
Ett sådant hopp är mitt. :,:

Det falska himmelrike,
Som verlden lärer om,
Det finner blott sin like
I såpebubblan tom;
Jag på ett himmelrike tror,
Som blifver på den nya jord.
Med sanning, ljus och kunskap
Guds rike det är mitt. :,:

Nr. 112.

Kom, låt oss sjunga!
Samla oss till fröjdesång
Syskoneklunga
Förlöste från allt tvång!
Vidgen ert hjerta
För Guds rena Helga And'.
Så att all smärta
Försvinna kan.

Vi icke kallas
Till att bära sorg i barm;
Glädjen är allas,
Som aldrig hysa harm.
Hvad är vår möda,
Om vi hafva frid med Gud!
Ordet är föda,
Frihet Guds bud.

Derför på banan
Gå med kämpesteg framåt!
Svigta ej fanan,
Kom, vi följas åt!
Satan skall vika,
Ty i tron man allt förmår;
Fattiga rika —
Kallen Guds får.

Härlighetskronan
Strålar emot kämpen skön,
Riket och tronen
Är segrens lön.

Sjung Hosianna
För vår Gud och för hans Lam!
Amen! ja, Amen!
Halleluja!

Nr. 113.

Fader! Här vi oss böja!
Helgon församla sig;
Våra hjertan sig höja,
Anden bär bönen och sången till
dig.

Chör.

Halleluja!
Offra till Herren, du zionska här!
Riket, magten och äran
Herren Gud Zebaots är.

Från härlighets regioner
Du oss englar sändt ned;
Mottag lofsångens toner

Ifrån det folk, som du gifvit din
fred!

Chör.

Halleluja! o. s. v.

Sanningstjernan den strålar,
Ledande oss till Gud;
Medan helvetet skrålar,
Folket åtlyder Guds frälsande bud.

Chör.

Halleluja! o. s. v.

Zions murar uppbyggas
Riket grundfästadt är;
Himlens ordning betryggas —
Frälsarens härliga ankomst är när.

Chör.

Halleluja! o. s. v.

Derför sjung Hosianna,
Zion — Frälsarens brud!
Gå till Zion! der stanna!

Till dess han kommer, vår Konung
och Gud.

Chör.

Halleluja! o. s. v.

Nr. 114.

O Herre! sänd till oss hit ned
Din Helga Andas gåfva;
Och i förbundets band städs led
Den själ, som här vill lofva:
Gud jag älskar öfver allt,
Gör hvad han befallt;
Hvad än mig förestår
Jag lugn mot målet går,
Och intet skall mig skada.

Välsigna, Herre, hvarje själ,
Som bästa delen väljer!
Den som ej lik en syndens träl
Sin välfärd evigt säljer.
Herre! ifrån denna stund

Gör jag nytt förbund;
I strid, i sorg, i nöd
Min frid, min borg, mitt stöd,
Skall du för evigt blifva.

Nu vete vi du sända vill
Din Anda som du säger,
Vi sätte äfven lit dertill,
Ty ordet visshet eger.
Evangelium är sant.
Löftes-Andens pant
Tilldelas en och hvar,
Som under fullt allvar
Vill göra Herrens vilja.

Nr. 115.

Nu slägterna frukta för hvad som sker
Der bortom de eviga bergen,
När Herren sin gerning för folken ter,

Då bäfva de djupt intill mergen.
Upp, helgon! sjungen till harpans
slag!
Snart stundar Zions förlossningsdag. :,:

Banéret upphöjes i vesterland,
Det spörjes i vidsträckta verlden:
De frigjorda fångar ur Babels band
Så längtansfullt anträda färden
Till Zion, den älskade fridens ort.
Att se och åtnjuta allt härligt och
stort. :,:

Tillkomme ditt rike! den kraftiga bön
Så ofta till Fadren är buren,
På tusenårshvilan så paradisskön
Ock vänta de suckande djuren.
Vårt hjerta fylles af jubelfröjd,
Snart kommer Jesus i himlens
höjd. :,:

Nr. 116.

Ur brödrahjertans djup en gång,
En ren och helig hyllningsång
Uppgår till Zions Lam.
Mottag vårt pris på barnens vis!
Förskona oss från straffets ris!
Försmält de kalla hjertans is!
Och låt ditt verk gå fram.

O Konung, himlens Majestät!
Låt se på jorden dina fjät!
Snart stig ibland oss ned!
Att bergen för dig flyta må,
Och Israel ur Babel gå,
Ditt eget folk sitt arf undfå,
Din kungatron bered.

Du himlens Herre! med oss var,
Som du med fädren varit har!
Gif frid på stridfull jord!
Kom hämma ondskans vilda lopp!

För syndens jemmerflod sätt stopp!
Du är ditt Israels fröjd och hopp;
Vi bygga på ditt ord.

Nr. 117.

O sköna dag, som nu förestår,
Hvars morgongryning vi skåda!
Då Herren Kristus i tusen år
Bland sina helgon vill råda.
Jag offrar allt att vinna rang
Bland Zions folk der hemma;
Jag höra vill den harpoklang,
Som helgonen uppstämma. :,:

Hvad härligt är och hvad skönt som fins
I verldens mägtiga riken,
Bland Herrens Heliga detta vins —
Af Gud jag är ej besviken.
Jag lemnat allt för denna skatt,
Min egen far och moder —

Allt måste bli åsidosatt —
Min syster, vän och broder. :,:

Det skall ej ångra mig, att jag köpt
Den mark min skatt innesluter;
Jag trott på Jesus och blifvit döpt
Af den som fullmagten njuter.
Ett nytt förbund ifrån den stund
Gud vill med mig upprätta;
Jag har nu bygdt på säker grund —
O, må jag minnas detta! :,:

Nr. 118.

O min Fader, du som tronar
I din boning ofvan skyn!
När får jag din närhet njuta,
Och ånyo se din syn?
Från din helga himlaboning
Anden har i tiden gått,

I min första späda barndom
Der din ömma vård jag fått.

I en afsigt vis och härlig,
Har du mig på jorden satt,
Himmelsk börd och slägt och vänner,
Allt är gömt i glömskans natt.
Mången gång en hemlig tanke
Hviskat: "Du är främling här,"
Och jag känner att jag vandrat
Från en öfverjordisk sfer.

Dig jag lärt att kalla Fader,
Genom Anden från dig sänd,
Men tills kunskapsnyckeln skänktes,
Grunden härtill var ej känd.
Icke är det fäder endast
Uti himlen! Hör det svar,
Som förnuft och sanning gifva:
"Der du ock en moder har."

När min svaga hydda lägges
Ned i jordens kalla grus,
Fader, Moder, låt mig möta
Eder i ert kungahus!
När till sist jag har fulländat
Det hvartill jag sändes ner,
Låt med ömsesidig vilja,
Mig få komma hem till er.

Nr. 119.

Första delen.

Rusten eder, I Zions härolder!
Kämpen modigt för sanningens sak!
Andens svärd fast i händerna håller!
:,: Trängen fram ibland kulornas
brak, :,:
Herrens harnesk I bören påtaga,
För att motstå all fiendens list,
Kött och blod kunna lätt oss förs-
svaga,
Ja, vår ovän är farlig förvisst.

Till strid, I riddersmän!
Vi seger vinne än!
:,: Till strid! till strid! för Zions
Kung!
Du hjelteskara sjung. :,:

Förstar, väldige, verldenes herrar
Oss bekämpa med afgrundens band!
Tidens ondska allt mer sig förvärrar,
:,: Blifven faste vid Segrarens
hand! :,:
Under himmelen sväfva de andar,
Hvilka söka vårt lifs undergång,
Zions skepp emot skären ej strandar,
Seglar fram mellan böljornas bång.
Gå stolt på bölja blå,
Med tusen helgon på!
:,: Stig fram! stig fram! på skeppets stam,
Och sjung om Zions Lam! :,:

Stån omgjordade kring edra länder!
Sanningsordet är bältet så fast;
Hem till Zion er stridsbana vänder!
:,: Gud skall segra för oss i en hast, :,:
Låten fötterna vara väl skodde,
Gån på höjd och på berg och i dal!
Dem som lydigt på budskapet trodde,
Mönstrar in ibland krigarnes tal!
Framåt till kamp och strid!
Se'n blir det stilla frid.
:,: Snart sjunka skall vår fiendes mod,
Ty Zions här är god. :,:

Framför allt trones sköldar påsätten!
Emot dem studse pilar och skott,

Lyd kommando, och lyssnen till
rätten
:,: Så skall fältslaget lyckas oss
godt. :,:
Sällhetshjelmen på hufvudet blänke!
Med den rustning så dristigt vi
slåss,
Så fienden ej någonsin tänke
Sig att vinna en seger på oss.
Stån upp, hvar qvinna, man!
Till strid för arfveland!
:,: Kom hit! kom hit! från land
och från ö,
Att segra, ej att dö. :,:

Andra delen.

Följen Frälsarens lyckliga fana!
Gån till Ephraims härliga stad!
Blöder foten på törnvuxen bana
:,: Genom striderna gån dock
åstad! :,:
Samma stig Guds profeter bevandra,

De offras till döden kanske,
Hvarken himmel ell' jord må dem
klandra,
Ibland Gudarnes tal stå nu de.
Statt upp, du Zions här!
Som Kristi fana bär,
:,: Framåt! framåt! vår ovän ju
skall
Som snarast se sitt fall. :,:

Om än draken utrustade härar,
Och församlar all Babylons magt,
Likväl aldrig oss detta förfärar,
:,: Modigt stå vi som Israels vakt, :,:
Och när afgrundens här sig har
hopat,
För att utrota den heliga stad,
Och när de ha sin hämdlust utropat,
Hvad skall hända, så spörje vi, hvad?
Fram står då himlens Son
I magt med segerdån;

:,: Och seger, seger, vinnes förvisst
Af Jesus, Herrens Krist. :,:

Käre bröder! låt modet ej vackla!
För oss går ju sjelf Israels Gud;
Låt vår kärlek uppflamma som
fackla,
:,: Se, vi lyde Anförarens bud. :,:
Vår besegling och salighets lagar
I Herrens tempel vi skola undfå
Den gör orätt, som otåligt klagar
Öfver vexlingens timmar som gå.
Arfvedel vi få i frid
Om här vi blifva vid.
:,: Framåt! framåt! vi strida blott
för
Det som vår sällhet rör. :,:

Om en tid blifver kampen till ända,
Då på jorden ej mer föres strid,
Då all skapelsens djupa elände
:,: Är förbytt uti hvila och frid. :,:

Gudar, englar på jorden då vistas,
Ty med himlen den blifvit till
ett;
Och den härlighet aldrig skall
mistas,
Något sådant har verlden ej sett.
Hosianna jublas ut,
Ej Lammets sång tar slut.
:,: Halleluja! Halleluja!
Amen! Halleluja! :,:

Nr. 120.

Framåt! fram till Zion drag
Förbundssöner, der skola vi skörda
vår ära!
Modigt fram på stridens dag!
Ovänstrupperna vi genomskära.
Tänken på att lönen blifver stor,
Om vi kämpa trofast intill lifsti-
dens ända;

Ty den Högste uti himlen bor,
Han en rik vedergällning vill sända.
Himlens Son, sjelf Jesus Krist,
Härlig seger vinner visst —
Kronor, troner är vår akt,
Sträfven framåt af all vår magt.

Om vi i det heta krig
Skulle svika vår post och vår ed-
svurna fana,
Bättre då för mig och dig
Att vi aldrig beträdde den bana;
Den som vapnen släpper ner,
Och med oro och ängslan än blickar
tillbaka,
Honom lyckan öfverger,
Segrens fest han visst icke får
smaka.
Ånger, skam är feghetens lön,
Skriften gifver derpå rön:
Men vi triumfera må,
Och vår ovän på flykten slå.

Derför icke var förskräckt
Om valplatsen af blodet skall pur-
purröd stänkas;
Lagerbärskransen snart betäckt
Hvarje hjelte, som landet skall
skänkas.
Midt i slagets dån och brak
Vete vi till hvars fördel den kamp
skall utfalla;
Det är Herrens egen sak,
Till hans pris hyllningsropen högt
skalla.
Martyrhvilan är så söt,
Stå beredd och Herren möt!
Såsom jordens störste män
Få vi döma med Frälsaren.

Se nu hän på Zions berg,
Segerfanan kringsvajar och lifs-
källor rinna!
Hör, härolden stöter der
I basunen och säger: "Vi vinna!"

En tid Joseph Smith der stod
Och uttolkade sanningens frälsande lära;
Men han lemnat lif och blod,
Tänk ändå hvilken högsalig ära!
Dock vi ha profeters ord:
Guds apostlar stå på jord.
Derför gå vi säkra fjät
Hem till landet att vinna det.

Fältrop lifvar modet opp;
Den som segrar har snart alla ting öfvervunnit,
Och vårt lösen gifver hopp:
"Med Lejonet af Juda vi oss bundit."
Profet, apostel, patriark,
Biskop, prest, lärer', evangelist, diakoner,
Och medlemmar, Zions mark

Skola undfå med ärans troner.
Hosianna för vår Gud!
Klinge Lammets lofsångsljud!
O, må en hvar blifva värd
Få en plats i den nyskapta verld!

Nr. 121.

O Herre! låt mig komma fram
Till Zions land, till Zions Lam,
Till fridens boning, hvilans stad,
Då blir jag säll och glad!
O Zion! o Zion! du är mitt dyra hem.

Guds helgon hafva Zion kär,
De vilja alla samlas der,
Pris offras dig, du Zions Gud,
Vid instrumenters ljud.
O Zion! o Zion! o. s. v.

Der finner jag mitt vännetal
I Herrens tempels vigda sal,
Der Brigham stod, vår Guds profet;
Vi, Herrens folk, det vet.
O Zion! o Zion! o. s. v.

Der profetians sanna and'
Och patriarkens fadershand
Välsignar barnena igen,
Som i begynnelsen.
O Zion! o Zion! o. s. v.

I Zions höga bergland bor
De Heliges församling stor;
Der lifvets källa klar och ren
Förfriskar Josephs gren.
O Zion! o Zion! o. s. v.

Från Zion, Herrens tempels rum
Utsändes evangelium,
Snart ryktet om din eld och sky

Skall hinna land och by.
O Zion! o Zion! o. s. v.

Nr. 122.

Gå stolt på hafvets bölja,
Du skepp, som framåt drifs!
En flock af helgon följa,
Som ej i Babel trifs;
Gud med er under färden
Till Josephs arfveland!
Allt längre bort från verlden
Vi ledas af Guds hand.

Från himlen är nu kommen
En engel med det bud,
Att snart skall hållas domen
Af en rättfärdig Gud;
Den ondes magt och härar
Då blifva må till skam,

Oss ingenting förfärar,
Ty Gud har sagt: "Gå fram!"

Nu ögat skyms af tåren
Och hjertat känner sorg,
Dock tröst — snart ila åren:
Vi nå ock Zions borg.
O glädje utan like,
Att i förbundet stå!
Upp, byggen der Guds rike!
Farväl! — till Zion gå!

Nr. 123.

På jorden höra vi ett gny,
Något nytt! Hör hvad nytt!
Att englar stigit ned från sky!
Det är nytt! Det är nytt!
Se'n mörker länge skylt vår jord
Så sänder Herren lifvets ord.
Och reder till ett gästabord,
Det är nytt! Det är nytt!

Från nya verldens höga berg,
Något nytt! Hvad för nytt?
Guds ord går in till ben och merg,
Det är nytt! Det är nytt!
På qvinnan draken etter spytt,
Och hon till ödemarken flytt,
Men sabbatsfesten redan grytt,
Det är nytt! Det är nytt!

Nu Herrens bud kring verlden far,
Det är nytt! Det är nytt!
Till Zion fly! till Guds standar!
Det blir nytt! Saligt nytt!
Ett englabud från himlens sal
Är sändt till jordens låga dal,
Och bjuder samla helgons tal;
Det är nytt! Det är nytt!

Omvänd dig, tro och blif så döpt!
Det blir nytt! Det blir nytt!

Tänk! du med gudablod är köpt,
Är det nytt? Evigt nytt!
Förakta ej det ord, Gud gaf,
Den onda slägt skall gå i qvaf,
Men Gud är Zions käpp och staf;
Det är nytt! Det är nytt!

Nr. 124.

En dag — o sälla ögonblick!
I Alpeland jag ensam gick,
I djupa tankar föll jag in
Och grubblade uti mitt sinn;
Då genom anden for hos mig
En känsla, ack så underlig!
Men drömde jag eller jag såg?
Dock framtid tydligt för mig låg.

Den vida verld utvecklad var,
Och svärdet jorden genomskar
Revolutionens tordönsky

Sig hvälfde öfver land och by.
Jerusalem stod re'n uppbygdt
Och folket bodde deri tryggt;
På gator lekte barnen små,
Vid staf de gamla syntes gå.

Och Herrens grymma vredes band
Var lossadt af Judea land;
Och bort vek syndens mörka sky,
Och tusenårets dag sågs gry,
Ja, glorian af nådens sol
Den strålade från pol till pol.
Sjelf Jesus bodde nu på jord,
Med sitt utvalda englachor.

Jag kunde se naturen le
Vid Skaparens närvarelse!
Och myriader väsens tal
Från städer, slätter, berg och dal
Sig närmade Guds hufvudstad,
En hvar bar hvita kläder glad

Med Andens offer — hög och stor
Är Kungen som i Zion bor.

Men tänk dig, Jesus sjelf kom fram
Och stod för sitt Jerusalem,
Och allas ögon sågo då
Sin Konungs åsyn länge på,
Och allas knän sig böjde ned
För honom — det är helgons sed —
Och Jesu blick var lifvets våg
För frälsta skarors själ och håg.

Sin högra hand han höjde opp
Och pekte på Calvari topp;
Tilltalte skaran mild och glad,
Som nederböjd till jorden bad:
Försvunna är tvåtusen år
Se'n jag var käld i de vilkor,
Att dö för verldens synd och nöd
På detta berg — här blodet flöt.

Men nu min Fader skänkte mig
En härlig krona jemte sig,
Ett kejsardöme stort i magt
Är nu för mina fötter lagdt.
Och nu det kungjordt blifva skall
Så högt som med basunaskall,
Att offer och sträng. lydighet
Ger ära och odödlighet.

Då som af dvala for jag opp
Och såg på Alpers hvita topp;
Och blomstren i det sköna land
Samt palmers skog så helt försvann,
Men orden: "Offer, lydighet
Ger ära och odödlighet",
Som balsam vederqvickt min and',
Ur minnet det ej plånas kan.

Nr. 125.

Vi hålla konferens
Om hur' Guds rikes gräns

:,: Vidgas må
Och bestå.
O Gud, din kyrka värna! :,:

Vår Herre Zebaot!
Vill här du taga mot,
:,: Än en gång,
Bön och sång,
Som vi dig offre gerna! :,:

Likasom middagssol
Strålar från pol till pol,
:,: Så igen
Sanningen
Utgår från Zions bygder. :,:

Herren vår nöd har sett,
Profeter han oss gett;
:,: Bort all sorg!
Zions borg
Är skydd för sanna dygder. :,:

Herre! skänk nordens land
Frihet från Babels band!
:,: Grymhet, tvång
Skall en gång
Ej mer oss skada göra. :,:
Lefve, lefve, lefve, du Zions folk!

Nr. 126.

När skall vår längtan ändas?
När skall förlossning sändas?
När skall Jerusalem
Få bli ett fridens hem?
Der Israel må bo
I frid och ro?

När få vi Zion skåda,
Förlöste från all våda?
När skall all helgons tal
Der stå i bröllopssal?
Kom Jesus bland oss bo
I frid och ro!

När skall vår jord förskönas,
Med härlighet bekrönas?
När skall likt paradis
Allt jubla till Guds pris?
Och lejon, lam och ko
I frid få bo!

När skall basunen klinga,
Att synd och nöd betvinga?
När skall Guds folk med sång
Stå upp ur grafvens tvång?
I tusen år att bo
I frid och ro?

När få vi bli belönte,
Med ärans krans bekrönte?
När skall Guds folk på jord
Församlas kring Guds bord,
Och som Guds prester bo
I frid och ro?

När skall det undret hända,
Att Gud skall återvända
Hit ned med englars chor,
Då han i Zion bor?
När skall din Konung bo
Hos dig i ro?

När vilja patriarker,
Som himmelska monarker,
Nedstiga i en rad
Och helsas i Guds stad:
Välkomna för att bo
Med oss i ro?

Då stillas allas trängtan, —
Då lugnas själens längtan —
Och täckelset ta's bort, —
Då är Guds rike vårt. —
Då skall i frid vi bo
I Zions ro!

Nr. 127.

Kom, qvinna, man, till Zions strand,
Der lyckan smilar blid!
Följ Herrens hand till Josephs land,
Det bjuder dig till frid.
Du säga skall: "Jag lifvet fann,"
Der salighet och trygghet är,
Jag vet det är vårt löftesland,
Mitt hem, mitt hem är der.

Der på en evigt grönklädd höjd
I dal vid källors språng,
Jag böjer knä så säll och nöjd
Till andakt, bön och sång;
Och tackar Gud med lyftad hand
För allt det goda han beskär.
Jag vet det är o. s. v.

Der ingen Israels son blir smädd
I Zions helga bygd,

Af döttrarne är enhvar klädd
I sann och ädel dygd.
Jag helsar dig med brodershand
Kom snart, vårt hem dig öpp-
nadt är!
Jag vet det är o. s. v.

Der Guds profet, prest, patriark,
Iklädde Herrens magt
I sanningsljus med arm så stark,
Om Israel gå vakt;
Och innan kort man står ibland
Det Enoks Zion, som är när.
Jag vet det är o. s. v.

Nr. 128.

Hör men'skorna, så svärja de,
Att rifva Zion ned;
De skola se det kan ej ske,
Trots deras falska ed.

De fåfängt söka forska ut
  Ett fel i Herrens lag,
Men Gud på deras färd gör slut
  På vredens stora dag.

Men först han visar nådens arm,
  Hans budskap gå omkring
Att bjuda barnen till sin barm.
  Till Zions syskonring.

Låt de omvände komma opp;
  O Gud, befria dem!
Och för dem hit till bergens topp,
  Till Ephraims trygga hem.

All verldens rikdom och förråd
  Må helgas till Guds gagn,
Den här vill hindra Herrens råd
  Bortblåses som en agn.

I trefaldt sälle Helige,
  Som stå vid Guds banér!
En himmelsk krona han vill ge
  Hvar trofast ibland er.

Nr. 129.

Guds väg så ofta gömmer sig,
Den ses ej uppenbart;
Han sjelf går gerna böljans stig
Och far med vindens fart.

Hans råd af oss ej forskas ut,
Det har kung David sagt —
Vid Babels fall och verldens slut
Afslöjar han sin magt.

Du himlens barn, tag kraft och mod!
Den sky, du fruktar mest,
Som öfver dig så hotfull stod,
Är dig till välgång bäst.

Man ofta dömer Gud orätt
Så att han skulden får,
Men bakom tuktans handlingsätt
Hans fadersblick framstår.

Hans planer mogna dag för dag,
Utvecklas hvar sekund;
Den söta frukt, han gifver, tag,
Fast brodden sticker munn.

Den blinda otro vilse far,
Guds afsigt granskning tål,
Han sjelf sin väg gör ljus och klar,
Han känner bäst sitt mål.

Nr. 130.

O Fader, låt mitt hjerta få
Ditt samfund och din And',
Att dag och natt jag känna må,
Jag vandrar vid din hand.

Jag är då säll hvar tid och stund,
Upphöjd från sorg och nöd,
Ditt ord är manna i min mun
Och lifvets himlabröd.

Då glad jag alltid vandrar om,
Och hem till Zion visst;
Der ser jag Babels svåra dom,
Der fylles all vår brist.

Der hvilar jag min trötta kropp
Hvar natt i stilla ro,
Och vaknar oförfärad opp
Så trygg i eget bo.

Och lägges jag i grafvens sköt
Förr'n Jesus kommer ner:
Han dödens länker för mig bröt,
Och lifvets väg jag ser.

Nr. 131.

Lägg bort, lägg bort ditt sorgedok!
Du skall helt snart bli fri,
Ty tron kan bryta våldsmäns ok,
Som Zion suckar i.

Der skörda vi och så igen
Det land, som Gud oss gaf,
Välsignar fiende och vän
Vid Herrens herdestaf.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Der intet barn man hungra ser,
Ej moder der i nöd
Vill mörda grymt det lif, Gud ger,
Ty der fins öfverflöd.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Vi stilla enkors hjertesorg
Så kinden ej blir våt,
Och der vid Zions kungaborg
Man hör ej armas gråt.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

En borg för kärleken är gjord
För jungfruns unga år,
Ej verldens prål, ej listens ord

Besmitta hennes vår.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Den röde man i buffelns spår
Går öfver öknens sand,
Och hörer han hvad förestår
I Josephs arfveland.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Med himlens prestadömes magt
Välsignade af Gud,
Vi snart till alla land frambragt
Det stora domens bud.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Och drabbar hämdens hårda hand
Med hunger, krig och pest,
Drag, Helige, till Zions land,
Ty hemmet der är bäst!
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Nr. 132.

Min Gud! du källsprång till min fröjd,
Du lifvets högsta skatt:
Din härlighet gör mig förnöjd
Hvar dag, hvar hvilans natt.

Du mörka skyn gör ljus och klar,
Du hvälfver stjernors dans,
För mig min morgonstjerna var
Och solens strålekrans!

Den höga himmel öfver mig
Kan tala om ditt dåd,
Bland oss du uppenbarar dig
Och vittnar om din nåd.

Snart själen lemnar hyddans ler
Och går vid Skapar'ns ord
Dit, der jag himlens under ser
Långt från förgänglig jord.

Ej rädd för helvete och död
Till seger föres jag,
Med kärleken och tron till stöd
Jag uppnår allt en dag.

Nr. 133.

Vi sjunga Zions sånger
I helgons syskonkrans,
För tvifvel eller ånger
Här ingen bostad fans;
Till sena efterslägten
Vår sång och jubel förs
Af friska östanfläkten,
Som öfver jorden rörs.

O Zion! profeterad
Af siare, Guds män,
Du varit förr regerad,
Och skall regeras än
Af Guds profeters skara,
Hvars stoft i tusen år

Än grifterna bevara
Tills hvar och en uppstår.

Då Zion nådde bergen
Gaf skörden rikedom, —
De mogna kärfvar bergen —
Till logan, som står tom!
Då verlden låg i dvala,
All jordens folk det märk!
Så hördes Herren tala
Och göra underverk.

Från Zions vigda tempel
Går evangelii bud,
Och sätter namn och stämpel
På Himlaförstens brud;
Då templet får sin spira
Och helsas utaf Gud,
Så tänker han der fira
Sitt stora gästabud.

Välsignelse och gåfvor
Af himlen strömmar ned,
Och evighetens håfvor
Får Zion, för hon led.
All Babels prakt och heder,
Som fängslar dåren yr,
Likt stoftgrand sjunker neder
Då Zions morgon gryr.

Dig Zion! i min anda
Jag offrar all min lust,
Jag snart min sång vill blanda
Med fröjd inom din kust,
Ja, innan kort vi ega
Det arf, oss förestår,
Som allting skall uppväga
I tusenden af år.

Nr. 134.

O säg, hvad är sanning? Den
ädlaste sten

Af långt dyrare halt än metall,
Ja, den himmelska sanning är lutt-
rad och ren
Då den stoltaste kejsare störtar,
och sen
Hans krona bevittnar hans fall.

O säg, hvad är sanning? Den dy-
raste skatt,
Lockar Gudar och dödlige dit
I oändliga djup, der den glimrar
så ny,
Och högt upp bakom himmelens
blånande sky —
Den är värd all vår sträfvan och
flit.

Från hvarje tyrann ryckes spiran
i hast,
Så snart rättvisans ljungeld slår
ned;

Aldrig sanningens tempel för storm-
vinden brast,
Ty dess grundval står evigt orygge-
lig fast
Då afgrunden rasar så vred.

Ja, säg, hvad är sanning? Den
lögnen bortvrok,
Lik en segrande drottning så rik;
Än då himlen går bort som en
sammanlagd bok
Och då jorden afllägger förgängel-
sens ok!
Blir sanningen evigt sig lik.

Nr. 135.

Morgonen upprinner så härlig och
glad,
Ljuset af himlen oss gläder;
Israel uppbygger sin fädernestad,
Zion som brud nu sig kläder.

Öknarne som Eden så blomstrande
framstå.
Tusenden förlöste med sång till
Zion gå.
:,: Tecknen vi nu skåda, var vaken,
gif akt!
Frälsarens ankomst sig närmar. :,:

Salighetens dag för Guds folk rinner opp,
Fröjdas få unga och gamla;
Templet högt sig häfver på bergsryggens topp,
Folken till högtid sig samla.
Zion majestätiskt på klippegrund
står fast,
Babylon hågkommes och störtas
om i hast.
:,: Tecknen vi nu skåda, var vaken,
gif akt!
Frälsarens ankomst sig närmar. :,:

Tusenårets gryning så däglig upp-
går
Öfver de Heliges läger,
Zion nu förhärligas år ifrån år,
Satan snart välde ej eger.
Israel välkomnar sin Konung —
fritt från tvång,
Englarne uppstämma en halleluja-
sång.
:,: Babylon är fallen och Zion är
fri,
Frälsarens ankomst vi skåda! :,:

Nr. 136.

Om Joseph Smith, som siar' var,
Vår sång i chor nu ljuder klar,
Hans like, säg, hvar finnes den?
Ej verlden har en sådan vän,
Han kom till oss från himlens Gud
Med evangelii frälsningsbud.

Han siar' var för denna jord.
Hans ära snart blir vidt kungjord;
En Guds utvald och men'skors vän
Han prestadömet bragt igen,
Och tolkat forntid, som har gått.
För honom framtid öppen stått.

Af ädel stam, af Gudars ätt.
Han lefde, dog för sannings rätt.
Med nycklarne och himlens nåd
Han öppnat för oss Guds förråd:
Då mörker blott i verlden fans
Så sken hans ord med solens glans;
Han stred liksom en kämpe båld
Mot syndens magt och afgrunds våld.
Med modig själ och öppen blick
Han fram på segrens bana gick.
Trots skumhvit våg i lifvets strid
Stred han för sanning all sin tid.

För Zion sörjde han som far,
Och helgons väl på sig han bar,

Han led med dem, med dem var glad,
Och älskat Nauvoo, deras stad.
Fast han som en martyr hänsof
Utför han verket vid Guds hof.
O Joseph Smith, vår siar' var,
Hans minnessång här ljude klar;
Han god och vis var här på jord,
Hans röst var som en faders ord;
Låt ovän gå i mörkrets band,
Nu är han frälst i Herrens hand.

Helt fri, helt fri, Joseph är fri
Förföljelsen, han vadat i;
Ej mer han nås af våld och kif,
Men hvilar sött i evigt lif;
Han hemma är der Gudar bo,
För fiendskaran har han ro,
Han dog för dem han älskat mest,
Han är ej mer en främlingsgäst,
Men väntar der vid Herrens hand,
Att träda fram på Zions strand.

Kom Helige! med Jesus Krist
Vi engång möta siar'n visst.

Nr. 137.

Det är helt visst på tiden snart
Att Krist, Guds Son, skall komma
I skyarne med ljunggelds fart,
Till frälsning för de fromma;
Förtvifla skall hvar syndens man
När Babel tändes uti brand,
Som förbundsboken mäler.

Basuners ljud vi höra få
Och englaröster ropa,
De döde upp af grafven stå
Med kött och ben tillhopa;
Sa skall man stå förklarad der
Och den, som ännu lefver här,
Skall i en hast förvandlas.

O Jesus, var min förman god,
Med kärlek mig omhägna,

Låt helga mig ditt dyra blod,
Dess värde mig tillegna;
Att sist med helgonen jag må
I Zions land ett arf undfå,
Och tusenårig hvila.

Nr. 138.

Messie evangelio,
Som utgör helgons grund och tro,
Tillbjudes jordens barn;
Guds budskap ropa till en hvar,
Som frälsningsbudet dyrbart har:
Fly bort ur mörkrets garn!
Från synd och ondska dig omvänd.
Nu Herrens tjenare är sänd
Om jordens krets —
Gör dig tillreds
Din högtidslampa tänd.

Se ljuset, som från himlen kom,
Det sprider sig all jorden om,

Oss Gud af nåd det gaf;
Det gjuter in sitt klara ljus
I kungens slott, i fattigt hus,
Tills tiden brytes af,
Ty Kristi ankomst är nu när.
Upplåt din själ och visdom lär
Af himlens Gud,
Som gifver bud,
Och frälsning till oss bär.

Ack! mörker skylde jordens rund,
Och men'skan sof i syndens blund,
Sitt mål hon ej förstod;
Men Gud har vakat öfver oss,
Han ville frälsa oss till trots
För fel och öfvermod.
Nu ödmjukt vi oss böja ned
För dig, som döden för oss led.
Vi vilja gå
Och frälsning få
Igenom ödmjukhet.

Nr. 139.

Sabbatsdagens helga stunder
Skänkte du oss kärleks Gud,
Att betrakta nådens under
Genom evangelii bud.
Dina gåfvor rikt utbredas
För vår blick och för vår själ,
Af Guds Ande vi beredas
Till vårt eget högsta väl.

Mörker menniskan betäcker.
Af naturen syndens slaf,
Gerna Lucifer utsläcker
Ljuset, som oss himlen gaf —
Han i mörkret vill förnöjas
Och utöfva sina spel,
Men af ljuset vi upphöjas
Och få härligheten hel.

Sanningen är nu uppgången
Öfver hela jordens vidd,

Ut ur fängslet löses mången,
Kampen är nu snart utstridd:
Löste Israels barn uttåga
Till en samlingsort i vest,
Ljus och sanning der upplåga,
Der Guds folk visst trifves bäst.

Nr. 140.

I men'skoverldens kalla natt,
Då mörkret dagens ljus inhöljde,
Då menniskan var som besatt
Och blott sin egen lusta följde,
Då se, från lifvets himlasol
Bröt ljuset fram och synes glimma
Så härligt ifrån pol till pol
Och båda tusenårets timma.

Nu himlens eld är tänd i frid,
Och alla helgonen begära
Att samla sig i nådens tid,
Och undfå Andens kraft och ära,

Men den, som ljuset ej vill se,
I nattens mörker må sig stöta,
Och gråta när Guds vänner le
Och lifvets sköna morgon möta.

Men I, som ljusets söner likt
Städs viljen Herrens kar frambära
Och sprida ljuset skönt och rikt
Såväl i gerning som i lära,
Om helig kärlek hopp och tro
I alltid bären i ert hjerta —
I skolen finna himlens ro
Och hvila utan sorg och smärta.

Nr. 141.

Herrens Zion, helga stad,
Skön du är, du kungadotter!
Himlens Gud ger arfvelotter
Till sitt Israel så glad.
Han förlöser, lif utöser
Till en hvar som i dig bor.

Salighet, nåd och fred,
Härlighet strålar ned
:,: Från Guds Son, han är ju din
Konung stor. :,:

Vesterns perla, jordens glans!
Tanken på dig kraft oss gifver
Och till seger oss framdrifver,
Derför jubla vi i dans:
Israels styrka! Städs vi yrka
Till att tjena dig i allt.
Ljuflighet, fruktbarhet, ,
Verksamhet, säkerhet
:,: Är hos dig, som profeter hafva
talt. :,:

Äro vi i Babel här,
Dragas vi till dig i anden,
Verldens dom är nu förhanden
Syndens ände den är när;
All vår längtan och vår trängtan
Står till frihets hem i vest.

Helighet, renhet, frid,
Vänlighet, kärlek blid
:,: Är din prakt, derför är hos
dig det bäst! :,:

Gläd dig Zion, du är rik,
Ty din Gud han är dig nådig,
Var ej någonsin villrådig,
Ingen, ingen är dig lik;
Drufvor mogna — sina trogna —
Bär han i sin hulda famn,
Enighet, magt mot hot,
Trofasthet, Davids rot
:,: Är ditt värn, prisa så din Ska-
par's namn. :,:

Nr. 142.

Farväl, mitt fädersland farväl!
Blott kort vi dröja än,
I Zion fröjdas skall vår själ
Bland frie, ädle män.

Chör.

Skönt hoppet har vårt mål förgylt:
Det land, som Gud oss gaf;
Blås milda vind, som seglen fylt,
Och för oss öfver haf!

Från prestmäns list, från ståt och
flärd,
Förvirring, sorg och nöd,
Vi gå ifrån en fallen verld,
Som Herren Gud oss bjöd.

Ej jordiskt band ej slägt, ej vän
Kan ändra föresats,
Vår afskedslösen är nu den:
Friskt mod på vår seglats!

Hvad är den fröjd, som verlden ger,
Hvad är dess trälars lust?
Jemfört med allt hvad mot oss ler
På Zions sälla kust.

Vi gå till Ephraims gröna dal
Att lära himlens bud,
Att höra få profeters tal,
Och en gång bo hos Gud.

O Gud, i ditt beskydd oss tag!
I fadersfamn oss slut!
Låt englar följa natt och dag
Intill vår resas slut.

Nu fröjdens! fröjdens! blifven ett!
I hittills spridda får!
Ty Gud har eder träldom sett,
Förlossning förestår.

Ja, fröjdens I, som Herren tjent!
Er lön är viss och stor;
I hållit edert samvet' rent
För Gud och menniskor.

Ja, fröjdens I, som födt och klädt
De äldste i dess brist;

Dem medel skänkt — på bröders
sätt
Aflägsnat våld och list.

Ja fröjdens öfver framtids syn!
Låt hvarje sorg bli kort!
I bedit tills den mörka skyn
Förskingrats och flytt bort.

Ja, fröjdens I, som lemnat ha'n
För Gud och sanningen
Båd' arf och vän och ungdomsplan,
Tänk — hundrafalt igen.

Låt hjertat slå med friska slag!
Vår Gud är huld och god,
I burit bördan solhet dag
Med lugn och tålamod.

De kärleksord, I väntat på
Nu ljuda, hören dem:

Från verlden bringen Herrens små
Till Zions trygga hem!

Ja fröjdens! sen den öppna port
Till Zions blomsterpark!
Det bästa är att flykta fort
Från Babels ödemark.

Ja fröjdens hela Israel!
Lofsjungen Gud än mer!
Märk! Herrens ord full kraft i själ
Till frälsning för oss ger!

Nr. 143.

Brist ut, o själ! Vår Gud är värd
Vår sång bland helgons chör;
Han vaksamt styr vår lefnads färd
Att intet ondt oss rör.

För samlandet till fridens land
Han sjelf i spetsen står,

Och räcker ut sin starka hand
Då bönen honom når.

Fast djup vid djup vi öppna se
Och faran hotar käck,
Snart solen mellan moln syns le
Mot arkens dufva täck.

Om du en vårflod nånsin såg,
Lösgjord från fjällets kam,
Vår färd är så ett segertåg —
Med Gud vi draga fram.

Om än vi vandra tusen mil
Hän öfver haf och slätt,
Vår resa går dock som en pil
Med fröjdesånger lätt.

Alltså från kraft till kraft vi gå
Till Zions helga rum;
Låt jubel i vår själ uppstå
För evangelium.

Nr. 144.

Då din lefnadsdag syns dyster
Och då molnen höljt din stig,
Fatta mod, min broder, syster!
Skyar snart förskingra sig.
Trofast gör din pligt, din gerning,
Mer du vinner än du mist;
Gud kan kasta bäst din tärning
Tvifla ej! fröjd kommer sist.

Träng dig fram och dig bemöda
Att få evighetens lön,
Så i hoppet, och din gröda
Skall i skördens tid bli skön.
Som uttröttad ej dig lägra,
Men som sorgfri örn på qvist
Öfver jordens sorger segra!
Tvifla ej! fröjd kommer sist.

Låt din själsfrid ej förtäras
Utaf återtagna fel!

För din ovän ej förfäras,
Segrens krans skall bli din del.
Är du till ditt kall rätt vaknad,
Och du handlar, är det visst
Rikt belönad blir all saknad;
Tvifla ej! fröjd kommer sist.

Herrens öga håller vakten,
Af hans omsorg har du rön,
Hans är riket, hans är magten,
Utaf nåd han skänker lön.
I din motgång tron förstärkes,
Öfverflöd du får i brist,
Se, hans ankomst snart förmärkes!
Tvifla ej! fröjd kommer sist.

Nr. 145.

Helgon upp, och vänden er till Zion!
Helgon upp, till fridens sälla land

Helgon upp, vi ila som en spion,
Vi vilja föras af Herrens allmagts-
hand.

Chör.

Lång, lång tid i Babel qvalde
sorgen,
Men Gud af kärlek har öppnat
träldoms port;
Hoppens godt af Gud i dag, i
morgon!
Låtom oss skåda de under, som
han gjort.

Se, se, till hämd skall Gud sin
arm upphöja!
Pestilens, jordskalf, hunger, eld
och svärd,
Mången verldens storman må sig
böja,
Afklädd stulen ära, som ej han var
värd.

Kom, kom, bort till höjderna i Zion!

Kom, kom, bort till templet för
vår Gud!
Kom nu och hör ett rytande lejon!
Der Ephraims barnen frukta vid
det bud.

Långt, långt bort till de eviga
höjder,
Långt, långt bort till ljuflig dal i
vest,
Kommen och njuten englarena
fröjder!
Der alla helgon sig samla till en fest.

Sjung, sjung högt, med Herrens
lofsångs toner!
Sjung för godhet af vår Himla-
kung!
Din sång låt nå till jordens alla
zoner,
Höjen eder röst, låt bergen gifva
klang.

Nr. 146.

Jag har suckat och sörjt mången
gång
Så högst trånfullt i Babylons natt,
Ty till trots af dess synder och
tvång
Har jag sökt efter sanningens skatt.

Och den kom — glädjens budskap
mig nått.
Det har lifvet mig gifvit och frid,
Och med det har jag salighet
fått
Samt nytt hopp om befrielsens tid.

Och just derför jag längtar att bli
Helt förflyttad till Ephraims mark,
Ibland ädle och rene, så fri
Jag mig känner, samt själfull och
stark.

Jag har bidat i hoppet den dag
Då välsignelse skulle mig ges!
Då i broderligt syskonalag
Alla helgon förenade ses.

Den är när — den är här — allt
är väl!
Se der morgonens stjerna uppgå,
Aldrig verlden mer tjusar min själ.
Det är sanning jag söker att nå.

Jag vill gå dit tyrannen ej kan,
Dit förtryckar'n ej banar sin stig,
Der den hjerteuppriktige fann
All den lycka han väntade sig.

Der profeter med inspiration
Herrens Helige leda framåt,
Och utveckla sann kunskap om
tron —
Der man icke hör jemmer och gråt.

Jag vill gå, ty Guds kärlek mig
tvang,
Bäst beskärmad är oskuld och dygd
Der, hvar himmelens rike upp-
sprang,
Der, den heliga staden blir byggd.

Derför bjuder jag farväl till sist
Till dig stolta min fäderneјord,
Ty jag går att med helgonen visst
Bli alltmera fullkommeliggjord.

Det är sanning hvad här är förtalt,
Ty jag ledes af Skaparens hand,
Jag mitt hem har för framtiden valt
Der i Zion, i frihetens land.

Nr. 147.

O Babylon! se, hur din lust
svinner bort,
Förgänglig är hvarje din fröjd,

Se glädjens och kärlekens smil är
så kort!
Snart rosen af stormen är böjd.

De smickrande scener, här vän-
skapen ger,
Så nyckfullt förträngas af hat.
Den vän, som vi trodde upprik-
tig — hvad sker —
Sin pligt och sitt löfte förgat.

Då glimtande strålar belyste vår
stråt,
Från himlen ett svagt återsken;
Vi stanna, beundra och glädjas
deråt —
Det slocknar, mer mörkt blir det
se'n.

De blomster vi egna vår ömmaste
vård,
Förvissna och blifva till mull;

Inbillningens tempel — erfaring
så hård —
De falla så skröpligt omkull.

Då vandraren, trött och med blö-
dande häl,
En källa vid vägen sökt opp,
Så kryper intill en förbannelsens
träl,
En orm gjuter gift i hans kropp.

Alltså endast kärlekens skugga
här går,
Här vänskapens väsen ej fans;
Här falskheten oftast mot troheten
står,
Och sanning beröfvas sin glans.

O Zion! du ler som din himmel
så blid,
Befästad af vänskap och tro;
Der sanningens våg friskar hvar
individ,
Som der funnit hvila och ro.

De trogne af englar bevaktas så
tryggt,
Snart se de Guds hämd tränga
fram, —
Der tempel för Herren de Helige
byggt
Välkommen, du zionska Lam!

Nr. 148.

O Gud, som ofvan bor,
Tag pris af helgons chor!
Vi samlas här.
Fast än i främlingsland,
I hjertligt syskonband
Vi famnas af din hand,
Du har oss kär.

Bevara vår profet
Från våld och allt förtret,

Från mordets dolk!
Hans ord i oss intryck!
Oss från all fara ryck!
Och gif städs lifvets dryck
Till Zions folk!

O, låt ditt rike nå
Dit dine äldste gå,
Från haf till haf!
Som ett förenadt helt
Låt tron bli oss tilldelt!
Må vi ej fatta felt
De bud du gaf!

I helgon, fjerran från!
Som Fadren och hans Son,
Förblifven ett!
I frie eller träl!
Förenen lif och själ,
Så blifver allting väl,
Ty Gud sig tett.

Nr. 149.

Hör Herran har talat och redan
förskingrat
Den dimma och mörker, vår jord
har betäckt;
Om men'skornas själ som en orm
den sig slingrat,
Den gode befrias och prestlist blir
stäkt!

Chör.

Den stenen från berget har nu be-
gynt falla,
Och ej skall den stanna förr'n
jorden är full
Af kunskap om Herren,som kännes
af alla,
Då Zion uppbygges på visdomens
guld.

Profeternas varningar borde dock
vördas:

Nu omvänden eder, Guds rike
framgår!
Ja, vingården mognas och säden
skall skördas,
Ej hvetet med ogräset samman
består.

Banéret upphöjes och templen upp-
byggas,
Att finna full frälsning dit hed-
ningar gå,
Och der skola Herrens utvalda be-
tryggas,
Saktmodige landet med arfverätt få.

Så Daniels syner vill Herren full-
ända
Om stenen, som krossade bild-
stodens tår;
Nu budskapet samlar de trogna,
omvända,
Ty frälsarekärleken under förmår

I fåvitska jungfrur, stån upp af er slummer!
Gjut olja i lampan, som snart tycks gå ut!
O Zion, var redo! se Frälsaren kommer,
Den skräckliga hämdedag nalkas till slut.

Nr. 150.

Kom, o min själ, ett samtal visst förnöjer
Förr än du vandra vill till fridens land;
Dig pröfva, att ej ondt än hos dig dröjer,
Som störa må med Gud det helga band.

Som Herren Gud var kärleksfull och fridsam,

Ty Zions folk hörsamma himlens
bud;
Vill du bli lika lycklig, var med-
lidsam
Emot din nästa, trofast mot din
Gud.

Du längtat har att Zions hemland
skåda,
Men är den önskan utaf kärlek
varm
Till himlens Gud, så vill han dig
benåda,
Och som sitt barn dig sluta till
sin barm.

Profeten Josephs dom går öfver
hafven
Och drabbar dem, som varningen
glömt bort;
Så öfver orättfärdighet snart bry-
tes stafven,

Ty Herrens verk fullkomnas innan
kort.

Profeten Brighams röst så hög och
tydlig
Förkunnat dem, hvars väg dit hem
är ständ,
Att blott en hvar, som trofast är
och lydig.
Kan utstå pröfvelsernas heta eld.

Från Zion skrymtaren skall fly och
bäfva,
Ty prestadömets gissel honom slår;
Besvara detta spörsmål, ej det jäfva:
Säg, hvarför städs din håg till
Zion står?

"Det icke är för jordisk fröjd och
bästa.
"Är i mitt inre tysta stämmans
svar.

"Att lyda Fadrens bud, bistå min
nästa,
"Alltså i Zion jag min ära har."

Nr. 151.

Min broder spörjer mig hvarför
Jag far från fäders jord;
Jag svarar, att det så sig bör,
Ty det är Herrens ord.

Säg hvarför gamla Israel
Med Mose styresman,
Ej städs blef Pharaoners träl,
Men väg i öknen fann?

Det var för det, att Gud så sann
Till dem det löfte skref,
Att skänka dem ett Kanaan,
Om folket lydigt blef.

Så hör min broder på mitt svar,
Min tro är fast och fri,

Att Gud är än som då han var
Och skall ej ändrad bli.

När derför hans profeters röst
Mig varnar att undfly
Det onda, som nu bryter löst.
Och väcka må afsky.

Så går jag till hans helga land
Att bo bland trofaste!
Vi få det land af Herrens hand,
Der ljus och kärlek le.

Jag går dit der jag har min skatt,
Dit längtar städs min själ!
Der rost och mal ej griper fatt,
Dit tjuf ej går och stjäl.

Det land, välsignadt mest på jord,
Har ock ett rum för mig,
Der jag får lära Herrens ord
Och vandra på hans stig.

Der perlan, evangelium
Med härlighetens sken.

I kärlekens millennium
Framstrålar skön och ren.

Jag icke bland den vara vill,
Som, då Brudgummen kom,
Ej hade redt sin lampa till,
Men måtte vända om.

Nej, alltid vill jag redo stå
Och vänta hans ankomst,
Att jag af honom sjelf må få
En paradiser-blomst.

Jag vaka vill med tålamod
I klädning utan last;
Att kallelsen må vara god,
Utkorelsen så fast.

Nr. 152.

Se morgonstjernans strålars glans
Der öfver Zions stad!
Se skaror gå med sång och dans
Från Babylon å stad,
Med salig tro och hopp

Till Zions länder opp.
Se morgonstjernans strålars glans
Der öfver lifvets stad.

I öst och vest, i syd och nord
Blir Herrens stämma hörd,
Apostlar utså nådens ord
Intill den sista skörd.
Det budskap hörs och här
Domstimman snart är när.
I öst och vest o. s. v.

Se Jakobs hus i tempelskrud
Uppförs på bergens topp!
Och hedningar, som lyda Gud,
De gå i tro dit opp.
Se skriftens varningsdom,
Den vittnar klart derom.
Se Jakobs hus o. s. v.

Blott der är frid, då krig och pest
Slå folken rundt på jord,

Då Zion smyckar sig till fest
Med stammarne från nord,
Då blodet flyta skall
Vid Babels stora fall.
Blott der är frid o. s. v.

Ja, skökan hon är drucken full
Af Lammets vittnens blod,
Hon skall omkomma med sitt guld
I hämdens röda flod.
Då varder jorden ren
Ifrån all synd och men.
Ja, skökan hon är o. s. v.

Nr. 153.

Se Herren kommer snart i skyn
Med Zions segerkrans!
Hvar ovän bäfvar för hans syn,
Hvem tåla kan hans glans?
Ej den som ej vill tro
Hans evangelio.
Se Herren kommer snart i skyn
Med Zions segerkrans!

Så hören nu Guds tjenare,
Som gå all verlden om!
En hvar, som Herren då vill se,
Omvände sig och kom
Till dop i vattnet ned,
Då skänkes nåd och fred.
Så hören nu o. s. v.

Snart vittnesbördet bringas ut
Till hvarje stad och land,
Och vittnen föras hem till slut
Af Herren allmagtshand;
Då ingen mer kan gå
I dop att rening få.
Snart vittnesbördet o. s. v.

O Zion, Josephs arfveland!
Din sol skall snart uppgå
Ty morgonstjernan skådas kan
Der öfver berget stå.
Derför min själ var glad.
Och fly till lifvets stad!
O Zion, Josephs o. s. v.

Nr. 154.

Han kommer snart, o bröder, låt
oss strida!
Han kommer snart, vår Konung
och vår Gud,
Han kommer snart, o hvad kan
Zion lida!
Han för oss segrande trots stri-
dens ljud.
Han kommer snart, det rullar öfver
jorden
Ett buller och en smärta i dess
barm;
Hör skrik och gråt och krigens
vilda tordön
Och folk mot folk uppresa sig med
harm.

Han kommer snart — hur skall
min fröjd uttolkas —
Den smärteman, som hang på
Golgata.

Jerusalem af helgon skall befolkas
När utaf Zion Herren fram skall
dra.
Han kommer, hören basuntoner
strömma,
Och martyr-helgonen ej ropa mer,
Ja, de utvaldas stoft i grafvens
gömma
Förnimmer rösten, som ock ljuder
der.

Han kommer, Zion gå i brude-
drägten
Med dans och sång, det blifver
saligt nytt;
Han kommer, säll är hvar af guda-
slägten,
Som Jesu tjenare i tro åtlydt;
Ty de få komma in i bröllopshuset
Och skåda Lammets brud i evig tid.
Då Babels stolta prakt blir lagdt
i gruset
De undfå himmelrikets ljus och frid

Han kommer, grip din harpa Zions
sångar'!
Kom gamle man och barn vid
moders barm!
Kom yngling, jungfru, du som en-
sam gångar,
Och du som frälsning fann från
synd så arm.
Stäm upp i sång och Lammet ju-
bilera!
Stäm upp så klangen englars gen-
svar når;
Ty han som slagtad blef skall nu
regera
Med sine Helige i tusen år.

Nr. 155.

O sköna ljus från himlens troner,
Som bragte lif i dödens tid
Till jorderikets mörka zoner,
Du hälsat Zion med Guds frid.

Med glädjens bud om hvilans år
Och evighetens gyllne vår.

O sköna ljus, som hjertat gifver
En pant på Zions borgarrätt,
Som anden lös från stoftet rifver
Och gör vår Frälsar's börda lätt,
Du gifver gåfvor af Guds hand
Och tänder hjertan uti brand.

O lifvets ljus, du klara låge,
Du visar vägen för de små!
O sannings svärd! o andens båge!
Du mägtigt skall till seger gå;
Mot dig ej Satan kan bestå,
Och intet vapen framgång få.

O gudomsljus, som skall förklara
All verlden ifrån pol till pol!
Som strålar om den hvita skara
Från himlens Gud och Lammets
stol;

Du härliggörer visst hvar man,
Som här på jorden ljuset fann.

Nr. 156.

Nu kom det bud från englars chor
Och prestadömets grader:
Det kommer snart en Konung stor,
En son af Gud, vår Fader;
Och alla ädla fjerran, när,
Församlas till en jubelhär,
Att gå vår drott i möte.

Och de för honom byggt en stad,
Der han sitt folk vill skona,
På tronen der han sitter glad
Med herraväldets krona!
Så tvång och orätt brytes ned,
Och jorden skänkes ro och fred.
Och tusenårig hvila.

Och då den Konungs höga män,
De Guds profeter rena,
Som gudar stå på jord igen,
Och englar må dem tjena,
Och Adam förstadömet tar
Som patriark och allas far,
Och han sin slägt välsignar.

O, när vi tänke härpå, märk
Hur hjertat sällt käns blöda!
Vi veta det är Herrans verk,
Som så vi understöda;
Ja, han oss styrka gifva vill
Och andens kraft och nåde till,
Att vi må seger vinna.

Nr. 157.

Saligt är det lilla folk,
Som i Zion bor,
Ty blott det allena
Erkänner, Gud är stor.

Chör.

Skönt det folk ej är starkt —
Bor der i en vrå —
Gud har lofvat,
Liten flock skall välde få.

Helig är dess hela färd,
Och dess sträfvan är
Himlens Drott att lyda —
Att blifva honom när.

Denne verldens onda barn
Dem ju hata städs,
Mörkrets härar gerna
Åt deras skada gläds.

Liten flock de derför dref
Från ett dyrbart hem,
Sorger, nöd, bekymmer
De grymt tillmätte dem.

Men Jehovas öga såg
Grant hvad månde ske,

Han sitt folk befriat
Från ovänskarorne.

Han dem förde vid sin hand
Inom fjällets mur,
Der han dem bevarar
I fredelig natur.

Om det folk ståndaktigt är
Kommer visst en dag,
Då skall ondskan störtas
Vid Babels nederlag.

Chör.
Zion då skall ej mer
Bo der i en vrå —
Gud har lofvat.
Zions folk skall välde få.

Nr. 158.

Tecken skall ske för domedag
Både i sol och i måna,

Då under jordskalfs bölgeslag
Folken ses skräckfulle dåna;
Förr'n denna slägt är somnad hän,
Kommer vår Fader sjelf igen
Dödas och lefvandes Domar'.

Verlden är stolt af eget vett,
Tryggt sig i sjelfbehag stärker.
Himmelens kraft hon tror sig sett,
Dock ingen fara hon märker;
Men det är verldens gamla skick,
Tryggast hon sof då hon förgick
Fordom i syndflodens vatten.

Himmel och jord då skall förgå,
Jorden förnyad vi finna,
Sanning som grundval skall bestå
Fast elementerna brinna;
Herren vi möta få i sky,
Lyftas från jord skall Zions by
Då vi med Lammet få segra.

Nr. 159.

I Kirtland Zions tempel stod,
Och härligt var detsamma,
Och döpt det blef i svett och blod
Med Andens kraft och flamma;
En eldstod sågs på templets spets
Bevittnande, Gud var tillfreds:
Men djeflahopen skälfde.

Och Jesus Kristus lät sig se
Med glans ur ögonbrynen,
Likt österns ljus han syntes le,
Så härlig var den synen;
Och Mose fram af dunklet gick
För Cowderys och Josephs blick,
Och englar bröder tjente.

Och Jesu röst i templet ljöd,
Som ljud af många vatten:
"Jag lefver, som en gång var död,
"I sen mig denna natten.

"Jag var den förste och är sist,
"Jag eder Frälsar' är och Krist,
"Er talisman hos Fadren.

"Upplyft er blick, i fröjd brist ut,
"Er synd den är ej mera,
"Se ärr af spikarne och spjut,
"I kunnen se dem flera;
"I fattigdom med tro och id,
"I offrat bön och svett och tid
"Och uppbyggt mig ett tempel.

"Ert offer jag antagit har,
"Här jag mig uppenbarar,
"Nu var för anden rena kar,
"Min nåde evigt varar.
"Om detta hus skall ryktet gå,
"Och fjerran folkslag budskap få
"Om hvad I sen och hören."

Då profetians and' kom ned
I tungomålens gåfva,

Liksom det förr var Herrens sed
Och som han än vill lofva.
Och bröder blefvo hundravis
Af englar tjenade, med pris
Till Fadren och till Lammet.

Så synen åter öppnad blef —
Hvad under Gud tillstadde!
Elia tidens gång beskref,
Och Babels dom dem gladde;
Han gaf dem kraftens nycklepar
Att barns och fäders tro man har
På jorden att förena.

Det tempel lades ned i grus
Af fräcka pöbelhänder;
Men Zion, det är Herrens hus,
Som ingen eld nedbränner;
Och templet det skall byggas opp
I Jackson uppå bergets topp,
Då Babel sammanstörtar.

Nr. 160.

I jordens slägter, vaknen, sen,
Och sofven ej så trygga!
På Babels hopp och falska sken,
De utan grundval bygga.
O vänden om, ty Herrens dom
Och hämdedag är nära,
Gud vill sin brud, vid ordets ljud,
Till hvilans fristad bära.

Nu tecknen på den stora dag
Man ser med skräck för faror,
I sol och måne, tordönslag
Och pest och krigarskaror,
All verlden står likt tända blår,
Som blossa upp och brinna,
Dock några få Gud tänka på
Och väg till Zion finna.

Hvad gagnar då all verldens prakt,
Dess rik'dom, gods och heder?

Hvad hjelper all dess våld och magt,
Då Babel störtar neder?
Hvar är den vrå dit I fån gå
När Jesus snart anländer
I skyarne? Vi få då se
De ärr i fötter, händer.

Då jublar högt med harpolek
I Kristi ledamöter,
Som lidit tyranni och svek —
Se Brudgum bruden möter!
Vid domens bud vår Fader Gud
Sitt Zion frälsning gifver,
Vårt hån och nöd till håningsbröd
Och evig ära blifver.

Nr. 161.

Stäm upp af fröjd, I Zions söner!
Snart kommer Kungen och vår Gud,
Han hört vårt rop och varma böner,
Och korat oss till Lammets brud.

Och satt oss in uti sitt rike
Med vatten, And' och myndighet,
Och Salems Konung han bringar
frid
Till Zions folk trots Babels strid.

Gud helig är och hvem kan tåla
Hans glans och höga himlaprakt?
Hans majestät så klart ses stråla
Af himmelsk eld, gudomlig magt.
Hvem bor i evighetens sköte?
Der ingen själ för Gud kan stå,
Som ej beredes af Anden här
Att sist till Gud få ingång der.

Vår Fader Abra'ms Gud så gerna
Ett löfte och förbund han svor,
Att han välsigna vill och värna
Hvar själ som villigt hör och tror
Det budskap Ephraims söner bringa
Med Andens kraft på jorden fram,
Som profetian skönt talar om,
Skall ljuda förr än verldens dom.

Så hören folk kring jordens länder
Ett frihetslösens varningsljud!
Profeter åter Gud utsänder
Att vittna högt om lifvets bud;
Låt prestlist ej dig mer förblinda
Och verldens gunst ej locka dig,
Men gå med frihets härolder hem
Till lifvets stad Jerusalem.

Se Zion sig till fest syns laga,
Dess vårtid rinner härlig opp,
Guds kraft fullkomnas i de svaga
Bland Jesu små på bergets topp,
Och rösten snart fran himlen ljuder:
"Brudgummen kommer, gån nu fram"!
Och Zion in då i huset går
Till bröllopsfest och hvila får.

Nr. 162.

Mikael, den store Förste snart
Med hären fram skall träda,

I eldens kraft med ljungelds fart
Och uti himlens ljus så klart,
Att sina barn rätt gläda.

Han strida vill för sina små
I hårda pröfningstider,
Och då de evig frälsning få,
Som boken säger snart vi nå,
Ty det mot målet skrider.

Och då en silfverlockig man,
Den gamle ibland fäder,
I riket stor och mägtig han
Sin hederskrona tager an,
Som himlens Gud tillstäder.

Vi skåda Gud bland helgons tal,
Välsignelsen ej felar,
Som han i Adam-ondis dal
Förr gjorde med sitt sonetal,
Han arf till slägten delar.

Och öfverkungen, Jesu Krist,
Vår Herre och vår Broder,

Som dock i kött Guds Son är visst.
Han borttog ormens gadd och list
Som sagdt blef slägtens moder.

Och fridens spira föres så
I tusen år på jorden.
Som president skall Adam stå
Och Elohim skall ära få.
Då han är erkänd vorden.

Och mer än uti Adams dal
Skall då Guds lofsång klinga.
Då uti himlars höga sal
Vi ibland helga väsens tal
Halleluja! utbringa.

Nr. 163.

Nu verldens riken känna suck och ve
Af krig, pest, jordskalf, hungers-
nöd de lida,
Och hvar nation är bragt i rörelse,

Och hafvets böljor öfver gränsen
skrida;
Sjelf jordens inre sprutar eld och död
Och tecken ses på firmament och
jorden,
De vittna hvad af Jesu läppar ljöd,
Det komma skall förr'n domsba-
sunens tordön.

Emedan sådant dagligt försiggår
Ett mägtigt rike utaf Gud upprättas,
Af jordens ädle det så starkt består,
De i ett evigt fridsförbund insättas;
Ty från Jehova går befallningen
Att samla Israel af alla stammar,
Och Herrens prester bjuda hvarje
vän,
Som Josephs ord och Herrens bud
anammar.

Men Babels magt midt under hå-
nets skall

Guds verk motstå med hatets spjut
och lansar,
Men som den strider kommer Babels fall.
Man Jesu vittnen gerna då bekransar;
Ty den mot Zion lyftar upp sin
hand,
Likt agnarne för nordanvind skall
fara
Men den för Zion offrar kraft och
and',
Skall sjunga jubelsång bland helgons skara.

Nr. 164.

Se de glade syskon der.
Som på skeppet stå,
Herrens helgon det ju är
De nu till Zion gå.
På hvart anlet' glädjen spelar,
Frid och fröjd dem Gud tilldelar,

Anden har hvar själ uppfylt,
Hoppets mål står skönt förgylt.

Gif det också var min lott
Hem till Zion gå!
Der ej Satans list och skott
Skall oss mer skada få,
Der bland Zions folk så sälla
Endast Herrens lagar gälla,
Och man frihet njuta kan
Der i Ephraims sköna land.

Herrens fruktan är dess lust,
Dygden deras drägt,
Kärleken inom dess kust
Förenar slägt till slägt.
Der man aldrig står förlägen
Om man irrat sig från vägen,
Guds profet är folkets vän.
Visar väg till Gud igen.

Broder, syster, fattar du
Nåden på din väg,

Den dig vederfaren är?
Från Babel afsked säg!
Ljuft en gång det skall mig gläda
Zions jordmark få beträda;
Städs jag hyser hoppet, tron
Att få lemna Babylon.

Nr. 165.

Kristus låg vid modershjerta
Och blef född bland markens fä,
Våndades i ång'st och smärta
För vår synd på korsets trä,
Himlens Son med kött och ben
Sprängde grafvens hårda sten,
Han står upp och högt sig svingar
Mägtigt som på örnevingar.

Veta skall all folkevimmel,
Joseph kom med Herrens ord!
Jorden lyftad blef mot himmel,
Himlen nedsänkt blef mot jord.

Stegen rest till englagång
Under Zions fröjdesång;
Jubla hvarje helgons tunga,
Låt oss med serafer sjunga!

Zions Konung spiran svingar —
Jesus Kristus, Gud och Man —
Öfver alla stjerneringar
Tronar ju i välde han,
Kallar Mormons bok sitt ord,
Zions barn sitt folk på jord;
Högt bland englarne man säger
Stoft af Gud och Ande eger.

Allt till återkomst han lagar,
Kroppslig kommer han igen,
Då på Zions högtidsdagar
Väcker han hvar trofast vän,
Dricker nya vinet glad
Med sitt folk i Zions stad,
Skaror utan tal då stanna
Med Gud Faders namn i panna.

Nr. 166.

Visst i den Enföddes namn
Vill vår bön du höra,
Styr du Zions skepp i hamn,
Stå vid rodret i dess stam,
Låt din hand oss föra.
Styr du Zions skepp i hamn

För det mellan alla skär
Att det aldrig strandar,
Krossa du vår oväns här,
Högt uppres ditt banér här,
Stoppa lögnens andar!
För det mellan alla skär.

Låt en man som Mose stå
Stödd af gudamagter,
Styrk de tolf hvarthän de gå,
Låt ditt prestadöme nå
Vidt kring alla trakter!
Led de tolf hvarthän de gå.

Låt ditt tempel varda byggt
Uppå Jacksons höjder,
Och ditt Zion bo der tryggt,
Af fiender oförtryckt,
Rikt på himlafröjder.
Låt ditt Zion bo der tryggt.

Jesus, du är kungars Drott
I din Faders rike,
Zions tempel är ditt slott,
Derfrån lagen bringar godt,
Du ditt folk ej svike!
Jesus, du är kungars Drott.

Då på jord Guds vilje sker
Som den sker i himmel,
Ingen öfvar våld och ler,
Presters tyranni ej mer
Hindra barnens vrimmel.
Då på jord Guds vilja sker.

Och när tusenårets dag
Skrider emot afton,
När det sista stora slag,
Efter Herrens välbehag,
Krossar djeflakraften —
Efter tusenårets dag.

Sjungas skall en jubelsång,
Tår ej kinden väte!
Väl var Zionsvägen trång,
Jesus gick dock samma gång
Till sitt kungasäte.
Sjungas skall en jubelsång.

En gång genom eldens graf
Luttrad blifver jorden.
Liknande ett kristallhaf
Liksom urim, tummim af
Gud är gifven vorden.
Luttrad genom eldens graf.

Amen och halleluja,
Ljude i hvart hjerta!
Amen och halleluja
Som ett tonsvall fjerran dra,
Löst är jordens smärta.
Amen och halleluja!

Nr. 167.

Lofva o Zion, din Herre och Konung med ära,
Guden, som Israels barn lik en fader vill bära;
Sjunger hans pris!
Jublar på barnenas vis,
Fastän vi korset må bära.

Lyden vår Fader med lydnadens renaste hjerta,
Allt hvad som skiljer från honom må vålla oss smärta;

Ära vi Gud
Härlig och skön blir vår skrud,
Kärlekens färger bli hjerta.

Käraste Fader, ditt Zion vill du
väl bevara,
Hustru och barn och vårt hus dig
uppoffrat skall vara.
Gif oss din And',
Led du oss tryggt vid din hand
Och våra böner besvara!

Halleluja! sjung hvar broder och
syster tillsamman.
Fader och Sonen och Anden de
svara med amen!
Härlighets sol
Stråla från pol och till pol,
Herren Gud lofvad var! Amen.

Nr. 168.

Farväl vi bjuda eder, kära!
Som resa nu till Zions land,
I vandren ut till Herrens ära,
Der Guds profeter hörer man;
I dragen från förvirringen,
Från slägtingar och mången vän.

I efter något bättre trakten
Än denna verldens tomma tröst,
Ja, verldens gunst I ringa akten
Och följen glade Herrens röst,
Som lyder så till alla: Kom,
Och fly förr'n verlden får sin dom!

För er vi bedja syskon dyra,
Att Herren eder styrka må
Och eder vid sin hand så styra,
Att I må säkert målet nå,
Och landa sällt i Zions hamn —
Det bedje vi i Jesu namn.

När sällt I eder der förnöja
I Zions land i helighet,
Då glöm ej oss, som måste dröja
Och lida Babylons förtret,
Men bed för oss, att vi också
Ett arf i Zions land må få.

En ringa tid vi skilda blifva
Anskönt vår and' ej skiljas kan.
Men bönen kan vår själ upplifva.
Ty alltid väg till Gud den fann.
Vi skiljas åt blott för en stund
Och samlas snart på Zions grund.

I fjerran vest skall sta Guds tempel,
Pa bergets höjd så skönt och grant:
Der få vi Guds, vår Faders. stämpel
Och hans välsignelser försant.
Låt oss då skynda dithän snart
Och hylla Kungen uppenbart.

Ty Jesus med sin englaskara
Från himlen kommer till oss ned,
Att fria oss från nöd och fara
Och skänka oss en evig fred.
Då sjunga vi i englachor:
Halleluja, Gud hos oss bor!

Sist önska vi, att allt må lyckas
För eder, broder, syster, vän!
I Zion kunnen I skönt smyckas
Som brud för Gud i himmelen.
Gån, byggen der Guds rike opp;
Låt templet pryda bergets topp.

Nr. 169.

Tack Fader, tack, du sände Sonen!
Och fritt han valde sjelf att gå, —
O menniskor! Ert öra lånen,
Så kunnen I Guds nåd förstå;
Han tände ljus i verldens natt,
Men hon förstod ej lifvets skatt.

Men den som vaknar upp af
drömmar
Och ser sig naken, arm och blind,
Och vandrar ned i dopets strömmar
Med ett uppriktigt barnasinn',
Skall känna hjertat blifva fritt,
Och vara syndens börda qvitt.

Och under prestadömets händer,
Som fullmagt fick af himlens Gud.
Jag känner Andens låga bränner
Som vårsol blid på kindens hud.
Jag känner att i det förbund
Nytt lif jag fick från första stund.

Så gar jag trygg min Gud i spåren
Igenom med igenom mot,
Och det är Frälsaren med såren,
Som är min frid på jordens klot.
Du är min sköld, min staf, min
vakt,
Mot afgrundshärens våld och magt.

Så skänk du kraften i mitt hjerta
Och Andens fria hjeltemod,
Att jag kan le åt spott och smärta,
Som hånfullt mig i vägen stod;
Du trampade ju ormen ned,
Som vill förstöra själens fred.

O låt mig alltid djupt förnimma
Din genomstungna broderslem,
Och hvarje blodigt sår och strimma
Du fick af bödlahänders rem;
För mig du genomborrad blef,
För mig man hånlek med dig dref.

Din svett, som sig på kinden hopar
Och färgar jorden med ditt blod,
Den tröst och hopp i ångest ropar.
När Satan fresta vill mitt mod,
Den vittnar om din kamp den natt
Då du var som åsidosatt.

Nu kan jag — sällt det skall mig
gläda —
I hvarje lidande och tvång
Härinne i mitt hjerta qväda:
Min Gud gick sjelf den samma
gång,
Han tömde lögnens bittra skål.
Och kallat mig till samma mål.

Profeten Joseph Smith ock lärde
Det samma ord trots pöbelmagt,
Hans hjerta stadigt blott begärde
Att bygga Zion opp i prakt;
Och andra uti samma spår
Som Herrens röst för folket går.

Så sjung halleluja, o hjerta.
Hvart ögonblick du röres i!
Ty Jesus löste dödens smärta
Och mig af Satans slafveri,
Ljud högt min sång från Golgata.
Ett segrens chor halleluja!

Nu sjunger jag i morgonglöden
Af tusenårets klara glans,
Och snart den sista ovän, döden
I Zion icke mera fans.
För Lammet och för himlens Gud
Då höres helga sångers ljud.

Nr. 170.

Vi här nu församlade äre
Att frambära Faderens pris,
Och Sonens, vår Frälsar' den käre,
På barnens enfaldiga vis.

Vi tacke dig Fader nu åter,
Att du oss på jorden har satt,
För budskap om frälsning du låter
Oss finna den dyraste skatt.

Vi tacke för kunskapens lära,
Som Adam har fattat på jord,

Som leder oss Gudarne nära
Till storfest vid lifsrätters bord.

Vi tacke dig, du som allt kände
Förr'n jorden blef danad i grund,
För Sonen till jorden du sände
Att sluta med stoftet förbund.

Nr. 171.

Kommen alle, store, små,
Ned i dopets bad att gå;
Med ett ödmjukt, blödigt sinn'
Gån igenom dörren in.

Till Guds barn i dopsförbund
Koras vi i nådens stund,
Derför gå med glädje ned
Blifver verlden än så vred.

Hanet, som är ondskans gärd,
Är dock härligheten värd;

Kronans glans fördunklar allt
Af hvart slag, af hvar gestalt.

Dopet är förbundets pant,
Englar vittnat det är sant,
Evigt fridsförbundet är,
Budskap derom Zion bär.

Nr. 172.

Guds kyrka är vår klippeborg —
Dess vårdag härligt knoppas;
Min själ, på Gud lägg all din sorg,
På honom Zion hoppas!
Som barn vid bröst det låg.
Han kommer det ihåg;
Behöfver det hans vakt?
Ja, det är städs belagt
Af mörkrets helvetskara.

Ja, ryten djeflar än på jord,
Bestormen Zions vallar!

Vi lita tryggt på Herrens ord,
Med tordönskraft det skallar.
Ja fräs, du verldens and'!
All magt är i Guds hand,
Och rasa mörkrets drott,
Med lögn, med mord och spott,
Snart engeln skall dig binda.

Nr. 173.

Farväl, farväl, vårt fädersland vi bjuda,
Farväl du land, hvar ljuset först jag såg:
Till kära vänner afskedstoner ljuda
Af oss då vi begynna resans tåg.
Farväl, farväl, vi Zion ha för öga,
Men ej vi glömma eder kära här;
Vår bön för eder sändes till det höga.
Att eder återse är vart begär

På nya verldens kust vi söka hvila,
Der är vårt hem, der är vårt fädersland.
På Zion der vill Herren vänligt smila,
Der rinner lifvets flod på gyllne sand. —
Profeten der vår Herres ord uttalar,
Der väntas Babels dom och verldens slut,
Der är så godt i Zions sköna dalar,
Och derför vandra vi från Babel ut.

Här hotar nöd och krigens vilda låga,
Här skönjas klart förderf och död och blod,
Eländet ses det stolta Babel plåga,
Då Zion bygges upp med mästarlod;
Men mörkrets här, som Herren snart skall döma,
Då bindes, först att vänta tusen år,

Men Herren skall för den sin åsyn
gömma
Tills fram af grafven den till domen går.

Farväl, farväl, du kära syskonskara!
Till Zions ljufva hem vi resa fram,
Snart Gud sin magt vill härligt
uppenbara
Till Zions fröjd, men Babels fall
och skam.
Vårt barndomshem med jubel vi nu
lemna,
Med hoppet om ett nytt i vesterns dal.
Ack, kommen snart, så skall vår
sorg sig jemna,
Vi hoppas se er der i templets sal.

Nr. 174.

Den signade dag med fröjd man ser
För Herrens helgon att komma,
Den strålar på himlen mer och mer

Oss alla till tröst och fromma;
Vi vaka ju städs som ljusets barn,
Fly verldens lustar så tomma.

Den signade stund af mörkrets tid
Så lifligt vi se nu glöda,
Lång tid förflutit i hat och strid,
Nu fridsrosor blomstra röda;
Ett ljus nu upprann, likt vårens sol,
Det vinterkölden kan döda.

Om lefvande blef hvart träd i skog
Och vore hvart blad en tunga,
De kunde Guds nåd ej prisa nog,
Hans lof ej fyllest utsjunga;
Ty evigt nu skiner lifvets ljus
För gamla som ock för unga.

O Fader god, vårt tack ej förgät
Vårt offer i morgontimma!
För dagen, som du upprinna lät,
För rösten vi fått förnimma!

Den signade stund, till evig tid
Med stjernglans för oss må glimma.

Så täckelig skrid hvar Zions dag,
Med strålar kring om din tinning!
Och lefve vi efter Guds behag
Ell' dö vi, allt är vår vinning:
Låt Joseph och Hyrum härligt stå
Hos oss i evig erinring.

Så resa vi till vårt fädersland,
Der Herrens profeter tala,
Der ser man ju templets byggning
grann,
Guds ljus skall evigt hugsvala;
Snart helgonen ses till Zions fest
Uppvakna ur grafvens dvala.

Nr. 175.

Jag har ej frid, hvart skall jag gå,
Att dock min själ kan hvila få?
Jag är af detta tummel trött,
Och som i landsflykt helt utstött.

O vise man, snart för mig säg
Till evigt lif den rätta väg!
O räck mig nu en vännehand,
Och lös mig ut af syndens band.

O säg mig dock, du Herrens man,
Hvad menar du med Zions land?
O säg, hvarför det varder lärt,
Det land är framför alla kärt?
"Jag älskar det, der är jag fri
"Från Babels hårda slafveri,
"Ty synd och orättfärdighet
"Der plats och hvila aldrig vet.

"Du är min bror, det land är ditt,
"Kom med, der kan du andas fritt;
"Ty sannerlig min Gud är din,
"Jag vet han aktar dig som sin.
"Vill du i Guds förbund ingå
"Och intill ändan trofast stå,
"Så skall du få en härlig lön
"Vid evighetens morgon skön.

"Vi veta nu om vi gå fram
"Och efterfölja Zions Lam.
"Tills Jesus sjelf regera skall
"Och fienden är fotapall,
"Att efter det millennium
"Ej höres evangelium,
"Men domen blifver hållen så
"En hvar skall efter gerning få."

O tack, o tack, du Zions man,
Förmedelst dig jag frälsning fann,
Så att jag nu min Gud förstår
Och sanningsljus i själen får;
Den Gud, som högt i himlen bor,
Lofsjunger, o I englars chor!
På jorden jag nu intet vet
Som väger upp min salighet.

Nr. 176.

O Helge And' du himlaröst,
Du gömda perla i mitt bröst.

Hugsvala oss och gif oss fred,
Och se med ljusblick till oss ned!

En ros med paradisisk lukt,
En eternell med evig frukt,
En vetenskap, som Gud blott vet,
Är kärleken i evighet.

Så brist då ut i fröjderop
Med segersång, du helgons hop!
Om dig, som ej af ålder känt,
Du kärlek, som vår Gud har tändt.

I Jesu namn sjung till Guds pris
Tills jorden blir ett paradis!
Allt hvad, som hjerta har i bröst,
Allt hvad, som tunga har och röst.

Nr. 177.

Här, här måste jag lida,
Här, här än må jag bo;

Långsamt stunderna skrida,
Babel ej bjuder mig ro.

Här, här nöden och sorgen,
Här, här brister och qval:
Döden tar rof i borgen
Som ifrån hydda i dal.

Der, der dimman försvinner,
Der, der ljuset går opp!
Väntetimman förrinner,
Stärkt är mitt mod och mitt hopp.

Der, der intet mig qväljer
Der, der målet jag hann:
Himlen, jorden förtäljer
Skapelsens upphofsman.

Nr. 178.

I skördemän, att skörda gån!
Vi säden mogna se;

Af all er kraft med lian slån,
Och binden kärfvarne.

En rensningsdag är ganska när,
Då agnarne förgås;
Ej akten arbetets besvär
Då lönen säkert fås.

Och då du skördar muntert sjung —
Hvart än du går din färd —
Lofsång till Gud, en evig Kung,
Ty han är äran värd.

Gån fiskare på saltan våg,
Utkasten fångstens garn!
Då slumrande än djupet låg,
Och samlen jordens barn.

Med ifrig själ och skicklig hand
Utkasten edert nät!
Och drag det åter in på land,
Tag gode fisk af det.

Brist ut med oförfäradt mod,
Trots bränningarnes skum:
"Pris ske vår Gud som med oss
stod,
"Och bjöd oss Zions rum."

Nr. 179.

Säg mig ej i sorgfull timma:
Lifvet, ack så uselt är,
Ty som oftast vi förnimma
Allting tomt och dystert här.

Allvar är det lif du andas,
Grafven är ej mörk, min vän.
Stoft du är, med stoft du blandas,
Anden far till Gud igen.

Tidsfördrif och tunga sorgen
Är ej lifvets ändamål!
Blott i verksamhet fins borgen
Att vår lefnad pröfning tål.

Tycks dig långsamt tiden flyter,
Och din farkost ej är stark
Då den emot skären bryter,
Vet du går på dödens mark.

Ut på verldens kampplats drifven
Under farlig nattvaktstund,
Känn dig aldrig öfvergifven!
Hjelte stå på egen grund.

Lita ej, ehuru nöjsamt,
På den tid du ej har sett,
Gör i dag din pligt, fast dröjsamt
Har din lycka du beredt.

Lif af store män påminna
Det vi kunne handla så,
Att en efterverld skall finna
Oss bland ädla andar stå.

Seende en vän, en broder
Seglande på tidens haf,

Tumlad om af storm och floder,
Säll, om du ditt bistånd gaf.

Låtom oss stå upp och handla
Med ett manligt hjertas mod,
Godt uträtta, och förvandla
Ringheten till ärestod!

Nr. 180.

I, som i fast förening
Förbiden frälsningen,
I kännen ordets mening.
Och viljen lyda den;
För eder fins ej fara
Ej heller sorg och nöd,
Ty Gud vill er bevara
Och blifva edert stöd.

Förtrösten på hans bistånd.
Så länge som I haft
För ögat Zions fristånd

Och verkat i Guds kraft.
En glädjedag snart helsas
För hela Israel,
Då Abra'ms säd skall frälsas
Ifrån nationers träl.

Åkallen Gud i bönen
Och sträfven med all id,
Så är det visst I rönen
Hans ljus i mörkrets tid.
Affällingen sig störtar
Och kastas ifrån Gud
Då Jesus sig uppskörtar
Och tjena vill sin brud.

Guds helgon skola ökas
I antal och i magt,
Hur än vår väg må krökas
Sant är det hvad Gud sagt:
"De sig om godt beflita
"Och samla till min hjord,

"De på min nåd få lita
"Och bo i frid på jord."

Nr. 181.

Frimodig var för sannings sak,
Behåll din plats bland dem,
Som då när Babel går i vrak
Uppnå ett himmelskt hem.

Låt lustans offer syndens träl
Guds frälsningsplan försmå,
Och hata Gud, som gör dem väl,
På villovägar gå.

Låt de ohelga menskobarn
Förgäta lifvets vigt,
De sälla sig i mörkrets garn
Och sprida lögnens dikt.

Men du, en vän af sanningen,
Som har dess ledning valt,

Försvara den på vandringen
Så tidt den blir förtalt.

Då verldens fiendskap är stark,
Och höjer våldets ljud,
Gå oförskräckt på stridens mark,
Du har en vän i Gud.

På honom lita, jordens son,
Var tapper i din strid!
Då Babel faller under dån
Så får du evig frid.

Nr. 182.

Ack lifvet blef en börda
En oren, grumlig elf,
Vill man ej kärlek vörda,
Men lefver för sig sjelf.
När hatets törne stinger
Och ovän följt vårt spår,

Så godt om kärleks finger
Läkt smärtans hjertesår.

Kärlek till umgängslifvet
En ädel prägel gaf,
Dess namn man bör se skrifvet
På vagga, öfver graf.
Skall känslans röst bedöfvas,
Som Gudar kännas vid!
Kärlek i himlen öfvas,
Sann kärlek om dig sprid

Gud älskat hela verlden,
Sin Son utsände han,
Blott denna dyra gärden
Full frälsning återvann;
Skall egenkärt man verka
Mot lifvets starka ström,
Ell' menskors väl förstärka
Med kärlek mild och öm.

Vi känna oss nedstamma
Som barn af samma Gud,

Vi släcka ej den flamma
Som lifvar himlens brud.
Nej, de i sanning gode
Högt glädja sig deri,
Om i dess magt det stode
Stå alla arma bi.

Sann godhet ej utplånas,
Sann kärlek aldrig dör,
Af den allt ädelt lånas,
Som sig i verlden rör,
Den dessa himlagunster
Uppammar i sin själ,
Då allt går upp i dunster,
Med kärlek står sig väl.

Hvar kärlek öfverflödar
Der strålar evig vår,
Med lust man sig bemödar
Och nästan bistånd får.
Ren kärlek samlar strålar
Till härlig helgonkrans,

Då tiden mörkt sig målar
Har kärleken sin glans.

Nr. 183.

Jehova! himlens, jordens Gud!
Din sanning låt utgå,
Med frälsningens och nådens bud,
Tills alla det förstå.

Vi önska se din kyrka bli
Utvidgad, stor i magt,
Tills jorden står i harmoni
Med himlens englavakt.

Må arbetet, du oss betrott,
Att tolka sanningen,
Af oss utföras ganska godt
Som gode vingårdsmän.

Utför ditt verk med odelt kraft,
Och för nationerne
Till Zion, med din gudamagt,
Låt dem din ära se!

En allmän lofsång höjas skall
Af folk från hvarje stam,
Vår ovän läggs till fotapall
För Jesus, Zions Lam.

Nr. 184.

Så lyfta nu ditt hufvud upp,
Med frimod i din själ,
Guds helgon är den vännetrupp,
Som manar för ditt väl.

Då verlden slungar hatets pil
Och vill vår undergång,
Visst himlens Gud ser ned med smil
Och löser oss ur tvång.

Framåt! skall bli det lösensord,
Som vi till eget valt,
Vi gagna Herrens sak på jord
Tills mörkrets verk är qvalt.

Ej nånsin följ den falska drift,
Som lätt kan blifva väckt
Och skadar själen liksom gift,
Så Andens ljus blir släckt.

Den här vill vara vis och stor
Och få sin plats hos Gud,
Må gå den väg, der törnet gror
Och höra hånets ljud.

Om då af ovän grymt förföljd,
Ditt namn blir gjordt till spott,
Af smädekappan öfverhöljd
Fortfar att verka godt.

Den gode fastän ringe man.
Som kämpat lifvets strid,

Han lifvets ädla skatter fann,
Och himlen vinkar blid.

Förglöm ej vännen, som du sökt
Och funnit trohet värd,
Då ömsesidig fröjd blir ökt,
Till ljus blir dyster verld.

Nr. 185.

I lifvets alla händelser
Vi se din hand, o Gud!
Välsignelsen, som du oss ger
Och sorgen är ditt bud.

I hvarje fröjd vi hafva rönt,
I smärtan, som vi känt,
Din godhet visar sig så skönt,
Hvarför vi tack dig sändt.

Då glädjens sol belyst vår stig,
Då kärlek fyllt vårt bröst,

Med lugn, när stormen häfver sig,
Till dig vi höjt vår röst.

Med öppen blick ur glädjens tår
Vi möta fröjd och ve,
Vår själ med kraft sin kamp består,
Det goda land vi se.

Nr. 186.

Hur säll och fri jag är i denna boja,
Den är som guld på mina armar
lagd.
I fängelse, palats och uti koja
Jag träder in och blifver ej försagd.

Guds ord jag vittna vill på många
stränder
Upp till den höga isbetäckta nord,
Och kanske äfven uti andra länder
Dit Herren kallar mig på denna jord

O Gud! hur skall jag arme kunna
bära
De pund, du lägger ned uti min
hand;
Är jag bland dem, som skulle hafva
ära
Att lösa själar utur lögnens band.

O nej, jag är för ringa till allt detta,
Af blygsel höljer jag mitt anlete,
Men Gud de tunga bördor vill du
lätta,
Ditt öga följer städs min väg att se.

Så är jag säll, och vet att Fadren
finner
Den rätta vägen, som jag vandra bör,
Af längtan ljuft mitt fylda hjerta
brinner
Och på din Andes tysta vink jag
hör.

Hvart steg, som jag skall taga, kän-
ner Herran
Och målet dit, hvarthän han förer
mig;
Han står mig när, han dröjer aldrig
fjerran,
Han följer mig på Zions himlastig.

Nr. 187.

Stödd vid Gud på Zions väg vi
skrida,
Seger gif då tungt vi måste strida,
Och befordra bäst vår vandrings
fart;
Då bekymmer på vårt hjerta trycker,
Och då Andens ljus sitt svall tillycker,
Kom, o Herre, snart!

Vi få ila till ditt fadershjerta,
Och bortbyta all vår sorg och smärta,
Som är stor i bredd och djup och
höjd;

Gud till dig vi vilje oss hänvända,
Följa dig, hvad helst oss måtte
hända,
Källan för all fröjd.

Vänd dig om, o själ, så skall du
finna
Fadren — Sonen, som sitt blod
lät rinna,
Det som lösningspant rättvisan bjöd:
Bort du otro! flytta dig du hinder!
Det är du, som mången själ så
binder,
Att hon ligger död.

Väl är dig, som känt hur synden
svider,
Du, som under tunga bördor lider,
Du har hopp af fängslet slippa ut,
Syndens törnen äro bittra, hvassa,

Men på syndaskuldens hela massa
Tron kan göra slut.

Nr. 188.

Mottag den tacksamhet vi ge,
Vår bön hos dig är spord,
Ack låt oss lefva tills vi se
Ditt rike här på jord.

O Herre! gif oss Andens gärd,
Den helga, dyra skänk,
Att leda oss på lifvets färd,
I nöden på oss tänk!

Vi vilja lyda strängt din lag,
Som forntids Helige,
Ditt ord begrunda natt och dag
För att dess under se.

Profeten skydda från allt ondt.
Och Zion låt bestå!

Må Israel få bli förskont,
Då hämdens dom skall slå!

Nr. 189.

Dig förtro till Herren här i tiden,
Han skall säkert föra dig till friden,
Som ej verldens härligheter bjöd;
Följ Guds ord och njut des söta honung,
Allt du får af himmelrikets Konung,
Lif uti din död.

Svindlar blicken för de djup du skådar,
Undergång dig hvarje tecken bådar,
Då, hvad är att göra arma själ?
Tro ändå, och lita tryggt på Herren!
Skulle du förföljas när och fjerran,
Allt är till ditt väl.

Blicka hän till föresatta målet,
Oförfärad sjelf för martyrbålet,

Om det gäller, du skall dock gå fri;
Skulle du en dag ditt bröd undvara,
Englar vakta, du är utan fara,
Gud skall stå dig bi.

Ensam går du ej på kampens bana,
Ty din tanke kan blott föga ana
Hvilken skara står med dig på den!
Himlatrupper utaf englar följa
Dig på resan öfver tidens bölja,
Hem till himmelen.

Nr. 190.

Salig du är ju om äfven ditt hjerta
Känner sig smärtat af oro och strid,
Råder än hos dig en ängslande
smärta,
Som vill förjaga din ro och din frid,
Synes än nöden som störst för
ditt öga,
Fins dock förhoppning att trygga
dig vid;

Hoppas på Herren, som bor i det
höga,
Tacka för agan, haf tålamod, lid.

Hvad det är godt att förtrösta på
Herren,
Hvila vid honom i lust och i nöd!
Hemma hos vänner — bland fiender
fjerran,
Är han mitt säkraste värn och mitt
stöd.
Om mig än kroppen och själen för-
smäkta
Blifver dock skall han min tröst
och min del,
Huru fienderna strida och fäkta
Får jag i Zion min arfvelott hel.

Vet du har sällskap, ty se vid din
sida
Följer din Broder, din Frälsare god,
Hjelper dig vaka och bedja och lida,

Skänker dig krafter och styrker ditt
mod,
Ständigt att vandra på vägen den
smala,
Som till det himmelska Zion dig för,
Han med sin Anda dig ljuft vill
hugsvala,
Honom i lif och i död du tillhör.

Nr. 191.

Så kort är den tid här i Babel
vi gäste
Fast väntningens timme oss tyckes
så lång,
Vi vete att Gud öfver himmelens
fäste,
Skall föra sitt Israel ur Babylons
tvång.

Fast stormar och moln för oss
himmelen dölja,
Så tränga vi fram genom mörker
och brus,

Och svinga oss öfver de dimmor
oss hölja
Och fröjda oss ljuft i det himmelska ljus.

Så går det Guds helgon i ödmjukhets dalen,
Han väljer sitt bo der i Deserets dal,
Och lyftar hvar morgon, helt fri
ifrån qvalen,
Sin själ under jubel mot himmelens sal.

Han häfver sig upp genom mörker
och dimma,
Och höjer med glädje sin tacksamhets ton,
Till sist i den sälla förklaringens
timma
Så hänryckt han jublar vid Zebaots tron.

Nr. 192.

Vi gå bort till Guds ro,
Fria från sorgen,
Innan kort få vi bo
Inom den borgen,
Dit ingen ovän går,
Dit Satans magt ej når,
Ty Herren med oss står,
Evigt, ja, evigt.

Allt är väl i det land,
Herren oss gifver,
Kropp och själ i hans hand
Omhuldad blifver;
Här mest är sorg och nöd,
Till slut en neslig död,
Men der är Gud, vårt stöd,
Evigt, ja, evigt.

Trygge vi hvila få,
Ty Gud vi känna,

Endast bygg deruppå,
Vår sats är denna:
Att Gud är nådig Far,
Och brodren Jesus har
Vår krona i förvar,
Evigt, ja, evigt.

Nu vi gå långt dithän
I kärleksbandet,
Der vi se lifvets trän
I himlalandet;
Långt bort från storm och strid,
Vi finna hvilans frid
Och skåda Jesus blid,
Evigt, ja, evigt.

Nr. 193.

Nu uppres dig, o härliga Zion!
Vakna upp, ljuder väktarens kall,
Förty nattslummerns tid är förliden,
Och förderfvaren väntar vårt fall.

Med mod dig upphöj!
På stridsfältet dröj,
Och jaga fienderna bort;
Beredd var till strid,
Och vapnen håll vid,
Ty din krona du får innan kort.

Nu uppres dig, o härliga Zion!
Och låt Mamons bekymmer förgå,
Då när uppropet ljudeligt klingar.
Alla skrymtare dröjande stå.
Din fiende är
Båd' fjerran och när,
Fast din hänsigt är god och rättvis:
Din Gud är ditt skygd,
Fri tvekan och blygd
Skall du vinna belöningens pris.

Den som slinter från pligternas
bana,

Med bedrägeligt glitter för syn,
Och är nedrig med tjufvar att
gömma,
Skall förfäras för Herren i skyn.
Med rustning af stål
Hvart angrepp du tål,
Då det goda och sanna du sökt;
Gå främst uti fält
Der segra det gält,
Då välsignelsen blifver förökt.

Nu förderfvet och mörker betäcka
Hela jorden, fast få blott det se,
Dödens scener all verlden för-
skräcka,
Ty snart utbryta fasor och ve.
Då uppres dig, o härliga Zion!
Vakna upp, ljuder väktarens kall,
Förty nattslummerns tid är förliden;
Men förderfvar'n skall ej se vårt
fall.

Nr. 194.

Gör hvad är rätt, ty natten förvandlas,
Gud skall regera på rättvisans sätt:
Englarne öfver oss se hvad som handlas.
Se hvad vi verka: gör hvad är rätt.

Gör hvad är rätt, låt följderna blifva,
Kämpa för frihet, för sanning och rätt;
Trygg i ditt hjerta du kan dig hängifva,
Gud dig bevarar: gör hvad är rätt.

Gör hvad är rätt, snart faller tyrannen,
Länge ha tårarne kinderna vätt;
Oket ej trycker den ärlige mannen,

Sanning går framåt: gör hvad är
rätt.

Gör hvad är rätt, var lugn, oförfärad,
Framåt, gå framåt, ditt mål skymtar lätt;
Salighetskronan skall bli dig förärad,
Zion dig väntar: gör hvad är rätt.

Nr. 195.

Det ljusnar kring rymden, snart stiger han ner,
Som lif och förlossning till helgonen ger,
Och englarnes skaror de följa;
Då njuta de trogne den renaste lust,
Vår jord som en dynande bölja
Bortrullar mot evighets kust.

Fiendernas hop, som på banan oss mött,

Och korset, hvarunder vår skuldra
har blödt.
De skola ej mera oss hinna:
Och afund och otack och plåga
och strid,
De måste med alla försvinna
Och lemna vår bostad i frid.

Förhoppningens rosor ur stoftet
uppgå,
Förgängelsens scener ej mer till
oss nå,
Det lättade, sorgfria hjertat
Då lyckligen kommer ur eldprof-
vet ut,
Der mer ej bedraget och smärtadt.
Det finner sin fristad till slut.

O jord! o vår moder! snart upplåt
ditt sköt.
Och låt dem uppstå, som i famnen
du slöt,
De barn, som i dig hafva hvilat.

Se fröjd i vårt öga och eld på
vår kind,
Ty himmelens Brudgum har smilat
Och helsar med fläktande vind.

Vår natt snart försvinner, den blif-
ver ej lång,
Och då vi uppvakna så sälle en
gång,
Så lyfta oss på dina armar,
O Fader! du evige, milde, som än
Oändlig i nåd dig förbarmar,
Och känner väl barnen igen.

Nr. 196.

Hur ljuf, o Gud, hur säll den lott,
Att dig i Zion lofva!
Du Herre gifver oss allt godt,
Och daglig är din gåfva.
O du, som hjertats böner hört,
Af dig, på rena läppar fördt,
Vårt hjertas lof må höras!

Du som en Fader, öm och huld,
Den ångrande förlåter,
Då nedertryckt af syndens skuld
Till dig han vänder åter:
Benådad, lugnad, frälst och from
Han mättas i din helgedom
Af dina rika håfvor.

Din magt, din visdom och din nåd
Af jord och himmel tydes;
Du stillar folkens öfverdåd,
Ditt bud af stormen lydes;
Ditt namn i helgons fröjdesang
Fran solens upp- och nedergång
Högtidligt återskallar

O verldars Gud, hur skönt vår ängd
Din godhet oss förkunnar!
Hur flödar dina gåfvors mängd
Ur aldrig tömda brunnar!
En blick af nåd du sänker ned,

Och strax den ofruktbara hed
Af gräs och gröda höljes.

Du kommer, och i dina fjät
Den goda tiden träder;
Vid skenet af ditt majestät
I fröjd sig höjden kläder,
Och dalen är af hjordar fyld,
Af skördar slätten är förgyld:
Allt fröjdar sig och sjunger.

Nr. 197.

Hvar är det land, som längtansfullt vi söka?
Hvar dag som gryr vår trängtan käns sig öka;
När dagen flyr vi detta land ej funnit,
Fast hjertat brunnit.

Blott lifvets krafter i det land sig röja,

Der blomstren dofta, gyllne ax sig
böja,
Der ingen suck man drar, den luft
man andas
Med kärlek blandas.

Der i det land städs sommarvin-
den susar,
Der lunden sjunger och der floden
brusar,
En fridens helsning re'n till hjer-
tat talar
Och oss hugsvalar.

Ännu ett töcken oss från landet
stänger,
Vår bön men ej vår blick till Fad-
ren tränger,
Ack, såge vi hans anlet', och oss
slöte
Intill hans sköte!

Ack, när så mycket skönt i hvarje
åder
Af skapelsen och lifvet sig för-
råder,
Hur skön då måste sjelfva källan
vara,
Den evigt klara!

O ljusets, fridens, salighetens källa!
Din klara våg skall ock för oss
uppvälla,
Ty Gud oss förer till dess friska
flöden
Igenom döden.

Var tröst vår ande, hoppas, bed,
försaka,
Oss landet vinkar, vi få se och
smaka
Hur ljuft der är, och sjunka i
hans armar,
Som sig förbarmar.

Snart till den kust, der böljor sig
ej häfva
Likt arkens trötta dufva skall du
sväfva,
Till Herdens famn likt frälsta lammet ila,
Och der få hvila.

Nr. 198.

Hvad har Gud Fader gjort för oss?
Jo, han steg ned till Kanaan,
Och tände sannings klara bloss,
Och förer oss till Kanaan;
Det blir en krona nådelön
I ljusa landet Kanaan,
Och segerpalmen vinkar skön,
Kom, låt oss gå till Kanaan!
Himmelska Kanaan, o underfulla
Kanaan!
Vårt Kanaan det är Josephs land.
Kom, gå med oss till Kanaan!

Då vi bland Zions folk en gång
Gå in i sälla Kanaan,
Då, vår Förlossare! din sång
Vi sjunga få i Kanaan;
Der strålar du, o Jesu vår!
På ärans tron i Kanaan,
Och helgonskaran för dig står
Och bor med dig i Kanaan.
Himmelska Kanaan, o. s. v.

Du vandringsman! vänd om och gå
Till Jesus i hans Kanaan!
Dig englarne välkomna då
Till evig fröjd i Kanaan.
O kom! der frälsningsfloden har
Sitt friska svall i Kanaan,
Och härligheten strålar klar
Kring Jesu tron i Kanaan.
Himmelska Kanaan, o. s. v.

Nr. 199.

Morgon mellan fjällen!
Klara bäck och flod.
Sorlande mot hällen!
Sjungen: Gud är god!

Dagen se vi bräckas,
Fram går ljusets flod,
Dalarne, som väckas,
Svara: Gud är god!

Daggens klara droppe
Lik en perla stod.
Lärkans sång der oppe
Tolkar: Gud är god!

Blomman på sin stängel,
Som på ängen stod,
Skön liksom en engel,
Vittnar: Gud är god!

Skogens foglar sjunga
Med ett glättigt mod,
Der på qvist de gunga,
Qvittra: Gud är god!

Själ, vak upp, och svara
Dem med nyfödt mod!
Höj din lofsång klara:
Gud, vår Gud är god!

Nr. 200.

När från hvilan jag uppstår
Och till dagens verk jag går,
Tänker jag på Herren Gud
Och hans bud.

Jesu kärlek är min tröst,
Då jag höjer bönens röst
Vet jag, att han hörer mig
Innerlig.

Synden har han tagit mot,
Den jag lagt inför hans fot,
Den har gått i dopets graf
Uti qvaf.

Glad jag lefver, tiden går,
Timme efter timme slår,
Snart en gång jag njuta får
Evig vår.

Då min lefnad når sitt slut,
Och min veke brunnit ut,
Somnar jag i Jesu famn,
Ljuflig hamn.

Men jag hyser helgons hopp,
Att se'n detta lifvets lopp,
Skall med skön, förklarad kropp
Jag stå opp.

Nr. 201.

När skyarna tjockna
Vid blixtrarnes sken,

Min lampa tycks slockna
Och jag är allen',
Jag blickarne vänder
Och vet intet råd,
Så när det mig händer
Betvifla Guds nåd.

När vilddjuren ryta
Vid vägen så grymt,
Och krafterna tryta
Och ljuset blir skymdt,
Och knappast en stjerna
Belyser min stig,
Då ropar jag gerna
O Herre, till dig!

Men Gud, som välsignar
Han står vid mig när,
Och förr än jag dignar
Hans sköte mig bär,
Jag förs af den handen,
Som räddat min själ,

Till zionska landen
Han förer mig väl.

När döden med lia
Ock kommer till sist,
Han vill blott befria
Från svaghet och brist,
Mest lycklig jag blefve
I himmelens hof,
Der saligt vi lefve
Och höje Guds lof.

Godt skall det oss vara
När vänner bortgå,
Att löften så klara
Hugsvala oss då:
"I yttersta nöden
"Hos eder jag är,
"Och fröjdar i döden,
"Jag Herren är när!"

Nr. 202.

Här mig trycker Babels tvång,
Och jag stapplar mången gång,
Dock jag sjunger nöjd min sång
Om ett bättre land.

Hårda strider förestå,
Djupa böljor mot mig slå,
Men jag hoppas fast ändå
På ett bättre land.

O min Herre, följ med mig!
Led mig städs på lifvets stig,
Att jag komma må till dig
I ett bättre land.

Jesus, du är all min kraft,
Dig jag har och dig jag haft,
O, hur flödar lifvets saft
I det nya land!

Detta land jag söker opp,
Längtan fyller ljuft mitt hopp,
Dagligt rigtar jag mitt lopp
Hem till detta land!

Då när vandringen käns tung
Gör mig Anden frisk och ung,
Djupt i själen hviskar: sjung
Om ett bättre land!

Här är jag blott vandringsman,
Skyndar hem till fridens land,
Bortom tidens mörka strand
Är mitt rätta land.

Så min själ var alltid nöjd,
Vägen är af Jesus röjd;
O, hvad härlighet och fröjd
I det nya land.

Nr. 203.

O, hur godt att känna hamnen:
Nådens grund!
Att få fly till fadersfamnen
Hvarje stund;
Finna in vid dig en fristad,
O, hur huld!
Du, som slagen blef och frestad
För min skuld.

Jag får lik en jagad dufva
Gömma mig
I din kärlek, ömma, ljufva,
Gud hos dig;
Djupare hvar stund inskrif du
Sanningen,
För mitt hjerta Jesus, blif du
Städs min vän.

Utom dig är jag ej lugnad,
Har ej hägn,

Men med dig jag eger hugnad,
Dagg och regn;
Herre, du har sagt din vilja
I ditt ord:
Ingenting skall oss åtskilja
Här på jord.

Hvilen ej. I bönens vingar
Uti ro.
Förr än Gud i hjertat bringar
Nåd och tro;
Lik en höna bär du vingen
Öfver mig.
Gud, min Gud! nu skiljer ingen
Mig från dig.

Nr. 204.

Fader mild! dig hjertat prisar
Denna stund,
Jordens morgon skönt mig visar
Guld i mun;

O min själ! du bör ej tiga;
Fröjdesång
Låt till Herrens öron stiga
Än en gång.

Rosors flock i häcken träda
Ock med mig,
Inför Herren, och sig gläda
För sitt lif,
Som vi vete snart skall sluta
Mot vår jord,
Menska, du är mer, får njuta
Lifvets ord.

Bäckens svall i dalen djupa
Talar så!
Menska! dina timmar stupa
Likaså
Som du ser min bölja gjutas
I ett haf,
Innan kort ditt lif skall slutas
I din graf.

Eken med dess starka grenar
Stäfvar opp.
Ifrån roten hon sig grenar
Till en topp;
Så jag sitter fast i stammen:
Jesus Krist.
Känner i hans hjord med lammen
Ingen brist.

Lär mig Gud min ringhet skåda,
Du min tröst!
Att du i min själ må båda
Nådens röst!
Då jag vet mig något felar
Strax jag ber,
Jag det för min vän meddelar,
Och han ger.

Så kan ingenting förderfva
Den som tror,
Efter striden få vi ärfva
Glädje stor;

Må vi alla söka vara
Ibland dem,
Som så snart till helgons skara
Få gå hem.

Nr. 205.

Länge har norden legat i dvala,
Burit på träldomens tryckande ok;
Tiden är kommen när Herren hörs tala,
Tolka helt klart Uppenbarelsens bok.

Snart skola fordom stridiga stammar
Slutas tillsammans med enighets-band;
Herren, som krossar med sanningens hammar
Sedan förbinder med faderlig hand.

Gud vill ett folk sig till ära bereda,
Och hvad han lofvar det håller han visst;

Alla som han får uppfostra och leda
Skola fullkomnas likt honom till sist.

Höga och läga, ja alla, besinnen:
Ännu er frälsning tillbjudes i dag!
Först hvarken ära ell' rikedom vinnen,
Först söken vinna Guds nåd och behag.

Bedjen i hjertat och blicken till höjden,
Sträfven i himlen få teckna ert namn!
Ringa är värdet af timliga fröjden
Om man ej hamnar i Frälsarens famn.

Ära och storhet, ja, sällhet och lycka,
Renhet och lydnad samt uppriktig tro
Skola Guds folk för evigt besmycka.
Sist gifva ingång till himmelens ro.

Nr. 206.

O du Zion, Gud stad!
Du gör själen så glad,
Du är hjertat så dyrbar och kär!
Endast der kan man bli
Helt betryggad och fri,
Så oss Herren förkunnar och lär.

Der de Heliges fröjd
Först skall hinna sin höjd,
Då de lyda och följa Guds råd;
I det heliga land
Af profeternas hand
Öppnas himmelens skatters förråd.

Det är helgadt igen
Till de brunröde män
Af profeter, som bland oss ha dött;
Så snart budskap utgått,
Och de det ha förstått
Få de hvila i hemlandet sött.

Der vi plöja och så,
Der vi skörda och slå,
Njuta rikt af hvad landet vill ge;
Der vi spinna vårt lin,
Der vi pressa vårt vin,
Der de gamla och unga få le.

Nr. 207.

Herren vill med välbehag
Lätta sorgerna hvar dag,
Fram på Zions-vägen drag.
Hem till himmelsk ära.

Du, som helig är, undvik,
Att med syndare bli lik,
Blif på himlens skatter rik,
Och på himmelsk ära.

Öfver berg och genom dal,
Genom sorger, genom qval,
Sträfva fram till himlens sal,
Hem till himmelsk ära

Res dig, om du faller kull!
Jesus drack ju för din skull
Smärtekalken öfverfull,
Och fick himmelsk ära.

Ännu må vi lida här,
Snart helt fri från allt besvär
Sjunga vi om seger der
Och om himmelsk ära.

Hvad om här vi lide skam,
Plågas grymt som offerlam,
Snart vi stå kring Zions Lam,
Midt i himmelsk ära.

Trofast var till kampens slut!
Hvarje pröfning härda ut!
Sist af segerlönen njut
Och af himmelsk ära.

Ord och handling vare ren,
Tänk, du vandrar ej allen';

Gud att hjelpa är ej sen
Till sin himmels ära.

Nr. 208.

O, hur sällt, att lycklig vakna
Nu jag fått,
Och att intet nödgas sakna
Af allt godt;
O min Gud! vill du nu märka
Sångens ton,
Och uti mitt hjerta verka
Hoppet, tron.

Ledd af dig vill jag blott göra
Hvad du vill,
Att jag alltid måtte höra
Jesus till;
Får jag alltid tätt mig luta
Till ditt bröst,
Att jag fri från qval må njuta
Frid och tröst.

Må jag lifvas af din Anda,
Städs förnöjd.
Må jag ock min sång få blanda
I den höjd,
Der ditt Zion dig lofprisar
Utan slut,
Der ditt under du bevisar,
Tolkar ut.

När min lefnads afton skymmer,
Sol går ner,
Lifvets glädje från mig rymmer
Mer och mer;
Blifve för mig nedergången
Till min ro
Början till den nya sången
I Guds bo.

Nr. 209.

Ungdom! akta på din gång,
Himlens väg är smal och trång,

Stort förderf sig mången gör,
Se dig för.

Syndens glädje aldrig njut!
Döden är dess vissa slut;
Dock hur mången njutit den!
Fly min vän!

Ack, så mången har försmått
Kallelsen, som till dem gått,
Följ ditt samvet' i ditt bröst.
Lyd Guds röst!

Vid Guds kärlek jag besvär,
Derom Anden vittne bär:
Nådens gåfvor tag emot
Vid hans fot.

Jag besvär dig vid det blod,
Hvilket flöt en reningsflod
Ifrån korsets offerlam:
Snart gå fram!

Gå till honom än i dag!
Se'n jag känt hans kärleks slag
Beder jag ej dröja qvar
Flera dar.

Slut dig till den syskonring,
Hvilken aktar ingenting
Mera sällt än Zions väg,
Vill du, säg?

Se'n du lifvets dag har sett,
Med Guds helgon blifvit ett,
Få vi vandra hand i hand
Till Guds land.

Nr. 210.

Mitt bröst nu häfver sig af lust att strida,
Ur handen svärdet aldrig falla skall;
Jag går så trygg invid min Konungs sida
För elden blind och döf för kulors knall.

I slutna leder vi till strids marschera,
Med skarpa svärd och eldiga gevär,
Med oss förenas vana kämpar flera,
Som icke fly för stridernas besvär.

Till lands, till sjös skall kriget öppet föras,
Ty fienden sig närmar till vårt land,
Vi hvila få se'n inga vapen höras,
När ingen ovän fins uppå vår strand.

Men då, I mina sälla, fria bröder!
Då få vi kasta svärden långt ifrån,
Och stämma upp den sång, som redan glöder
I själens djup — och famna Himlens Son.

Men än på segerbanan fram vi ila,
Och tappa vi — o, hvilken neslig skam!

Vi våra vapen böra blanka fila,
Blott härden ut, snart ha vi stridt
oss fram.

Ett svalg, ett grundlöst djup skall
sedan skilja
Guds Zion ifrån djefvulens försåt;
Ty Herrens kärlek och hans all-
magts vilja
Förenar dem, som aldrig skiljas åt.

Nr. 211.

Då dagen flyr ifrån vår stad,
Och solen har gått ner!
Den trognes själ sig finner glad,
Ty Gud i nåd oss ser;
Ja, han är den,
Som tar den ångrande till vän.

Vi tacke Gud allsmägtig, god,
Som äfven denna dag,

I kraft af Jesu Kristi blod,
Till oss har godt behag;
Upplåt vår mun
Att prisa dig i denna stund.

När mörkret går i ljusets spår
Och natten träder in,
Vi bedja dig, o Fader vår!
Vårt ljus dig nu infinn!
Blott jemte dig
Vi vandre tryggt på lifvets stig.

Så låt oss, Herre, i ditt skyggd,
Till hvila trygge gå,
Vår tro städs vare på dig byggd;
Och skole vi uppstå,
Så låt oss då
Ny nåd och nya krafter få.

Nr. 212.

Snabb är tiden, ilar under flykten,
Menskan hinner snart till ända-
lykten

Af sitt korta, nakna jordelif;
Du, som ej på Herren Gud vill
tänka,
Men i syndens djup dig nedersänka,
Rätt uppvaken blif!

Vill du sofva på din syndakudde,
Snart skall döden med sin skarpa
udde
Genomborra både kropp och själ;
Vill du nära dig med syndadrafven
Tills du hinner till den kulna grafven,
Går dig aldrig väl.

Vill du aldrig in i ordet blicka,
Vill du aldrig upp till Fadren skicka
Ångrens suckar uti Jesu namn;
Skall du evigt uti öknar irra,
Och med fasa emot döden stirra,
Qväfvas i dess famn.

Vill du ej på Frälsermannen skåda,
Skola synd och död och djefvul råda

Öfver dig i tid och evighet:
Vill du ej försoningen antaga,
Står din grymma lott ej att beklaga
Om man evigt gret.

Vill du ej som skyldig dig bekänna.
Herrens vrede skall i själen bränna
Utan lindring både dag och natt:
Vill du ej en Jesus efterfråga,
Så skall hämden med en evig låga
Snart dig gripa fatt.

Vill du ej ditt själaväl besinna,
Medan nåd du än hos Gud kan finna,
Vill du icke fly ur mörkrets garn!
Skall du fåfängt dig till himlen
tränga,
Hvilken Gud i sinom tid skall stänga
Kring om sina barn.

Nr. 213.

Höj ditt öga upp till Zions fana,
Den skall visa, hvad du ej kan ana,

Den förkunnar Herren har dig kär;
Der står skrifvet: "Jag för dig
arbetat,
"Efter dig, det vilsna lammet, letat
"Både här och der."

Vaknar du i tid till klar besinning,
Finner du i Gud din högsta vinning,
Himmelrike med all härlighet;
Något bättre kan ej någon bjuda,
Ty när domsbasunen höres ljuda
Får du salighet.

Vädjar du ifrån de usla tingen,
Och på jorderunden finner ingen
Värd att evigt kunna lita på;
Vänder du ditt öga ifrån gruset
Upp till Fadren, högt i himlaljuset,
Skall han med dig stå.

Tror du fast på Gud och uppå Sonen,
Som har skapat stjernorna och
månen,

Himlen, jorden, vattukällorna;
Leder han din vandrings alla öden,
Går dig väl i lifvet och i döden,
Gud är Jehova.

Rensar du allt ondt utur ditt hjerta,
Om det äfven gör dig qval och smärta,
Skall du visst i Herren finna frid;
Sluter du förbund med Gud på jorden,
Litande på blotta löftesorden,
Vinner du din strid.

Nr. 214.

Trots alla otrons mörka magter
Guds rike segrande framgår,
Trots Satans list och afgrundskrafter
Den klippan Kristus evigt står:
Och ingen störta kan hans kyrka

Som grundfast hvilar på hans ord,
Guds Son är sjelf dess värn och
styrka,
Vidt skall dess seger varda spord.

Se! natten flyr och dagen randas,
Så vänligt lyser nådens sol,
Se! hur de frusna hjertan tändas
Och lifvet gryr vid nordens pol.
Ja, i det svenska fosterlandet
Ett ljus af Herrens klarhet sprids,
Och löste ifrån otrosbandet
Nu själar vakna upp till lifs.

På Zions nåderika höjder
Det konungsliga bröllop står,
Med himmelrikets helga fröjder
Och härlig spis, som ej förgår!
Der klinga hulda harpotoner,
Vid ljufva englasångers ljud,
Och folk från alla jordens zoner
Församlas till Guds gästabud.

Ett nådens budskap hörs kring
jorden,
Det ljuder öfver haf och land!
Längst upp i höga. kalla norden
Guds vittnen stå på bottnensstrand;
I Herrens namn de bjuda alla
Till Lammets sköna gästabud,
Och vänligt goda själar kalla
Till nåd och salighet hos Gud.

Ty hastigt skall det ropet skalla:
Se! Brudgummen, der kommer han!
Strax till hans möte skynda alla,
Som han i Zion trogna fann;
Då skall han skänka dem sitt rike,
Som tillredt är af evighet,
Med himmelsk fröjd förutan like,
Och outsäglig salighet.

Nr. 215.

Jag har en vän, som jag ej vill
förskjuta,

Af alla vänner är han allrabäst;
Till honom får jag som ett barn
mig sluta,
Och honom vill jag älska allramest.

Han åter har sitt ljus sändt ned
till jorden,
Och vårdar sig om sina fallna små;
Nu menniskan är åter bönhörd
vorden,
Blott hon till honom beder uti tro.

Jag fordom vandrat har på villo-
gångar,
Der jag så ofta hafver irrat mig,
Förstod ej Satans list, som men-
skan fångar,
Och förer bort från sannings helga
stig.

Men Herren vare tack, att jag fått
höra

Det budskap, som han sändt till
jorden ner,
Han gaf mig tro, han skänkt mig
kraft att göra
Hvad han befallt, han gifver mer
och mer.

Kom derför menniskor, som viljen
vandra
Er egen väg, som ej till himlen
bär,
Kom hören ordet, ty I fån ej
klandra
Om I ej kunnen följa ert begär.

Såframt I viljen, han skall föra
eder,
Så gören såsom han oss hafver sagt:
Omvänden, gån i dop, han då er
leder
Förmedelst Andens stora kraft och
magt.

Vi menniskor oss böra städs beflita,
Att Anden kläder oss i Guds natur
Är du det ej, så kan du derpå lita;
Att mellan dig och Gud är skiljemur.

Ack, kära vänner, söken denna gåfva,
Att I för Herren kunnen en gång stå,
Hans domedag är nära, honom lofva,
Att I och jag må lifvets krona få.

Nr. 216.

Sant och visst det är att Kristi kyrka
Är upprättad i vår fallna verld;
Nu man lärer Gud att känna, dyrka,
Icke mer i mörkrets bojor snärd;
Folk, betrakta ljuset som nedstrålar
Af en öppnad himmel, ifrån Gud;

Sköt ej om att helvetskaran skrålar,
Låter höra hånets bittra ljud.

Sant och visst det är att Kristi rike
Grundas åter här på denna jord:
Kungariket finnes utan like,
Styresmannen är af himlen smord.
Skatter, oförgängliga här finnas,
Tjufvar, rost och mal ej få ingång,
Menniskor! det bör af er besinnas
Snart ingå igenom porten trång.

Sant och visst, det fins en väg till lifvet,
Blott en väg, som aldrig delar sig;
Nu det är till menniskorna gifvet,
Söka, finna denna himlastig.
Lagens bud, som Herren gaf till folken
Under Mose, skall utöfva magt,
"Syndens lön är döden" säger tolken.
Evangelii budskap oss det sagt.

Då partierna hvarandra reta
Göra lifvet ömsesidigt tungt,
Huru sällt, att vi med visshet veta,
Kristi rike är begynt, fast ungt;
Växa skall det ifrån land till andra,
Innefatta hela jordens klot,
Redan se vi helgonskaror vandra
Herrans berg och tempelstad emot.

No. 217.

Din vandring går ej alltid lätt
På solbestrålad blomsterslätt,
Men stundom genom dunkel dal,
Du går förföljd af spott och qval.

Du frågat dig så mången gång:
Hvarför är himlens väg så trång?
Hvarför är den ej lätt och bred,
Men leder öfver ödslig hed?

Hvarför är den ej rosenströdd?
Hvarför jag än må vandra stödd
Af tro och hopp och längtan blott,
Och tyckes sakna mycket godt?

Var jag i fina verldens krets,
Jag skulle vara väl tillfreds;
Och hade skatter jag i mängd,
Och slottet i en härlig ängd.

Och hade jag blott det och det,
Som menniskan sig önska vet,
Så vore jag ju lycklig då! —
Du dåre är, som tänker så.

Nu var förnöjd med hvad du har,
I mörka som i ljusa dar!
Förnöjsamhet är dyrbar skatt,
Som gör till dag bekymrets natt.

Misnöjet fräter lifvets tråd
Och blifver dödens förebåd;
Nej! tacka Gud för hvad du fått,
Det allt är gagneligt och godt.

Nr. 218.

Du himlarnes Herre, vi bedje till dig:
Ack, led du oss in på den heliga stig,
Och skänk till oss sanningens kostbara skatt!
Ty verlden än vankar i sjelfviska tankar,
I sjelfviska tankar, i dunklaste natt.

Du älskar oss alla så faderlig ömt,
Till nåd vill du kalla, ditt blod har du tömt;
Vi vilje hörsamma, hvad hittills vi glömt.
Af nåd oss anamma! Du är ju densamma,
Du är ju densamma, ditt namn är berömt.

Du känner oss. Fader, i främmande
land,
Ack, för oss med varsamt uppfost-
rande hand!
Och låt oss snart hinna förhopp-
ningens strand.
Blott e t t vi begäre, att städs du
oss bäre!
Att städs du oss bäre i kärlekens
band.

"Så svarar jag eder, så talar jag
Gud:
"Snart böjen er neder och lyd
mina bud,
"Och eder bereder till Konungens
brud!
"Att snart ni må ega, hvad allt
skall uppväga,
"Hvad allt skall uppväga: Få hel-
gonens skrud!

"Min Frälsarefamn den är öppen
hvar stund,
"Jag älskar min brud af den djupaste grund,
"Med dig vill jag ingå ett evigt
förbund.
"Af hjertat jag beder, att du dig
bereder,
"Att du dig bereder, ej sofver en
blund.

"Tro ordet, blif döpt, som jag sjelf
en gång gjort,
"I Jordanens flod öppnas himmelens port;
"Jag bröllopppet reder så festligt
och stort:
"Ack, jungfrur, blif visa, min godhet beprisa,
"Min godhet beprisa, kom följen
mig fort!"

Nr. 219.

Älskade vän, o min broder sa kär!
Hvila vid hjertat, som slår för dig
här!
Det är ett hjerta, som ömmar
för dig,
Och vill dig mana från villornas
stig.

Kasta då blicken mot fridenes hus
Upp från det låga, förgängliga
grus,
Hvarest du sattes att dväljas en
stund,
Här i den dystra, de dödligas lund.

Här är ej hemmet, ej målet för dig.
Här är du främling, kom gå då
med mig
Bort till det sälla, det lyckliga
land,
Der man oss räcker en broderlig hand.

Der, hvarest friden uppslagit sitt
tjäll,
Der, hvarest främlingen finner sig
säll,
Der, hvarest herden vill föda sin
hjord,
Tills den har lyktat sin gerning
på jord.

Der, efter möda, till hvila man går,
Och är man trofast, till grafskrift
man får:
"Salig är den, som i Herranom dör,
"Hvilan är hans — jag till frid
honom för."

Skulle i stoftet man slumra en tid,
Ljuf är ju hvilan och slut är vår
strid!
Och när man väckes att lefva igen,
Blifver det säkert hos Fadren, vår
vän.

Nr. 220.

Se, morgonstjernan blinkar glad!
Se'n nattens storm är flydd,
Den visar stället, der Guds stad
Skall stå som värn och skydd
För trötte pilgrimen,
Som lön för vandringen.
Se, morgonstjernan blinkar glad!
Se'n nattens storm är flydd.

I Babel är så mörkt och kallt,
Så dystert och så dött,
Och synden i sin skräckgestalt
Har på sitt ströftåg mött
Så månget värnlöst lam,
Som velat vägen fram.
I Babel är så mörkt o. s. v.

Hur mången har i mörkan natt
Ej suckat hän sitt lif,
Och trängtat efter ljusets skatt?

Ett sorgligt tidsfördrif —
Se'n ljuset slocknadt var
Och himlen ej gaf svar.
Hur mången har o. s. v.

Men nu var tiden kommen an,
Man suckat länge nog,
Och gråt och hjertesorg försvann
Då Gud till ordet tog,
Och hörde Josephs bön,
Ack, hvilket kärleksrön!
Ja, nu är tiden o. s. v.

Och derför sjunger jag så glad
Min ringa, korta sång,
Jag vandrar utan knot åstad;
Nog når jag fram en gång
Till frid och evig ro,
Der synd och sorg ej bo;
Och derför sjunger jag så glad
Min ringa, korta sång.

Nr. 221.

Sjung Herrens lof! Sjung Herrens
lof!
Ty det han gör och låter,
Det är allt godt, hvad än du
tänka må;
Han tröstar dig när du uppriktigt
gråter,
Han hämtar dig när du för långt
vill gå.
Han rödjer vägen för de kära sina,
Att deras fot skall tryggas emot
fall;
Han låter nådens sol för alla skina,
Han lättar mödans tunga kall.

Sjung Herrens lof! Sjung Herrens
lof!
Ty det, som är dig gifvet,
Det är allt nog, blott du det rätt
förstod.

Hvad har du väl att glädjas åt i lifvet,
Som han ej gaf dig, faderlig och god! —
Och när du slutat har ditt värf här nedan
Han ger dig plats bland frälstas sälla chor;
I detta hopp är du ju salig redan!
O, sjung hans lof, der högt han bor!

Nr. 222.

Kom, samlens här och sjung!
Du lilla, klena hjord.
Du gamle, liksom ung,
Sjung högt om frid på jord!
Sjung om din Gud och Kung,
Som sändt sitt ljus till nord!

Ty nattens svarta drägt,
Som har omhöljt vårt land,
Den själen har betäckt
Och bundit fot och hand,
Och mången djupt förskräckt
Med sina hårda band, —

Den skall nu klädas af,
Den skall ej bäras mer,
Ty himlens Gud oss gaf
Sitt ljus och sanning ner,
Och från hans vishetshaf
Gå strömmar fler och fler.

Och du, som fattig är
Och naken blind och arm,
Och läkedom begär
För hjerta, själ och barm,
Och rådlös irrar här
Bland verldens vilda larm —

Tag här tillgodo fritt!
Af husets öfverflöd,
Ty allt är också ditt
Hvad Herren fritt oss bjöd,
Din skuld den vare qvitt
Förmedelst Jesu död.

Blif styrkt, blif mätt, blif glad,
Tag Herrens rustning på,
Träd in i hjeltars rad,
Strid tappert du också,
Så skall i lifvets stad
Din segerlön du få.

Nr. 223.

På hoppets vingar
Jag far så glad,
Och budskap bringar
Om Zions stad,

Jag sår, jag hoppas
Hvar än jag är,
Och ordet knoppas
Och frukter bär.

Men stormar brusa
Så mången gång,
Och löfven susa
Den dagen lång,
Och qvistar härjas
Af ödets hand —
Men några värjas
Likväl ibland.

Men samma öga,
Som stormar ser,
Och från det höga
Ger solsken ner,
Det skådar ständigt
Hvad nyttigt är,
Och så behändigt
Är alltid när

Se härpå bygger,
Jag ock mitt hopp,
Och hoppas trygger
När sol går opp,
Och går den neder
På himmelen:
En fins, som leder
Den fram igen.

Och hur det ändras
Och hur det går,
Jag ej förändras:
Jag tror och sår.
Jag hoppas skörda
En gång till slut,
När pligtens börda
Jag härdat ut.

Nr. 224.

Tvifla ej, men förtrösta,
Skall du friden få hösta

Af de skriftenes ställen,
Som dig lofva allt godt.
När du profven utstått.

Låt ej ängslan bedröfva,
Låt ej tvifvelsmål röfva
Dina själ utur nåden.
Men förtrösta på Gud
Uti bönernas ljud.

Låt ej Satan och verlden
Söfva in dig i flärden.
Se'n du en gång är uppväckt
Fall till fota för Gud,
Lyd och älska hans bud.

Genom bönen till Herran
Viker frestaren fjerran.
Och uppgifver sitt syfte.
När mitt sinne mår väl
Är jag glad i min själ

Skapa i mig ett hjerta,
Som är rent ifrån smärta!
Gif mig en ny vis anda,
Gör mig själen så from,
Att den hos dig får rum.

Herre, sänd mig din Anda!
Som kan gå mig till handa
Då det gäller att kämpa,
Att din kraft sig må te,
Det all verlden må se.

Nr. 225.

Uti kalla mörka vinternatt
Folket i norden satt:
Plötsligt hördes då från himlens Gud
Simpla män med lifvets sändebud;
Mörkrets furste med sin här,
Strax till striden väpnad är.

Rösten ljuder nu för en och hvar,
Som efter frälsning far:
Vänd om! vänd om! skynda dig
och kom!
Snart utföres en rättfärdig dom.
Godt om du beredd då är,
Stå bland de utvaldas här.

Snart en man med lian i sin hand
Står uppå jordens rand.
Och en annan ropar med stark röst:
Skär upp vinqvistarne, det är höst!
Otro, strider och ofred
Trampas då i pressen ned.

Sonen stiger då från Fadren skön,
Trohet, du får din lön!
Zions kämpar få en lagerkrans,
Zions döttrar gå med fröjd i dans.
Hosianna! jublas ut
Och vår pröfvotid är slut

Derför lilla kämpeskara god,
Vandra med tappert mod
På den väg, som till Guds tron
är lagd,
Var nu glad och aldrig mer försagd,
Ty du hvilar på den grund,
Som är himlarnes förbund.

Nu vi alla glade stämma i
Vår sång med harmoni,
Medan vi på trånga vägen gå,
Tills en gång vi fram till målet nå;
Der vi i den hvita skrud
Skola skåda Lammets brud.

Nr. 226.

Det mörker är försvunnet
Som höljde menskans stig;
Ett fridfullt hem är funnet,
Hvarför vi tacke dig.

Som omma vill för alla,
Som älska dina bud;
Välsignelse nedkalla
Vi öfver oss, o Gud!

Uti din kraft vi stiga
Till ljusets nejder opp:
Oss lärdomar inviga
Till bättre ljus och hopp
Var tid vi ej mer finna,
Som fordom, mörk och lång;
Gladt timmarne försvinna
Med arbet', bön och sång.

O Herre, kär för alla,
Med lof och tacksamhet
Vi för din tron nedfalla;
Vårt lof, försmå ej det!
Lik hulpna barn vi komma,
O, tag vår hyllningsgärd!
Liksom en varfrisk blomma
Af solens ljusblick närd

Då mörkrets natt har ända
Och grafvens sömn är slut,
Vi till din tron anlända,
Der glädjen ej töms ut.
Vi der med strålfull krona
Och ärans ädla glans,
Bland dina barn få trona,
Och bära helgonkrans.

Nr. 227.

Kraften från det höga,
Liksom en eld för öga,
Med kraft och mod och liflighet
Nedsänkes till Guds menighet.
Tacker alle Gud för hans gåfva!

Kraften från det höga,
Kan samla hjertan tröga
Från öst och vest från syd och nord
Till gäster vid Guds nattvardsbord.
Tacker alle Gud för hans gåfva!

Kraften från det höga,
Som verlden känner föga —
Den ger Guds helgon helighet.
Och sist i himlen salighet.
Tacker alle Gud för hans gåfva!

Nr. 228.

Kärleken är ljusets källa,
Kärleken är lifvets rot.
Derför äro helgon sälla
Och ej göra Gud emot;
Det har Frälsaren förklarat.
Anden sjelf oss uppenbarat,
Det vi känna af Guds frid
Och det hopp, vi tröstas vid.

Kärleken vi ej förgäte,
Kärleken är ljusets glans,
Derför sitter på Guds säte
Jesus nu med strålekrans:

Han som ljuset är och lifvet
Har för oss sig sjelf utgifvet,
Blifver i och lefva skall
Af Gud Faders kärleksvall.

Kärleken Guds lag uppfyller
Som fullkomlighetens band,
Himlalifvet den förgyller,
Den utflyter af Guds And';
Derför med Guds kärleks flamma
Mer af lifvet vi anamma,
Ja, vi varda må med den
Ett med själens bäste vän.

Nr. 229.

Tag det korset bort, som vårdar
Platsen, dit den döde gick!
Vid hvart steg i dödens gårdar
Spira blomster för vår blick.

Seger öfver död och graf
För den brutna vandringsstaf.
Palmeqvist för askekruka —
Döden kan dig ej uppsluka.

Solen mörknar då han bleknar,
Som för oss utgjöt sitt blod.
Grafven lyser, ljuset tecknar
Att förklarad han uppstod.
Ljud vår lofsång högt i sky
Ljuft i Zions stad så ny!
Jesus Kristus gick ur griften,
Så uppfyldes helga skriften.

Ja, han lefver Gudspersonen,
Sprängda äro dödens band,
Och han sitter högt på tronen
Och utdelar lif och And'.
Nu en sabbatsmorgon skön
Rinner upp med segerlön,
Och som Zionssången klingar
Växa kraftens örnevingar.

Nr. 230.

Allmagts Gud, som verldar bjuder,
Vi dig dyrke, Herre stor!
Medan jubelsången ljuder,
Stiger högt i mägtigt chor.
Låt oss trofast med hvarandra
Hand i hand härnede vandra,
:,: Genom mörkrets djupa natt, :,:
Mot det mål, du oss har satt.
Båd' i tid och evigheten
Efter lifvets skatter leten!
:,: Hvaraf oss en försmak skänkts :,:
Då i dop vi nedersänkts,
Se'n af synder vi ej kränkts.

Ej vi söka Gud allena
Medan lyckan njutes fullt,
Honom icke blott vi tjena,
Då när vänner smila huldt;
Icke blott när stormar tiga
Till din sak vi oss inviga,

:,: Men i lifvets kamp så svår, :,:
Och när verlden mot oss står
Vilje vi din gerning främja,
Stifta frid och ro och sämja.
:,: Oss tilldela kraftens And', :,:
Slut oss i förbundets band,
Håll oss mägtigt vid din hand!

Nr. 231.

Sin vagn han gör af skyar blå,
I ok han stormen spänner,
Den hela jord med klippor grå
Är vax uti hans händer.
Hans svärd är skarpt, hans spira god,
Hans folk är löst med Sonens blod,
Hvars namn är Jesus Kristus!

Guldkronan bär han nu så skön,
Och svärdet, gömdt i skida,
Han gifver helgonskaran lön,

Mest dem, som mest måst lida;
För alla själar beder han,
Och beder dem med bud om land
Ej att försmå hans krona.

Hans bön är stark, hans bud är
godt,
Med Gud att oss försona,
Men dock för det han här med
spott
Blott bar en törnekrona;
För verldens dårar till förakt
Är Zions bud hans kungamagt,
Hans frid och glans och glädje.

Men när tillbaka uppenbart
Till Zions fest han kommer,
Och när basunen ljuder klart
För honom verldens Domar';
Då Zions barn han kännes vid
Och skänker salighet och frid,
Som de med honom ärfva!

Nr. 232.

Stig jubel högt, från jordens låga zoner!
Upp Zion, kasta oket, som dig tvang!
Stig högt, träng in till Gudars gyllne troner.
Och blanda dig med englars harpoklang!
Upphöj hans pris, som evigt oss utkorat!
Till tack har verlden honom hatat, sårat,
Likväl den ångrande får barnarätt.
O, skulle vi då ej värdera det?

Man hörer menniskan så ofta klagar:
Gud har mig glömt, mig sorgen trycker jemt!
Det sker när motgångs sky i pröfningsdagar

Har hjerta, själ och håg till missmod stämt.
O broder, syster! låt bekymret vika,
Gud vill igenom pröfning dig berika;
Uppsänd din bön och helst ur nödens grop,
Han vänder gerna örat till ditt rop.

Hör fadersorden huru mildt de strömma,
En salighet det är i denna röst,
Så säger han: "Kan modren sjelf förglömma
"Det späda barn, hon bärer vid sitt bröst?
"Ja, om hon äfven blefve grym i sinne,
"Så går dock Zion aldrig mig ur minne,

"Ty har min tjenare ju sagt det
ord:
"Hon är mig dyr och kär, min
stad på jord.

"Du tecknad är i begge mina
händer,
"Och dina murar har jag alltid sett.
"Om än det synes som jag mig
bortvänder,
"Har jag dock dina sorgetårar sett.
"Och efter motgångs storm min
kraft dig höjer,
"Och för min magt din övänshop
sig böjer;
"När nöden trängt dig, hjelper dig
min arm —
"O, älska mig med barnakärlek
varm!"

Af dessa ord Guds Zion mägtigt
glädes,

Vi ej bortkasta vår frimodighet,
Ty skåda vi fiender allestädes,
Är Gud vår tröst, han fredar från
förtret,
O bröder, systrar! tänk i fordom
timma
Hur Gud lät Israel sin hjelp för-
nimma,
Han förde sina med en mägtig
hand,
Ännu hans kärlek når till jordens
strand.

Hur ofta hörde vi ej stormen susa,
Som öfverröstade vår glada sång!
Vi ofta sågo ondskans haf upp-
brusa
Och hota oss med död och under-
gång.
Dock han vår Gud, som nådens
ord oss sänder,

Han till vårt bästa allt omsider
vänder:
Till trots af allt, som ondt oss
göra kan,
Går Frälsaren för oss som segrens
man.

Vi derför glada våra knän nedböja
För dig vår Kung, i himlahofvet
smord,
Hör sångens ljud, som vi till dig
upphöja!
Tag mot vårt tack för evangelii ord.
Vi nu vårt lof och pris till dig
frambringa.
Mottag det Fader, fastän det är
ringa!
Vi bedje uti tro i Jesu namn:
O, för oss snarligt hem till Zions
hamn!

Nr. 233.

Säg, känner du rättfärdighet?
Hvem Gud sitt rike upplåter?
Du spörjes härmed om du vet,
Att han oss synden förlåter?
Han har rättfärdighet i sig,
Men är ock huld och faderlig,
Själen i kärlekens flamma.

Häraf det följer tydeligt
Hvad helgonen ej förgäta,
Att det för dem är utaf vigt,
Att fly både kif och träta.
Kärleken blott är lagens bud,
Kärleken sjelf är lagens Gud,
Kärlekens land är hans rike.

Det fariseen ej förstår,
Han bygger de kalkade grafvar,
Det den sjelfkloke ej uppnår,
I blindhetssnaran han snafvar;

Men de, i dopets nådesfamn
Fadrens Ande gaf barnanamn,
Barnarätt få till Guds rike.

Nr. 234.

Öfver stjernornas dans
Sitter Herren i glans,
Skådar ned från sin högthvälfda
himmel.
Se vi dit, se vi der
Englars jublande här,
Samt de frälstes så saliga vrimmel.

Der på tronen han ler
Gud vår Fader, och mer
Det Guds Lam, som för syndare
blödde,
Han, vår broder och vän,
Återköpt oss igen
Till vår Fader — så kärleken
glödde.

Hjertat vidgas för Gud
Vid det jublande ljud,
Zions sångare nu höras qväda.
Längtan fyller vår barm
Vi utsträcka vår arm,
Herre kom, dina helgon att gläda!

Du ser jorden i nöd,
Ser dess synder och död,
Ser oss vandra i trängsel och faror.
För oss hem till din frid,
Hem till Zion så blid,
Till de frälsta och jublande skaror!

Se, oss främlingar här
Lida Babels besvär,
Der i vest bygges Zion, det unga;
Låt den stund vara när
Då vi finne oss der,
Och få Lammets halleluja sjunga!

Nr. 235.

Framåt! Himlen är vårt mål,
Gäster äro vi på jorden;
Sjelf igenom brand och bål,
Storm och hagel, ljungeld, tordön
Fly till Ephraims Kanaan,
Der är Israels fädersland.

Framåt — styrk oss, Helge And' —
Till det land, hvar vi ha hemma,
Ej må något jordiskt band
Oss uti vår sträfvan hämma.
Fly till Ephraims Kanaan,
Der är Israels fädersland.

Framåt kallar Jesus dig,
Då du hans profeter hörer;
Framåt svingar hoppet sig,
Och vid handen tron dig förer
Fram till Ephraims Kanaan, —
Der, der är ditt fädersland!

Framåt träng trots verldens köld,
Framåt hvarje helgon ilar;
Jesus skyddar med sin sköld
Oss mot alla Satans pilar.
Hem till Ephraims Kanaan —
Der, der är mitt fädersland.

Nr. 236.

När vi denna gången ämna
Tala här i detta rum,
Bedja vi Gud, nåd oss lemna
Tala evangelium.

Väg till hvarje hjerta bana
Med försoning, nåd och frid,
Många själar icke ana,
Att de sofva denna tid.

Eger du ej Jesus, skatten,
Som ger ljus i trogen själ!
Är derinne mörka natten?
Går omsider dig ej väl.

Ack vår vän, om nu du kände
Den, som står vid hjertats dörr.
Då dig utan tvifvel hände
Hvad, som aldrig händt dig förr.

Själar, törsten efter vatten
Utur Zions öppna brunn!
Er på egna verk ej matten,
Byggen ej på sandig grund!

Sorgens bild ditt öga gifver,
Suckar stiga ur din själ,
Tro på Jesus! säll du blifver,
Intet rubbar se'n ditt väl.

Komme denna stund din lycka.
Att du finge tro och frid!
Gud dig vill i famnen trycka
Som sitt barn i evig tid.

Nr. 237.

Oss har nadens budskap nått,
Kallelsen till gästabudet,
Och vi hafva krafter fått
Följa evangelii-ljudet.
Jesus helgonen förenar
Med sig sjelf som stammens grenar.

Nu gör kärleken oss fri,
Deruti vi Fadren skåda,
Men i oss beklage vi,
Att än svagheter vidlåda.
Hjelp oss från desamma skilja,
Gör oss nöjde med din vilja!

Tills vårt hjerta slutar slå,
Rör sig lugnt den sista gången,
Vilje vi städs sjunga på
Denna nya hemlandssången:
"Oss, sitt folk, vill Gud bevara,
"Samla oss till himlens skara."

Nr. 238.

Sjung helgonflock om seger,
Om Zions Konungs magt!
Du allt med honom eger,
Som fienden nedlagt;
Sjung i ditt främlingsläger,
Hvad Segerfursten sagt:
Den, som invid min sida går
"Och följer mina segerspår,
Han lifvets krona får."

O, om vår själ dock kunde
Sig sluta tätt till dig!
För sanning vi ej blunde.
Men vandra på dess stig:
O. att af lof vi bunde
En krans, o Jesu, dig!
Hjelp Ande oss från sorg och ve,
Att alltid uti tron vi se
Gud Fader mot oss le

O, att du dig förbarmar
Vid ångrens böneljud,
Och räcker nådens armar
Emot din jämmerbrud;
Och då fienden larmar
Så tystar du dess ljud.
O! var med oss, du Fader vår!
Så att din kraft ibland oss rår
Och läker alla sår.

Fritt verldens barn må larma
Mot trogna barnen små!
Ack såge de hur arma
De äro alla — då
De ropade: Förbarma
Dig öfver oss också!
Men blinda än för ordets ljus,
De hänga fast vid jordens grus
Och nå ej Fadrens hus.

O, håll oss du vid handen,
Du Segerhjelte vår!

Snart för den trötta anden
Din himmel öppnad står;
Här qvald i ökenlanden.
Der säll i evig vår.
O Zion! ljuf blir hvilan din.
I morgonsväkt, din stjerna brinn!
Vi gå mot himlen in.

Nr. 239.

Sänd mig, Herre, till att säga
Folken deras syndighet.
Intet kan det kall uppväga,
Att förkunna salighet.

Fadrens kärlek, än den lagar.
Klar och varm en helig eld,
Mången den ej efterfrågar
För att blifva tillfredsställd.

O, att alla ville höra
Deras eget högsta väl!

Att de måtte bättring göra
För att få en frälsad själ.

Utaf Herrens kunskap jorden
Snart skall blifva öfverfull,
Höras skola dessa orden:
Detta sker för Jesu skull.

Jord och himmel sammanflyta
Öfverfyllde af Guds namn,
Då vi aldrig vilja byta
Hvilan uti Zions hamn.

Nr. 240.

Se engång hur tiden går,
Allting om sin ände spår,
Riken, folk till kamp sig rusta,
Retade af hämdens lusta,
Törsta efter strid och blod.

Jordskalf, hunger, höras der,
Krig och uppror ser man här,
Det är veena, som komma;
Men ej ängslas dock de fromma,
Ty allt detta skall ju ske.

När du fikonträdet ser
Knoppas, vårens tid då ler;
Herrens löften dig påminna:
Allt bekymmer låt försvinna
Vid det klara morgonljus.

Käckt ditt hufvud då upplyft!
Du är frälst från dödens klyft
Och för himlen återvunnen;
Säll om du är trogen funnen
Med de pund, dig Herren gaf!

Låt oss, broder, hand i hand
Vandra uti kärleksband;
Hem till Zion loppet rikta,

Guds profeter oss ej svigta —
Varden fylde med Guds And'!

Nr. 241.

Jesus Kristus är min borgen,
Kristus vill jag bygga på,
Då, när Babel höljs af sorgen,
Hoppets grundval skall bestå;
Är än Zions-vägen brant,
Är det likväl visst och sannt,
Genom strider går jag nöjder
Hem till Zions ljusa höjder.

Tröstad här hos Gud jag sitter,
Sjunger högt min frihets-sång;
Ringa syns mig jordens glitter
Och jag glömmer dess förfång.
Borgar och palatser stå
För min blick som tufvor små,
Alla saknader jag glömmer
När min Gud i famn mig gömmer.

Nr. 242.

Zion, o Zion, hur är du mig kär!
Vandrar jag fjerran ell' vandrar jag
när,
Alltid en längtan uppfyller mitt
bröst.
Du är mitt hopp och min glädje
och tröst.

O, hur jag längtar att lefva och bo
I dina dalar i tusenårs ro!
Långt bort från Babylons smärtor
och nöd,
Undfly fördömelsens eviga död!

Herre, låt snarligt mig komma
dithän,
Hvar du har talat till jorden igen,
Hvar du har upprest din kyrka
så ny,
Dit dina barn nu så glade hänfly.

Der skall jag skåda min Frälsar'
och Gud,
Der skall jag lära hans heliga bud,
Der skall jag finna mot synden
ett skydd
När afgrundsfursten är jagad och
flydd.

Hjelp mig då, Herre, att trofast
jag må
Göra din vilja och frälsning uppnå,
Då jag är luttrad och pröfvad
och klar,
För mig till Zion och nådig mig var!

Zion, o Zion, du utvalda land,
Till dig jag kommer så snart som
jag kan,
Zion, der dukat är himmelens
bord, —
Du är den skönaste fläck på vår
jord.

Nr. 243.

O, Zions land, der Guds tempel står.
När får jag glädjen till dig att komma,
Och lefva der i en evig vår.
I dina dalar, bland helgon fromma?
Re'n helgon fråga:
När syns din låga,
Din glans och ära,
Är den oss nära?
O Herre Gud!

I Herren mägtig, i mig dock svag
Jag gläds att frälsningens ord få bära,
Förkunna sanningen hvarje dag,
Att män och qvinnor Guds bud må lära.
Ja, Gud förkunnar
Med englamunnar.

Att fullmagtsordning
På hans förordning
Åtlydas bör.

O, Zions land, du min lefnads mål,
Der lifvets flamma så klar skall
brinna;
Till dig jag längtar från Babels
prål,
Hvad hjertat saknat, jag der skall
finna.
Då fot jag sätter,
Inom dess slätter,
Så ser jag under
I mark och lunder,
O härlighet!

O Israels Gud, du vår styresman,
Haf tack, att jag är din tjenar'
blifven!

Gif kraft, att rätt jag utföra kan
Din vilje här, så jag fins inskrifven
I ditt register,
Att jag ej mister
Min plats och krona,
Men sist får trona
Hos dig, o Gud!

Nr. 244.

I morgonljusets gyllne glans
Förklarad grafven står,
Och lifvets kraft sin strålekrans
Kring dödens mörker slår;
Ty dödens bojor Jesus bröt,
Gick segrande af grafvens sköt'.

Med evighetens krona står
Han öfver dödens natt,
Han visat oss hvar vägen går
Till lifvets dyra skatt;
Till Fadrens höga himlahus
Han leder oss från grafvens grus.

På andra sidan tårars dal
Från sorg och strid och ve,
Ej nått af jordens många qval,
Ett bättre hem vi se;
Så gråt då ej, och sörj ej mer!
I Andens hem hvar vän du ser.

Der finnes inga dödens sår,
I himmelsk salig ro,
Hvar allt som smärtar här ej får
Intränga i vårt bo.
I lifvets sköna morgonstund
Vi uppstå ifrån grafvens blund.

För att en fallen Adams-slägt
Från döden frälsa få,
Har Jesus dödsinseglet bräckt,
Blef född så arm på strå.
Hör jubelsången blir kungjord:
Han lefver, han uppstod på jord!

O salighet, o stilla frid,
Som genom grafven går!
Dit lifvets glans oss följer blid,
På oss ej döden rår.
För helgonen, som dö, ej gråt!
Igenom död går lifvets stråt.

Nr. 245.

Jag tjenar Gud, då jag är ung,
Och från min barndoms vår;
Min tunga, för dig Fader sjung
Hvar dag, och år för år!
Jag prisar dig, som gaf mig namn,
Föräldrar, slägt och vän
I Zions lufva modersfamn
Tack, pris och tack igen!

För far och mor jag tackar Gud,
De lära mig ditt ord,
Att jag må hålla dina bud
Och lefva sällt på jord

Styrk mig, min vandring fasthet gif,
Så att jag bildas här
För det celestiala lif
Bland Zions gudahär.

Då ungdoms skönhet virar sig
En krans af evigt grönt,
O, visdoms brunn, jag söker dig,
Ditt språng är friskt och skönt!
O, må jag evigt till ditt pris
Bland Zions slägter gå,
Och må jag glad i paradis
Invid din tron få stå!

Nr. 246.

Med hvad är Lammets brud väl lik?
Hvem är så fattig, dock så rik?
Hvem är så däglig, dock så stygg?
Hvem är så rädd, men likväl trygg?
Hvem blir så ofta falskt förrådd?
För hvem är verlden törnesådd?

Förföljd och bannad här hon var
Men likväl trygg i Guds förvar,
En dårskap för en fallen verld
Fast hon af visdoms Gud är lärd;
Förr irrande förutan Gud,
Nu Jesu återfunna brud.

Hvem är af fröjd och smärta full?
Hvem är som hon så hvit som ull?
Hvem är som hon i trängsel lagd,
Men står dock lugn och oförsagd?
Hon segrar under dödens slag,
Som Stefan på sin martyrdag.

Tidt sökte verlden sjelf dess gunst
Och lockade med virak-dunst;
Hon slet sig lös af verldens famn,
Men verlden skryter med dess namn.
Sjelf blef hon dömd till bål och brand
Och jagad, flyktig rundt om land.

Då stiger Satan ur sin grop,
Hör kättare! så ljöd hans rop,
Då kämpehus med händers magt
Med guld och silfver, bilders prakt,
All verlden reste med hans list,
Som rånat namnet Jesus Krist.

Då Herrens brud med suckars röst
Till öknen flydde utan tröst;
Dock ej förstummas sannings råd
Om synd, rättfärdighet och nåd;
Men ordet blef i länker lagdt
Och sanningen på bålet bragt.

En legd och verdslig prestehop
Förfalskat Herrens ord och dop,
Och ärlighet blef som en hund
Af prester slagen på sin mun;
Det hela blef en lek med ord,
Men Jesu lära blef ej spord.

Blott för att passa på sin skatt
Hvart nyfödt barn tog verlden fatt:
Ej hjelpte faders, moders rop —
Det släptes till det falska dop;
Om några samlat sig till bön,
Blef fängsel, böter deras lön.

Högt klagan öfver Babel gick,
Och tåren flöt ur Rakels blick!
Då faders röst ljöd högt af jord,
Och engeln bragte Herrens ord
Om lögnens dom, som förestår
Da Israel ur öknen går.

Nu bygges Zion härligt opp
På de urgamla höjders topp.
Och Herrens tempels gyllne kam
Bland Israels skaror strålar fram;
Apostlars och profeters tal
Vi höra få i Zions dal.

Nr. 247.

Jag vet på hvem jag bygger,
Jag vet hvad fast består,
Jag hvilar derpå trygger
När Babylon förgår!
Jag vet hvad ej skall svinna,
Hvad aldrig falla kan
När vismän går som blinda,
Och vackla af och an.

Det di'mantsklippan blifver,
Som trotsar magt och list,
Den man, som skydd mig gifver,
Det är min Herre Krist;
Hans And' är lifvets kärna,
Hans ord kan aldrig dö,
Han är den fasta stjerna
På tankens vilda sjö.

Jag vet på hvem jag bygger,
Jag vet hvad fast består,

Jag hvilar derpå trygger
När Babylon förgår!
Det rösten är, som ljuder
Från Guds profeters mun,
Det ord, som Jesus bjuder,
Det är min klippegrund!

Nr. 248.

Det fins ett land, der intet törne sårar
Den lidande och trötte vandringsman,
Dit blickar mangen pilgrim genom tårar,
Och lyfter åter upp sin matta hand
Det fins ett land, dit aldrig stormen slungar
Sin vreda bölja mot dess blomsterkust,
Der fageln evigt som i våren gungar,

Der sorgen dräper ej vårt hjertas
lust —
O, land, mot dig min tanke ofta
ilar,
Jag i ditt ljus med salig glädje
hvilar.

Den himmelska och aldrig släckta
längtan
Kan fatta fullt det sökta landets
namn,
När Anden trånande från Babel
trängtar
Mot din förklarade och ljusa hamn;
Tack! Fader, tack! Din godhet gaf
mitt hjerta
En smak på Zions saligheters haf;
Du lärde mig i glädje som i smärta
Att älska dig som tog — och all-
ting gaf;

Du lärde mig hvad munnen knappt
kan stamma,
Att nära Andens himlaburna flamma.

Ty lifvets sanning, profetians drömmar
Der vakna upp och friska ljuft
vårt sinn',
Der flöda mägtigt Andens djupa
strömmar,
Der väta saknadstårar ej vår kind.
I Zion, långt i vest bland dina
kullar
Jag känner mig som fogeln lätt
och fri,
Och böjer mig i bön för Gud, som
rullar
Verldsaltets solar uti harmoni,
Af prestadömets magt genfödes
jorden
Se'n himlens frälsningsplan är stiftad
vorden

Nr. 249.

Sköna Zion! käckt du stanna!
Med din frihetskrans om panna,
Med banér och svärd i hand
Väldigt uti Herrens And'!

Se i östern hur det dagas!
Gamla Babylon försvagas,
Tusenårets sol går opp,
Och förgyller bergets topp.

Dalarne af Ephraim fyllas,
Herren af sitt folk nu hyllas,
Under Israels zionsgång
Ljuder helgons jubelsång.

Flitigt Josephs barn arbeta,
Och de himlens bud få veta,
Samlas in i Jesu hjord.
Spisas, mättas vid Guds bord.

Sjung, o jord! med jubelstämma,
Snart din Gud är hos dig hemma;
Snart ej sorg ej suckan hörs,
Evigt jubelharpan rörs.

Zionselden lyser vida,
Och dess strålar glädje sprida;
Nu uppfyllas fäders ord,
Zion vaknar härliggjord.

No. 250.

Blomstra som en rosengård
Skola öde rymder,
Under Herrens magt och vård,
Under jubelhymner.
Mötas skall i stråledans
Libanons och Karmels glans,
Sarons ljufligheter.

Herren kommer, Gud med oss,
Ormens välde krossar,

Bjuda skall han ovän trots,
Han sitt folk förlossar.
Allt betalas då till slut:
Fienden skall jagas ut,
Som försköt Guds nåde!

Blindas ögon öppnas då,
Och de döfva höra,
Fjerran folk till Zion gå
Att Guds verk utföra;
Ja, de halta löpa snällt,
Stammar, som för mållös' gällt,
Höja klart sin stämma!

Så i Herrens helgedom
Esaias spådde;
Tiden rann, och Joseph kom,
Englars ord oss nådde.
Babel mognas till Guds dom,
Zion ut af trängseln kom,
Paradis af öknen!

Nr. 251.

Vårt land, vårt land, vårt arfve-
land,
Ljud högt, du ljufva ord!
Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
Ej sänks en dal, ej sköljs en strand
Mer älskad än vår bygd i nord,
Än våra fäders jord.

Vårt land är fritt, här slafveri
Ej smider tvångets block,
All verlden far oss stolt förbi.
Och dalen, som vi samlas i,
Den skys af hedningarnes flock —
Vi älska landet dock.

Vi älska våra strömmars brus
Och våra källors språng,
Vi älska slätten, skogens sus,
Var stjernenatt, vårt sommarljus;

Hvad örat hör, hvad ögat ser
Oss friska känslor ger.

O land! du tusen helgons land,
Der fred och trohet byggt!
Der himlens Gud, med nådig hand
Oss gaf ett land, vår framtids land;
Var för din ringhet aldrig skyggt!
Var, Zion! gladt, var tryggt!

Din blomning, sluten än i knopp,
Snart mognar ur sitt tvång;
Se ur vår kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd ditt hopp,
Och högre klinga skall en gång
Guds helgons jubelsång.

Nr. 252.

Välkommen syskonskara,
Som kom från Babels strand!

Gud vill sitt folk bevara
I frid i Zions land.
Vi se från skilda trakter
Hit slägter samla sig,
Att fritt från mörkrets magter
Få vandra ljusets stig.

All verlden ses beundra
Och i förfäran stå.
Att skaror många hundra
Till Zions länder gå;
Den bäfvar för de domar,
Som främja Herrens sak.
Då afgrundsfurstens bommar
Förstöras under brak.

Det onda skall gå under,
Det goda skall bestå.
Det spåras alla stunder,
Guds helgon det förstå:
Ty ej det skall förblifva
Som hitintills det gått.

Att ulfvar lammen drifva
Och jaga dem med spott.

Vår Herde snart framträder
Då Babel står i brand,
Sin plats han nu bekläder
På Fadrens högra hand;
Må verlden än baktala,
Mot oss med hätskhet stå,
Han skall sitt folk hugsvala
Och bära lammen små.

Här fån I bo och bygga,
Och grunda edert hem;
Här ären I mest trygga,
Och lefven ibland dem,
Hvars troslif och förhoppning
Från Gud har sin uppkomst,
Och mognas här ur knoppning
Till fullhets sköna blomst.

Till jordens folk och stammar
Inbjudningen går ut,
Ännu er Gud annammar,
Tills tålamod tar slut.
Det är den sista timman,
Den sena aftonväkt,
Den sista nådestrimman,
Som bjudes Adams slägt.

Register.

N:r

182. Ack lifvet blef en börda
97. Ack, låt mig slippa ut!
24. All jorden sig af himlens Gud berömme!
230. Allmagts Gud, som verldar bjuder.
41. Att Zion beredes,
37. Att Zion skall segra,
12. Baneret synes svinga
11. Beskåden folkets mörka hvimmel,
250. Blomstra som en rosengård
143. Brist ut, o själ! Var Gud än värd
108. Brutna äro mörkrets lanker,
70. Bön och kärlek stall
111. Den Gud, som andra dyrka
10. Den himmelska elden
171. Den signade dag med fröjd
67. Den tid gar aldrig,

Nr.
248. Det fins ett land, der intet törne
195. Det ljusnar kring rymden,
226. Det mörker är försvunnet
52. Det är ett land, som fröjdar
137. Det är helt visst på tiden snart
189. Dig förtro till Herren här i tiden
71. Din Ande med mig vittne bär,
217. Din vandring går ej alltid lätt
218. Du himlarnes Herre,
84. Du upplyftande minne!
92. Då Kristi kyrka med Guds magt
211. Då dagen flyr ifrån vår stad,
144. Då din lefnadsdag syns dyster
124. En dag — o sälla ögonblick!
76. En grundval är lagd
40. En «Mormon» städs föraktas
61. Ett folk sammankallas
80. Evige Fader! Vi ödmjukt
22. Evigt förbund
113. Fader! Här vi oss böja!
204. Fader mild! Dig hjertat prisar
105. Fader vår, i himlen ofvan!
81. Fader vår, på ärans troner!
29. Farväl all jordisk ära,
173. Farväl, farväl, vårt fädersland
142. Farväl, mitt fädersland farväl

Nr.
168. Farväl vi bjuda eder, kära!
120. Framåt! fram till Zion drag
235. Framåt! Himlen är vårt mål,
181. Frimodig var för sannings sak,
21. Fröjden eder, Zions söner,
18. För dig, Fader kär,
9. Förlossa'rn för Israel,
62. Förlösas skall jorden, den vida,
87. Glade, ja glade vi jubla
66. Glade vi se till den höghväfde himmel,
2. Gläd dig, o jord! Se Herren vill
64. Gläd dig Zion! Gläd dig jord!
16. Gud Jehova! Du oss samlat har,
109. Gud, som bor i himlen härligt,
172. Guds kyrka är vår klippeborg —
129. Guds väg så ofta gömmer sig,
42. Guds engel nedsteg —
122. Gå stolt på hafvets bölja,
194. Gör hvad är rätt, ty natten
11. Haf tröst du Zion, Jesu brud!
154. Han kommer snart, o bröder,
145. Helgon upp, och vänden
79. Helige Ande! Du himmelska rena,
13. Herrens folk sig skall förena,
207. Herren vill med välbehag
39. Herren vill sitt frälsningsverk

Nr.
75. Herrens verk vi uträtta,
141. Herrens Zion, helga stad,
104. Härliga land!
14. Härligt det är ju att samlas
15. Härlig är dagen,
78. Himlens Gud, vår Fader!
196. Hur ljuf, o Gud, hur säll
186. Hur säll och fri jag är
198. Hvad har Gud Fader gjort för oss?
53. Hvad är det för en härlig ort.
197. Hvar är det land, som längtansfullt
17. Hvilken salig stund!
100. Helser nu Zions högst fridsälla
177. Här, här måste jag lida,
202. Här mig trycker Babels tvång,
213. Höj ditt öga upp till Zions fana,
149. Hör Herren har talat och redan
128. Hör men'skorna, så svärja de,
86. Hör oss, Emmanuel.
19. I dessa kifs och tvedrägts
106. I hedniskt mörker fånget
160. I jordens slägter, vaknen, sen,
159. I Kirtland Zions tempel stod,
185. I lifvets alla händelser
140. I men'skoverldens kalla natt,
244. I morgonljusets gyllne glans
180. I, som i fast förening

Nr.
178. I skördemän, att skörda gån!
175. Jag har ej frid, hvart skall jag ga,
215. Jag har en vän, som jag ej vill
146. Jag har suckat och sörjt
245. Jag tjenar Gud, då jag är ung,
247. Jag vet på hvem jag bygger,
101. Jag är en frigjord och lycklig
51. Jag är främling, jag är en pilgrim;
183. Jehova! himlens, jordens Gud!
241. Jesus Kristus är min borgen.
46. Jesus är Frälsarens härliga namn,
47. Kom alle I Guds män!
96. Kom Helige! framåt
49. Kom, Israels äldste!
112. Kom, låt oss sjunga!
171. Kommen alle, store, små,
28. Kom, o du kungars Kung!
150. Kom, o min själ, ett samtal
127. Kom, qvinna, man,
222. Kom, samlens här och sjung!
4. Kom Zions frälsta skara,
227. Kraften från det höga,
165. Kristus låg vid modershjerta
228. Kärleken är ljusets källa,
36. Led oss fram, o Gud, vår Fader,
77. Lofsjungen vår Frälsar'
167. Lofva o Zion, din Herre

Nr.
43. Lofven Gud med jubelsång!
7. Låt Zion i sin prakt stå fram,
131. Lägg bort, lägg bort ditt sorgedok!
205. Länge har norden
246. Med hvad är Lammets brud
138. Messie evangelio,
162. Mikael, den store Förste snart
151. Min broder spörjer mig hvarför
132. Min Gud! du källsprång
68. Min själ ej mera ängslas,
210. Mitt bröst nu häfver sig af lust
135. Morgonen upprinner så härlig
199. Morgon mellan fjällen!
1. Morgonrodnans strålar träda
188. Mottag den tacksamhet vi ge,
65. «Nu Babel är fallen,»
6. Nu Ephraims budskap kalla
38. Nu Ephraims väktare städs
95. Nu farväl vi eder bjuda,
88. Nu församlas vi,
85. Nu höras åter Jesu bud,
156. Nu kom det bud
115. Nu slägterna frukta
193. Nu uppres dig, o härliga Zion!
163. Nu verldens riken
83. Nu vi oss församle här,
57. Nu Zions fana höjes,

Nr.
23. Nu Zions sol belyst vår jord,
200. När från hvilan jag uppstår
94. När få vi väl ses igen,
126. När skall vår längtan ändas?
20. När skall vårt öga
201. När skyarna tjockna
236. När vi denna gangen ämna
147. O Babylon! Se, hur din lust
206. O du Zion, Guds stad!
107. O du Zion så ny,
130. O Fader, låt mitt hjerta få
89. O Gud! Du sjelf förenat har
90. O Gud! Jag sof så tryggelig
148. O Gud, som ofvan bor,
176. O Helge And' du himlaröst,
121. O Herre! lat mig komma fram
114. O Herre! sänd till oss hit ned
203. O, hur godt att känna hamnen:
208. O, hur sällt, att lycklig vakna
30. O, hören, I slägten på jorden
118. O min Fader, du som tronar
136. Om Joseph Smith, som siar' var,
117. O sköna dag, som nu förestår,
155. O sköna ljus från himlens troner,
26. O, sköna tid för Zions unga rike;
237. Oss har nådens budskap nått,

Nr.
134. O säg, hvad är sanning?
243. O, Zions land, der Guds tempel står,
103. Profeten Joseph Smith han var
223. På hoppets vingar
123. På jorden höra vi ett gny,
119. Rusten eder, I Zions härolder!
139. Sabbatsdagens helga stunder
34. Salems konungs prestadöme
93. Saliga hopp! Uppståndelsens hopp!
190. Salig du är ju om äfven ditt hjerta
157. Saligt är det lilla folk,
216. Sant och visst det är
164. Se de glade syskon der,
240. Se engång hur tiden går,
27. Se, Guds rike blomstrar
153. Se Herren kommer snart
33. Se hur Guds sanning,
63. Se, jorden skall som Eden le!
220. Se, morgonstjernan blinkar glad!
152. Se morgonstjernans strålars glans
54. Se öknen och de torra platser
231. Sin vagn han gör af skyar blå,
238. Sjung helgonflock om seger!
221. Sjung Herrens lof!

Nr.
249. Sköna Zion! käckt du stanna!
212. Snabb är tiden, ilar
59. Snart kreaturens suckar
232. Stig jubel högt, från jordens
110. Stora dag! re'n förebådad,
3. Stor Herren är, och till hans pris
161. Stäm upp af fröjd,
102. Stäm upp med jubelfröjd!
187. Stödd vid Gud på Zions väg
73. Så innerligt jag glädes
74. Så kommen nu vänner
191. Så kort är den tid här i Babel
184. Så lyfta nu ditt hufvud upp,
50. Säg hvar fins Zions land,
233. Säg, känner du rättfärdighet?
179. Säg mig ej i sorgfull timma:
239. Sänd, mig, Herre, till att säga,
169. Tack Fader, tack,
229. Tag det korset bort som vårdar
158. Tecken skall ske för domedag
25. Till Lammets bröllop
99. Till nordens pol betäckt med snö,
48. Till polens kalla gränser,
214. Trots alla otrons mörka magter
224. Tvifla ej, men förtrösta,
209. Ungdom! akta på din gång,
69. Upp jordens slägter!
116. Ur brödrahjertans djup en gång,

Nr.
225. Uti kalla mörka vinternatt
5. Vak upp, hör rösten ljuder
91. Vid dagens slut, min själ utgjut
45. Vi glädjas och fröjdas i sång
192. Vi gå bort till Guds ro,
125. Vi hålla konferens
170. Vi här nu församlade äre
133. Vi sjunga Zions sånger
166. Visst i den Enföddes namn
82. Vår Gud! Vi dig åkalla
8. Vår store Gud städs under gör,
251. Vårt land, vårt land, vårt arfveland,
252. Välkommen syskonskara,
98. Välsigna, Gud, ditt folk!
32. Yttersta tiden redan är inne,
55. Zion! när på dig jag tänker,
242. Zion, o Zion, hur är du
31. Zions härolder på sanningens
60. Zions kämpar! rusten eder,
56. Zion är vår resas mål,
35. Åter kraftigt saltas jorden
219. Älskade vän, o min broder så kär!
72. Är Gud för oss, hvem dristar
58. Öfver hafvet hän

